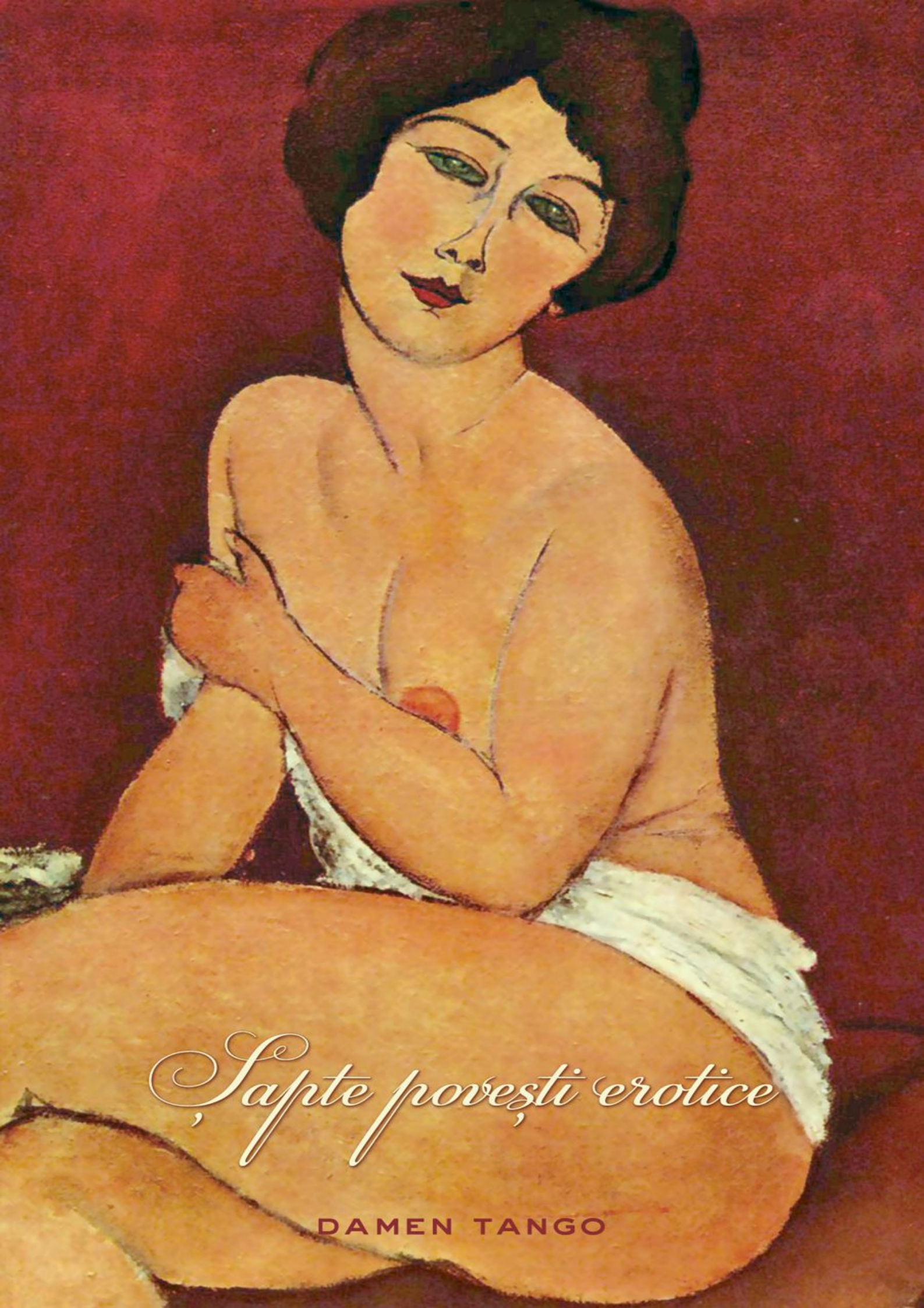
Șapte povești erotice
DAMEN TANGO

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

Șapte povești erotice

Antologie coordonată de
Monica Andronescu

Traducere
Monica Andronescu, Eta Boeriu, Ștefania Velicu

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Şapte poveşti erotice / trad.: Monica Andronescu, Eta Boeriu, Ştefania Velicu; coord. Monica Andronescu - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015

ISBN print: 978-606-579-963-9

ISBN epub: 978-606-758-507-0

ISBN mobi: 978-606-758-508-7

I. Andronescu, Monica (trad.)

II. Boeriu, Eta (trad.)

III. Velicu, Ştefania (trad.)

82-32=135.1

D. H. Lawrence – SUN;

Giovanni Boccaccio – DECAMERON;

Donatien Alfonse François, Marquis de Sade – JUSTINE;

Ion Creangă – IONICĂ CEL PROST;

Guy de Maupassant – IDYLLE;

Mihai Eminescu – CEZARA;

Alfred de Musset – GAMIANI OU DEUX NUITS D'EXCÈS

© Nemira 2015

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustraţia copertei: Amedeo Modigliani, *Nud de femeie*

Redactor: Monica ANDRONESCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Soare
- Peronella, ibovnicul și butoiul
- Sophie și mănăstirea reformată
- Ionică cel prost
- Idilă
- Cezara
- O noapte cu Fanny și Gamiani
- Note

SOARE

D. H. Lawrence

Traducere din limba engleză
Monica Andronescu

I.

– Duceți-l undeva departe, la soare, a spus doctorul.

Ea, personal, nu prea credea că o să fie de ajutor, dar a fost de acord să plece într-o călătorie pe mare cu copilul, cu mama ei și cu o doică.

Vaporul pleca la miezul nopții. Soțul a rămas cu ea două ceasuri, cât l-au dus pe micuț la culcare și cât s-au îmbarcat pasagerii. Era o noapte întunecată, râul Hudson se zbuciuma negru-tăciune, presărat ici-colo cu scântei de lumină. Femeia s-a aplecat peste parapet, s-a uitat în jos și și-a zis: „Asta e marea. E mai adâncă decât ne putem închipui și plină de amintiri.“ În clipa aceea marea s-a unduit ca șarpele haosului nemuritor.

– Despărțirile astea nu fac niciun bine, i-a spus soțul ei, care era alături. Niciun bine. Nu-mi plac.

În glasul lui se simțeau multă neliniște, îndoială și o anumită speranță, speranța înecatului care se agață de-un pai.

– Nici mie nu-mi plac, i-a răspuns ea cu o voce monotonă.

Și-a adus aminte cât de tare doreau să scape unul de celălalt, el și ea. Emoția despărțirii parcă a cedat vag în fața celorlalte emoții, dar astfel fierul care-i pătrunsese în suflet n-a făcut decât să sfredelească mai departe.

Așa că s-au uitat la fiul lor care dormea, iar tatălui i s-au umezit ochii. Dar nu lacrimile contează, ci ritmul adânc, de neurnit, al obiceiului, al obiceiurilor de-un an, de-o viață, ritmul interior.

Iar în viețile lor ritmul acesta era ostil, și al lui, și al ei. Se distrugeau unul pe altul, ca două motoare care se învârtesc unul într-o parte, altul în cealaltă.

– Jos toată lumea!

– Trebuie să pleci, Maurice.

„Jos toată lumea pentru el“, s-a gândit ea. „La bord pentru mine.“

Ei bine, bărbatul și-a fluturat batista pe cheiul dezolant din miez de noapte când vaporul s-a îndepărtat. Un om în mulțime. Unul în mulțime! *C'est ça!*

Feriboturile se unduiau mai departe pe Hudson ca niște farfurii mari, doldora de lumini. Gura aia neagră trebuie să fie Gara Lackawanna.

Vasul aluneca mai departe printre lumini, iar Hudsonul părea interminabil. Dar în cele din urmă a făcut ocolul și iată cele câteva lumini de la Battery. Statuia Libertății își înălța torța în extaz. Apoi iată apa mării.

Și, cu toate că Atlanticul era cenușiu ca lava, au ajuns în sfârșit la soare. Chiar și ea avea o casă deasupra celor mai albastre mări, cu o grădină mare sau cu o vie plină de viță și de măslini, care se întindea pe terase abrupte, coborând la nivelul câmpiei, iar în grădina era doldora de locuri secrete, pâlcuri adânci de lămâi ascunse în jos, în despicătura pământului, izvoare verzi de apă pură, apoi un pârâiaș izvorând dintr-o mică peșteră, unde băuse bătrânul Sicules înainte de venirea grecilor,

și o capră cenușie care behăia, adăpostindu-se într-un mormânt străvechi, cu bolți goale. Mirosea a mimoze și mai departe a zăpadă de vulcan.

Femeia a văzut toate astea și, într-o oarecare măsură, s-a liniștit. Dar la suprafață. În realitate, nu-i păsa. Ea însăși era aceeași, cu toată furia, cu toată frustrarea, cu toată neputința ei de a simți ceva adevărat. Și copilul era la fel, și el atent la liniștea ei. Se simțea îngrozitor, înspăimântător de răspunzătoare pentru el: de parcă ar trebui să răspundă pentru fiecare gură de aer pe care o lua. Ceea ce pentru ea, pentru micuț și pentru toată lumea era o tortură.

– Doctorul a zis să stai la soare, fără haine. De ce nu stai? a întrebat-o mama ei.

– Când o să fiu în formă, o să stau. Vrei să mă omori? a repezit-o Juliet.

– Să te omor! Nu! Vreau să-ți fac un bine.

– Pentru Dumnezeu! Mai bine mi-ai face un bine și m-ai lăsa în pace.

Cuvintele ei au rănit-o și au mâniat-o atât de tare, încât maică-sa a plecat.

Marea s-a albit, după care s-a făcut nevăzută. A început să plouă. Era frig în casa clădită pentru soare.

Apoi încă o dimineață când soarele s-a ridicat, topit și scânteietor, auriu la marginea mării. Casa era orientată spre sud-est, iar Juliet stătea în pat și se uita la cum răsare soarele. Parcă n-ar mai fi văzut răsăritul niciodată. Nu mai văzuse niciodată soarele gol înălțându-se pur la orizontul mării, scuturându-se de noapte așa cum te scuturi de

picăturile de ploaie când ești ud. Și era plin și gol. Iar ea voia să se ducă la el.

Așa că înlăuntrul ei s-a născut pe furiș dorința de a sta goală la soare. Își prețuia dorința așa cum prețuiești un secret. Voia să fie una cu soarele.

Dar ar trebui să plece de acasă – departe de oameni. Și nu e ușor, într-o țară în care fiecare măslin are ochi și fiecare pantă să zărește de departe, să te ascunzi și să faci dragoste cu soarele.

A găsit însă un loc: o faleză stâncoasă, cioplită de mare și de soare, năpădită de cactuși mari, cărora li se zice „pere cu țepi“. În desișul de cactuși se ridica un chiparos cu trunchi gros, alb, și o creangă ce se legăna, flexibilă, pe fundalul albastru. Era ca un paznic al mării sau ca o lumânare cu flacără uriașă, neagră, pe fundal alb: limba lungă a întunericului care linge cerul.

S-a așezat lângă chiparos și și-a scos hainele. Cactusul răsucit parcă s-a prefăcut într-o pădure hidoasă, dar fascinantă de jur împrejurul ei. S-a așezat și i-a dăruit soarelui sânii ei, oftând, chiar și acum cu o mare durere, din pricina cruzimii de a se dărui, dar bucuroasă că, în sfârșit, nu se dăruiește unui iubit cu chip de om.

Soarele mărșăluia pe cerul albastru, trimițându-și razele pe pământ. Simțea aerul blând al mării pe sânii care parcă n-aveau să se coacă niciodată. Soarele abia îl simțea însă. Fructe care se vor vești fără să se coacă, sânii ei.

Însă curând a simțit soarele înăuntrul lor, mai cald decât a fost vreodată dragostea, mai cald decât laptele sau decât mâinile copilului ei. Sânii ei erau, în sfârșit, ca niște struguri albi și lungi în soarele fierbinte.

S-a dezbrăcat de tot și a stat goală la soare, uitându-se prin degetele de la mână la soarele din mijloc, la rotunjimea lui albastră, palpitând, la marginile lui tivite cu strălucire. Soarele, palpitând de albastrul miraculos, viu, emanând foc alb dinspre margini! Se uita în jos, spre ea, cu trupul lui albastru de foc, învăluindu-i sânii și fața, gâtul, pântecele obosit, genunchii, coapsele și picioarele.

A stat cu ochii închiși, pleoapele colorându-i-se ca niște flăcări trandafirii. Era prea mult. A luat niște frunze cu care și-a acoperit ochii. Apoi s-a așezat din nou, ca o tigvă lungă întinsă la soare, de un verde care trebuie să se coacă și să se facă auriu.

Simțea soarele pătrunzându-i oasele; mai mult, pătrunzându-i emoțiile și sentimentele. Tensiunile întunecate din emoții parcă i se ștergeau, iar șirurile de gânduri reci și sumbre parcă i se risipeau. Începea să se încălzească peste tot. Întorcându-se, și-a lăsat umerii la vedere, șoldurile, coapsele, până și călcâiele. Era pe jumătate uluită de ciudățenia care i se întâmpla. Inima istovită și rece i se topea și, topindu-se, se evapora. Numai pântecele rămăsese încordat și rezista – veșnica lui rezistență. I-ar rezista până și soarelui.

S-a îmbrăcat și s-a mai întins o dată, uitându-se la chiparos, cu vârful lui ca un filament, pe care briza-l îndoia când într-o parte, când în alta. Între timp, și-a dat seama că soarele cel măreț hoinărește prin rai, așa cum și-a dat seama și de propria ei rezistență.

Așa uimită a plecat acasă, văzând numai pe jumătate, orbită și fascinată de soare. Orbirea aceasta-i era ca o bogăție, iar înțelegerea vagă, caldă, grea, numai pe jumătate îi era ca un avut.

– Mami! Mami! a strigat copilul care alerga spre ea, cu ciripitul lui ca de pasăre, ciripitul care-i spunea că tânjește mereu după ea.

A surprins-o că sufletul ei adormit cândva n-a simțit, la rândul lui, nicio așteptare plină de iubire. L-a luat în brațe, dar s-a gândit: „N-ar trebui să fie ca un buștean! Dacă ar avea un pic de soare înăuntru, ar țopăi.“ Și a simțit din nou împotrivirea stearpă a pântecelui, împotriva lui și a tuturor lucrurilor.

Mai degrabă ura mânuțele lui care se agățau de ea, mai ales de gât. Și-a tras gâtul într-o parte. Nu voia să-l lase s-o ia de gât. L-a pus jos.

– Aleargă! i-a spus. Aleargă la soare!

I-a scos hainele și l-a lăsat dezbrăcat pe terasa caldă.

– Joacă-te la soare! i-a zis.

El s-a speriat și-i venea să plângă. Numai că ea, cu toată lenea caldă din corp, cu toată nepăsarea din inimă, cu toată împotrivirea din pântece, i-a aruncat o portocală pe țiglele roșii, iar el s-a dus de-a bușilea după ea, cu trupușorul lui mic, încă neconturat. A prins-o imediat, dar i-a dat drumul, din cauza senzației ciudate pe care a avut-o când i-a atins pielea. S-a uitat în spate spre mama lui, încruntându-se gata să izbucnească în plâns, înfricoșat pentru că era gol-pușcă.

– Adu-mi portocala! i-a poruncit ea, nevenindu-i să creadă că tremurul lui o lasă rece. Adu-i portocala lui mami!

– N-o să crească așa cum a crescut taică-său. Ca un vierme pe care nu l-a văzut niciodată soarele.

II.

Se gândise atât de mult la copil, așa de chinuită de îndatorirea ei, de parcă, dându-i viață, ar fi trebuit să răspundă pentru toată viața lui. Chiar dacă doar îi curgea nasul, pe ea o dezgusta și simțea un fior în măruntaie, de parcă ar fi trebuit să-și spună „Uite ce ai adus pe lume!“.

Dar acum s-a schimbat ceva. Nu mai era el pricina neliniștii, nu el o tulbura. Iar băiețelul creștea din ce în ce mai înfloritor.

În sinea ei era cu gândul la soare și la splendoarea lui, la cum pătrunde în ea. Viața ei devenise acum un ritual secret. Se trezea mereu înainte să se crape de ziuă, urmărind cenușiul care se prefăcea în auriu pal, ca să știe dacă sunt nori la marginea mării. Se bucura când soarele se înălța topit și gol și azvârlea flăcări alb-albastre pe cerul blând.

Însă uneori răsărea brutal, ca o creatură mare și sfioasă. Și uneori se ivea încet, roșu-purpuriu, mânios, împingând alene și croindu-și drum. Alteori nu-l vedea, zărind doar norul ce azvârlea de sus raze aurii și stacojii, mișcându-se în spatele zidului.

Era norocoasă. Săptămânile treceau și, cu toate că răsăritul era câteodată înnorat și după-amiaza era uneori cenușie, nu trecea nicio zi fără soare, care în majoritatea zilelor strălucea cu putere, deși era iarnă. Fragile și micuțe, brândușele sălbatice se arătau mov și dungate, iar narcisele sălbatice își dezvăluiau stelele de iarnă.

Se ducea la chiparos în fiecare zi, prin pâlcul de cactuși, pe faleza cu stânci gălbioare la poale. Era mai înțeleaptă și mai subtilă acum, purtând doar o haină de culoarea porumbelului și sandale. Asta, ca

să poată să rămână goală la soare într-o clipă, oricând dă de vreo nișă ascunsă. Iar în clipa în care se îmbrăca la loc redevenea cenușie și invizibilă.

Zi de zi, de dimineață și până la amiază, stătea sub chiparosul cel puternic, cu frunzele lui argintii, în vreme ce soarele cutreiera vesel prin ceruri. Acum îl cunoștea cu fiecare părticică din corpul ei. Sufletul ei neliniștit și îngreunat se făcuse nevăzut, ca o floare strivită de soare, din care nu mai rămâne decât un mic fruct ce se coace. Și pântecele ei încordat, deși încă închis, se desfăcea încet, încet, ca un boboc de nufăr sub apă, când soarele îl atingea tainic. Ca un boboc de nufăr sub apă se ridica încet spre soare ca să se desfacă în sfârșit, la soare și numai la soare.

Cunoștea soarele cu tot trupul ei, soarele cel topit în albastru, cu marginile lui ca un foc alb, azvârlind foc. Și, cu toate că el strălucea în toată lumea, când își scotea hainele se concentra pe ea. Era una dintre minunile lui – putea să strălucească pe milioane de oameni, și totuși să fie un soare ce răspândește căldură, splendid, unic, numai pentru ea.

Cunoscându-l astfel și fiind încredințată că o pătrunde treptat ca să o cunoască, în sensul cosmic-carnal al cuvântului, avea sentimentul că se detașează de oameni și capătă o anumită toleranță disprețuitoare pentru oameni. Erau de departe atât de nenaturali, atât de neînsoriți. Erau ca niște viermi din cimitir.

Nici țăranii care treceau pe mica șosea veche și stâncoasă cu măgarii lor, așa pârjoliți de soare cum erau, nu se lăsau în voia soarelui. Exista un miez de frică mic, moale și alb, ca un melc într-o cochilie, unde sufletul omului se ascundea, înfricoșat de strălucirea firească a vieții. Nu

îndrăzneau să vadă soarele: se retrăgeau mereu în cochilie. Toți oamenii erau așa.

De ce să ai de-a face cu bărbații?

Nepăsându-i de oameni, de bărbați, acum nu mai avea atâta grijă să nu fie văzută. Îi spusese Marininei, care-i făcea cumpărăturile în sat, că medicul i-a recomandat să facă plajă. Asta trebuia să fie de ajuns.

Marinina trecuse de șaizeci de ani, era înaltă, slabă, dreaptă, cu un păr ondulat, negru, acum spicat, cu niște ochi de un negru-cenușiu, în care se citea o șiretenie de mii de ani, cu un râs pe jumătate zeflemitor, pe care-l au cei trecuți prin multe. Iar tragedia înseamnă a nu fi trecut prin multe.

– Cred că e frumos să stai goală la soare, i-a zis Marinina, cu ochii parcă zâmbindu-i parșiv când i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

Părul lui Juliet, blond și tuns scurt, făcea două bucle ca doi norișori la tâmple. Marinina era o femeie din Magna Graecia și avea amintiri de demult. S-a uitat iar la ea.

– Dar o femeie se poate arăta la soare dacă e frumoasă, nu? a adăugat, chicotind din nou încetișor, ciudat, fără să respire, cum chicoteau odinioară femeile.

– Cine știe dacă sunt frumoasă, i-a răspuns Juliet.

Dar, frumoasă sau nu, simțea că soarele o admiră. Ceea ce e același lucru.

La amiază, după ce-și lua porția de soare, când se strecura câteodată printre stânci, pe lângă creste, coborând spre ravena adâncă în care atârnau lămâi,

în umbra lor rece și nemuritoare, se dezbrăca în liniște să se spele repede în vreun râu adânc, limpede, verde, observa sub pâlcurile de lămâi, în lumina goală, verde, a asfințitului că tot trupul îi e trandafiriu, trandafiriu și se face auriu. Parcă era altcineva. Era altcineva.

Astfel că și-a adus aminte de vorba grecilor: un trup alb, neînsorit, nu e sănătos și de încredere.

Se freca atunci cu puțin ulei de măsline și hoinărea o clipă prin întunecata lume de jos a lămâilor, cu o floare de lămâi în buric și râzând de una singură. Slabe șanse s-o vadă vreun țăran. Dar, dacă ar vedea-o, i-ar fi mai frică lui de ea decât ei de el. Ea știa miezul de frică cel alb din trupurile îmbrăcate ale oamenilor.

Știa că miezul acesta există și în băiețelul ei. Tare-și mai pierduse încrederea în ea acum, că râdea de el, cu soarele pe chip! Insista ca micuțul să umble despuiat la soare în fiecare zi. Acum trupușorul lui se făcuse și el trandafiriu, iar perișorul blond îl ținea lipit de frunte, în obraji având o culoare stacojie ca de rodie și pe pielea însorită, un auriu delicat. Era osos și sănătos și servitorii, care se dădeau în vânt după auriul, roșul și albastrul lui, îi spuneau înger din cer.

Însă băiețelul nu avea încredere în mama lui: ea râdea de el. Și sub frunte, în ochii lui mari și albaștri, ea vedea centrul acela al fricii, despre care credea acum că e centrul ochilor tuturor bărbaților. Ea îl numea frica de soare. Și pântecele ei a rămas închis pentru toți bărbații, căci toți bărbații aveau frica de soare.

– Îi e frică de soare, își zicea ea, uitându-se în ochii copilului.

Urmărindu-l cum merge de-a bușilea, cum se leagănă și face tumbe la soare, ciripind ca o păsărică, a băgat de seamă că se ține departe de soare, că e închis în sine, că are un echilibru stângace și că mișcările îi sunt cam grosolane. Își dorea să-l poate face să-și dea drumul, să nu-i pese, să se încline în fața soarelui.

S-a hotărât să-l ia cu ea la chiparosul dintre cactuși. Va trebui să fie atentă din cauza țepilor. Dar acolo sigur ar ieși din mica lui cochilie, sigur și-ar da drumul. Acea mică încordare i-ar dispărea de pe frunte.

A pus un preș și s-a așezat. După aceea și-a scos hainele și s-a întins, uitându-se la un uliu din înaltul cerului albastru, cu creanga de chiparos atârnând deasupra.

Băiețelul se juca acum cu niște pietre pe preș. Când s-a ridicat s-o ia de-a bușilea, s-a ridicat și ea. Copilul s-a întors și s-a uitat la ea. Ochii lui albaștri aproape că aveau privirea aceea provocatoare, caldă, a unui bărbat adevărat. Și era frumos, cu stacojiul acela de pe pielea aurie. Nu era cu-adevărat alb. Avea o piele aurie ca asfințitul.

– Ai grijă la țepi, dragul meu! i-a zis ea.

– Țepi! a repetat el ciripind, uitându-se mai departe la ea după umbră, ca un îngeraș gol dintr-un tablou, plin de îndoială.

– Țepi nesuferiți.

– Țepi urâți!

S-a clătinat în săndăluțe pe pietre când a tras de izma uscată. Ea a sărit ca din pușcă și l-a prins chiar când era să cadă pe ciulini. Ceea ce a

surprins-o chiar și pe ea însăși. „Ce pisică sălbatică sunt! Serios!“ și-a spus în gând.

Zi de zi, când soarele strălucea pe cer, îl aducea la chiparos.

– Hai! îl îndemna. Să mergem la chiparos.

Când era înnorat și bătea vântul nordului, așa că nu puteau coborî, băiețelul ciripea întruna:

– Chi-pa-ros! Chi-pa-ros!

Îi era dor atât cât îi era și ei.

Nu era vorba doar că stătea la soare. Era mult mai mult. În străfundul ei se dezlănțuia și se relaxa ceva și parcă primea o revărsare cosmică. O voință stranie dinlăuntrul ei, mai profundă decât conștiința și decât voința, o punea în legătură cu soarele și șuvoiul lui curgea prin ea, în jurul pântecelui. Ea însăși, sinele ei conștient, devenea o ființă secundară, aproape un privitor. Adevărata Juliet trăia în șuvoiul întunecat al soarelui dinlăuntrul trupului ei profund, ca un râu de raze întunecate ce-i înconjura în cercuri negre și violet bobocul dulce, închis, al pântecelui.

Întotdeauna fusese stăpână pe sine, conștientă de ce face, ținându-și în frâu pornirile. Însă acum simțea înlăuntru o cu totul altă forță, ceva mai presus de ea însăși, mai întunecat și mai sălbatic, ceva ce se revarsă asupra ei. Acum era vagă și sub vraja unei puteri de dincolo de ea însăși.

III.

La sfârșitul lui februarie s-a făcut dintr-odată foarte cald. Florile de migdal cădeau ca niște fulgi de zăpadă roz la cea mai mică adiere a brizei. S-au arătat și anemonele mov, mătăsoase, narcisele galbene au îmbobocit promițător, iar marea avea culoarea albăstrelelor.

Lui Juliet nu-i mai păsa de nimic. Acum își petrecea aproape toată ziua cu băiețelul, stând amândoi goi la soare, și asta era tot ce voia. Uneori cobora la mare să facă o baie: hoinărea adesea pe delușoarele unde strălucea soarele și nu putea fi văzută. Uneori mai vedea câte un țăran pe asinul lui și o vedea și el. Dar ea mergea pur și simplu, liniștită, cu copilașul. Printre oameni se dusese vestea despre puterea vindecătoare a soarelui, atât pentru suflet, cât și pentru trup, așa că nu mai era nimic palpitant.

Și ea, și băiețelul aveau acum un bronz roz-auriu peste tot. „Sunt alt om“, își spunea ea privindu-și sânii și coapsele roș-aurii.

Și copilul era acum o altă ființă, cu o înfățișare aparte, tăcută, arsă de soare. Acum se juca de unul singur în tăcere și abia dacă era nevoie să-i poarte de grijă. El nici nu mai părea să bage de seamă când rămânea singur.

Briza nu adia deloc, iar marea era de un albastru intens. Stătea la umbra argintie a chiparosului dormitând la soare, dar sânii-i erau plini de viață și de sevă. Simțea că înăuntrul ei se întâmplă ceva, că are loc o mișcare ce va trezi un alt sine. Dar tot nu voia să înțeleagă. Acest sine nou ar însemna o nouă legătură și nu voia asta. Știa prea bine mașinăria rece a civilizației, ce înseamnă legătura cu ea și cât de greu e să scapi de ea.

Micuțul coborâse câțiva metri pe poteca stâncoasă, pe lângă pâlcul mare de cactuși. Îl văzuse, un

adevărat copil al vânturilor, maro-auriu, cu părul lui blond ars de soare și roșu în obraji, care culege flori bălțate să le pună în glastră, așezându-le rânduri-rânduri. Acum căpătase echilibru și era iute când avea o treabă ce nu suferă amânare, ca un animal tânăr care fuge la joacă.

Dintr-odată l-a auzit zicând:

– Uite, mami! Uite!

Ceva din glasul lui ca un ciripit de păsărele a făcut-o să se aplece imediat.

I-a stat inima în loc. El o privea peste umărul lui mic și gol și arăta cu mânuța spre un șarpe care se ivise la vreun metru lângă el și deschidea gura, astfel încât limba bifurcată i-a scânteiat neagră ca o umbră, sâsâind o clipă.

– Uite! Mami!

– Da, dragule, e un șarpe, s-a auzit glasul ei șoptit, adânc.

S-a uitat la ea cu ochii lui albaștri larg deschiși, neștiind dacă să-i fie frică sau nu. Dar soarele ce zăbovea înlăuntrul ei l-a liniștit.

– Șarpe! a ciripit el.

– Da, dragule. Să nu-l atingi. Poate să te muște.

Șarpele se lăsase în jos și nu mai era încolăcit, așa cum dormise, desfăcându-și acum încet trupul lui lung, maro-auriu, și întinzându-se în unduiri lenețe spre pietre. Băiețelul s-a întors și s-a uitat la el fără să facă gălăgie.

– Șarpele plecat! a zis apoi.

– Da. Lasă-l să plece. Îi place să fie singur.

Se uita mai departe la trupul lung, încet și ușor al creaturii care se retrăgea fără niciun chef.

– Șarpele plecat, a spus.

– Da, a plecat. Vino puțin la mami!

A venit și s-a așezat la ea în brațe cu trupușorul lui gol și îndesat, iar ea i-a mângâiat părul strălucitor, ars de soare. N-a spus nimic, simțind că a trecut primejdia. O umpleau strania nepăsare, strania putere a soarelui, umplând tot locul ca prin farmec, iar șarpele făcea parte din loc, împreună cu ea și cu băiețelul.

În altă zi a văzut în zidul uscat de piatră de la una dintre livezile de măslini un șarpe negru, care se târa orizontal.

– Marinina, i-a povestit, am văzut un șarpe negru. Sunt periculoși?

– Șerpii negri nu sunt. Ăia galbeni sunt. Dacă te mușcă unu' galben, mori. Da' mie mi-e frică de ei, și de ăi negri, când îi văd.

Juliet se ducea în continuare la chiparos cu băiețelul. Numai că avea întotdeauna grijă să se uite de jur împrejur înainte să se așeze, oriunde ar fi putut să se ducă micuțul. După aceea stătea la soare, dezvelindu-și sânii bronzați, în formă de pară, obraznici. Nu se gândea la ziua de mâine. Refuza să se gândească la orice depășește spațiul grădinii și nu era în stare să scrie scrisori. Îi zicea doicii să scrie. Iar ea lenevea la soare, dar nu mult, pentru că soarele se întețea și devenea necruțător. Și, în ciuda ei înseși, bobocul strâns, adânc îngropat în tainica ei deznădejde, ieșea la iveală, ieșea și-și întărea tulpina ondulată, gata să-și desfacă marginile întunecate și să dezvăluie o

sclipire de trandafir. Pântecele i se deschidea larg într-un extaz trandafiriu, ca o floare de lotus.

IV.

Primăvara se prefăcea în vară la sud de soare și razele prindeau putere. La orele fierbinți stătea la umbra copacilor sau cobora în adâncurile pâlcului răcoritor de lămâi. Ori câteodată se ducea în străfundurile umbroase ale văilor, ale micii ravene, în drum spre casă. Copilașul se juca în liniște, ca un animal tânăr, ispitit de viață.

Într-o după-amiază, când mergea încet spre casă, goală, coborând printre tufișurile din ravena întunecoasă, după o stâncă a dat brusc de un țăran de la ferma aflată lângă casa lor, tupilat sub un teanc de vreascuri pe care le tăiase, ținându-și măgarul aproape de el. Avea niște pantaloni de vară din bumbac și, în poziția în care stătea, era cu fesele aplecate spre ea. Stătea nemișcat jos, pe patul întunecat din mica ravenă. A apucat-o o slăbiciune și o clipă n-a fost în stare să se miște. Bărbatul a ridicat teancul de vreascuri pe umerii puternici și s-a întors spre patruped. A pornit, dar a rămas încremenit când a văzut-o, de parcă ar fi fost o arătare dintr-o viziune. Ochii li s-au întâlnit, iar ea a simțit focul albastru alergându-i prin membre spre pântece, răspândindu-se într-un extaz de neoprit. Totuși, s-au privit în ochi și între ei s-a aprins scânteia, ca un foc albastru pogorându-se din inima soarelui. Femeia i-a văzut falusul ridicându-se pe sub haine și a știut că o să vină la ea.

– Mami, un bărbat! Mami!

Copilul îi pusese o mână pe coapsă.

– Mami, un bărbat!

I-a simțit frica din glas și s-a întors.

– Nu-i nimic, copile! i-a răspuns, luându-l de mână, și l-a dus înapoi pe lângă stâncă, în timp ce țăranul o privea cum umblă goală, cu fesele mișcându-se când în sus, când în jos.

S-a îmbrăcat și, luând copilul în brațe, a început să urce pe poteca abruptă pe care se vedeau urme de capră, prin tufișurile cu flori galbene, ca să iasă la lumină și la măslinii de sub casă. Acolo s-a așezat ca să se adune.

Marea era albastră, foarte albastră, moale și parcă nemișcată, iar pântecele femeii era larg deschis, larg deschis ca o floare de lotus sau de cactus așteptând înfiorată. Îl simțea și el o domina. Iar în piept îi ardea o durere amară, împotriva copilului, împotriva complicațiilor pe care le aduce frustrarea.

Îl știa din vedere pe țăran: un bărbat trecut de treizeci de ani, lat în umeri și bine clădit. Îl privise de multe ori de pe terasa casei ei: îl vedea venind cu măgarul, tunzând măslinii, lucrând singur, mereu singur și cu trup puternic, cu o față lată și roșie pe care se citea stăpânirea de sine. Îi vorbise o dată sau de două ori și ochii ei întâlniseră ochii lui de un albastru-închis, fierbinți ca în Sud. Îi știa gesturile bruște, ușor violente și foarte generoase. Dar nu se gândise niciodată la el. Doar băgase de seamă că e întotdeauna foarte curat și îngrijit. Apoi o văzuse pe soția lui într-o zi, când ea venise să-i aducă masa și când s-au așezat la umbra unui roșcov, după ce au întins o pânză albă pe jos. Juliet a observat apoi că ea era mai în vârstă decât el – o tuciurie îngâmfată și sinistră. După aceea venise o tânără cu un copilaș, iar el dansase cu micuțul, plin de tinerețe și de viață. Dar nu era copilul lui: el nu

avea copii. Atunci când a dansat, atât de sprinten, parcă plin de o patimă ținută în frâu, l-a observat Juliet cu adevărat pentru prima oară. Dar nici măcar atunci nu s-a gândit la el. Cu fața aia roșie, așa de lată, cu pieptul lui mare și cu picioarele alea mai degrabă scurte. Era ca o bestie prea brutală, era prea țăran ca să stea ea să se gândească la el.

Însă acum provocarea ciudată din ochii lui albaștri și copleșitori ca inima soarelui albastru a atras-o. Îi văzuse sălbatica ridicare a falusului sub pantalonii subțiri: pentru ea. Cu fața lui roșie, cu trupul lui lat, era ca soarele pentru ea, soarele în fierbințeala lui cea mare.

Îl simțea așa de tare, că nu s-a mai putut îndepărta.

A rămas pe loc, sub copac. Apoi a auzit doica sunând clopoțelul acasă, chemându-i. Și strigându-l pe micuț să se întoarcă. A trebuit să se ridice să plece.

După-amiază a stat pe terasa cu vedere la dealurile de măslini și la mare. Bărbatul venea și pleca la căsuța de la fermă, de la marginea pâlcului de cactuși. Și se zgâia iar la casa ei, la ea, care lenevea pe terasă. Pântecele ei era deschis pentru el.

Și totuși, n-avea curaj să se ducă la el. Era paralizată. A luat ceaiul și a rămas pe terasă. El venea și pleca, se uita și iar se uita. Până când a bătut clopotul înserării la mănăstirea capucinilor de la poarta satului și s-a întunecat. Dar ea era tot acolo. Până când, în cele din urmă, l-a zărit în lumina lunii încărcând ceva în spinarea măgarului și pornind abătut pe cărare spre mica șosea. L-a auzit trecând pe pietrele de pe drum, din spatele casei ei. A trecut – a trecut acasă, în sat, ca să se culce, să se culce cu soția lui, care va vrea să știe de ce a întârziat. A trecut întristat.

Juliet a stat așa până târziu în noapte, privind luna pe mare. Soarele îi deschisese pântecele și nu mai era liberă. Bobocul înflorit de lotus îi adusese suferință și acum ea era cea care nu avea curaj să coboare pe trepte în râpă.

Însă în cele din urmă a adormit. Și de dimineață s-a simțit mai bine. Pântecele parcă i se închisese din nou: bobocul de lotus parcă se închisese din nou. Își dorea atât de mult să fie așa! Numai bobocul închis și marea! Nu se va mai gândi niciodată la bărbatul acela.

A făcut baie într-unul dintre pâraiele mari de lângă lămâi, jos, în ravena de departe, cât mai departe de cealaltă râpă sălbatică și rece. Dedesubt, sub lămâi, copilul țopăia printre florile de oxalis galbene, la umbră, culegând lămâile căzute, trecând cu trupușorul lui bronzat în scântei de lumină, mișcându-se tot numai pete. Ea a stat la soare pe malul abrupt, simțindu-se aproape liberă din nou, floarea strângându-i-se în bobocul umbrit, ascunsă în siguranță înlăuntrul ei.

Dar a apărut dintr-odată Marinina, profilându-se sus pe creastă, pe cerul albastru strălucitor luminat, cu o cârpă neagră înfășurată în jurul capului, strigând încetișor: „Signora! Signora Giulietta!“

Juliet s-a ridicat, uitându-se de jur împrejur. Marinina s-a oprit o clipă, văzând că femeia dezbrăcată s-a ridicat, cu părul ei ars de soare ca un norișor. După aceea bătrâna a coborât iute pe drumul abrupt, pârjolit de soare.

S-a oprit după câteva trepte, stând dreaptă în fața femeii bronzate și a privit-o șiret.

– Dar ce frumoasă sunteți! i-a spus rece, aproape cinic. A venit soțul dumneavoastră.

– Ce soț? i-a strigat Juliet.

Bătrâna a chicotit parșiv, încet, cu toată zeflemeaua femeilor de altădată.

– Păi, n-aveți un soț? a întrebat-o disprețuitor.

– Cum? Unde? În America, a răspuns ea.

Marinina s-a uitat peste umăr, chicotind iar încetișor.

– Nicio America. A venit până aici. Altfel, n-ar fi găsit cărarea.

Și și-a aruncat capul pe spate, râzând muierește, fără să facă zgomot.

Toate potecile erau năpădite de iarbă, flori și nepitella, subțiindu-se până rămâneau ca niște urme de păsări într-un loc pe veci sălbatic. Ciudată, această sălbăticie plină de viață a locurilor cunoscute din vechime, pe care oamenii le știu de-atâta vreme.

– Ei, foarte bine, a zis în sfârșit Juliet. Să vină.

Și a simțit că o străpunge o flăcăruie. Era floarea ei care se desfăcea. Cel puțin, era un bărbat.

– Să-l aduc aici? Acum? a întrebat-o Marinina, privind-o în ochi cu ochii ei batjocoritori, cenușii ca fumul.

După care a tresărit ușor din umeri.

– Bine. Cum doriți. Dar pentru el e o priveliște rară!

A deschis gura amuzată, într-un hohot silențios, apoi a arătat spre copil, care strângea niște lămâi la pieptul lui mic.

– Ia uitați-vă ce frumușel e! Un înger din cer! Asta sigur o să-i placă, sărmanul de el! Deci să-l aduc?

– Adu-l, i-a răspuns ea.

Bătrâna a luat-o repejor pe potecă și l-a găsit pe Maurice nedumerit printre terasele cu viță-de-vie, cu pălăria lui cenușie de fetru și în costumul lui de oraș, cenușiu-închis. Era jalnic de nepotrivit în peisaj, în soarele strălucitor și în toată grația lumii aceleia din Grecia antică, aidoma unei pete de cerneală pe panta albicioasă, unde licărea soarele.

– Veniți! l-a îndemnat Marinina. E aici, jos.

Și l-a condus repede, croind drum prin iarbă. Dintr-odată s-a oprit însă pe buza falezei. Jos, departe, vârfurile lămâilor erau întunecate.

– Mergeți acolo, i-a arătat, iar el i-a mulțumit, aruncându-i repede o privire.

Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine bărbierit, cenușiu la față, liniștit și chiar timid. Își conducea atent propria lui afacere fără să aibă mare succes, dar fiind eficient. Și nu avea încredere în nimeni. Bătrâna din Magna Graecia l-a citit din prima: e bun, și-a zis ea, dar nu e bărbat, săracul.

– Acolo jos e Signora, i-a spus, arătând spre una dintre minunile locului.

– Mulțumesc. Mulțumesc, i-a răspuns el iar, fără să clipească, și a pășit grijuliu pe cărare.

Marinina și-a ridicat bărbia cu un zâmbet vesel și răutăcios. Apoi a luat-o spre casă.

Maurice înainta cu atenție prin desișul de plante mediteraneene, așa că nu și-a zărit soția până când

n-a ocolit și s-a trezit chiar lângă ea. Stătea dreaptă și goală lângă stânca lățită, strălucind de soare și de atâta viață fierbinte. Sânii parcă i se ridicau, trezindu-se, să asculte, iar coapsele-i erau cafenii și mari. Înlăuntrul ei, lotusul pântecelui era larg deschis, desfăcut în razele de soare violet, ca o floare de lotus mare. Și, nevinovată, radia: venea un bărbat. Când el s-a apropiat jovial, i-a aruncat o privire ca o pată de cerneală pe sugativă, iute și emoționată.

El, sărmanul, a șovăit și s-a uitat în jos, întorcând capul într-o parte.

– Bună, Julie! a salutat-o, tușind un pic iritat. Splendidă! Splendidă!

A înaintat cu ochii într-o parte, aruncându-i mai departe câte o privire, pe furiș, așa cum stătea acolo în lumina specială, de satin, a soarelui de pe pielea ei bronzată. Cumva, parcă nu părea îngrozitor de goală. Trandafirul auriu al soarelui parcă o îmbrăca.

– Bună, Maurice, i-a răspuns, desprinzându-se din îmbrățișare, o umbră rece căzându-i pe floarea desfăcută a pântecelui. Nu te așteptam atât de repede.

– Așa e, a zis el. Dar am reușit să scap puțin mai devreme.

Apoi a tușit iar, stânjenit. Dinadins o luase prin surprindere. Stăteau la câțiva metri unul de altul și niciunul nu vorbea. El avea în fața ochilor o altă Juliet, una cu coapse bronzate și mângâiate de vânt: nu era femeia aia nervoasă din New York.

– Ei! a exclamat el. Ești splendidă! Splen-di-dă! Unde e băiatul?

În străfundul lui a simțit cum i se trezește la viață dorința pentru trupul și carnea însorită a femeii: femeia de carne. Era o dorință nouă în viața lui și îl durea. Așa că acum voia să uite de ea.

– Uite-l, i-a răspuns Juliet, arătând spre ștrengarul despuiat din umbra deasă, care strângea lămâile căzute din pomi.

Tatăl a izbucnit într-un hohot de râs ciudat, de-o clipă, ca un nechezat.

– A, da! Uite-l! Deci acolo e bărbățelul! Frumos!

În sufletul lui emoționat, închis, a simțit fiori mari, dar și-a păstrat stăpânirea superioară.

– Bună, Johnny! i-a strigat, dar nu prea convingător. Bună, Johnny!

Băiețelul a ridicat privirea, scăpând fructele din mâinile neîndemânatice, dar nu i-a răspuns.

– Cobor la el, i-a spus ea, întorcându-se și luând-o pe potecă.

În ciuda ei înseși, umbra cea rece se ridica de pe floarea deschisă a pântecelui ei și fiecare petală înflorea din nou. Soțul mergea după ea, cu ochii la șoldurile ei repezi, trandafirii, mari, care se ridicau și coborau când îi aluneca mijlocul când într-o parte, când în alta. Era mut de admirație, dar simțea și o pierdere uriașă. Era obișnuit cu Juliet omul, însă cea de aici nu mai era un om, ci un corp mare, călit de soare, fără suflet și ispititor ca o nimfă cu pulpe sclipitoare. Ce o să se facă el? Era ca nuca în perete în peisajul ăsta, în costumul lui cenușiu-închis, cu pălăria lui de un cenușiu-deschis, cu chipul lui cenușiu, monahal, chipul unui om de afaceri timid, cu o gândire mercantilă cenușie. Simțea fiori stranii pe la mijloc și prin

picioare. Era îngrozit și avea sentimentul că o să scoată un strigăt de triumf sălbatic și o să sară pe femeia de carne cafenie.

– Arată bine, nu? a întrebat Juliet când au ieșit din marea adâncă de flori galbene de oxalis și au ajuns sub lămâi.

– A, da. Da, arată splendid! Bună, Johnny! Nu-l mai cunoști pe tati? Nu-l mai cunoști pe tati, Johnny?

S-a lăsat pe vine, uitând că nu trebuie să-și șifoneze pantalonii, și a întins mâinile.

– Lămâi! a zis băiețelul ciripind ca o păsărică. Două lămâi!

– Două lămâi! a repetat tatăl. O groază de lămâi!

Copilașul a venit și i-a pus câte o lămâie în fiecare mână. După aceea s-a dat înapoi să se uite la el.

– Două lămâi! a zis iar Maurice. Hai, Johnny! Vino să-i spui bună lui tati.

– Tati pleacă? a întrebat micuțul.

– Pleacă? Păi… nu, nu azi.

Și l-a luat în brațe.

– Scoate-ți haina! Tati scoate haina! a zis copilul, trăgându-se într-o parte într-un fel irezistibil.

– Bine, fiule! Tati scoate haina.

Și-a scos haina și a așezat-o cu grijă deoparte, s-a uitat la cutele de la pantaloni, le-a netezit un pic, s-a lăsat pe vine și a luat copilul în brațe. A avut o senzație de slăbiciune când i-a simțit trupușorul cald și gol. Femeia despuiată s-a uitat la băiețelul

trandafiriu din brațele bărbatului care rămăsese în cămașă. Micuțul îi scosese pălăria și Juliet a văzut părut lins, brunet-grizonant, al soțului ei, care nu avea niciun fir rebel. Dar nici pic de soare! Umbra cea rece i-a cuprins din nou floarea pântecelui. Mult timp n-a scos un cuvânt, câtă vreme el a vorbit cu copilul, care-l iubise pe tati.

– Ce o să te faci, Maurice? l-a întrebat din senin.

I-a aruncat iute o privire piezișă, auzind clar vocea ei de americană. O uitase.

– Cu ce, Julie?

– Cu toate. Cu toate astea! Nu pot să mă întorc în apartamentul din East Forty-Seventh.

– Păi…. Nu, bănuiesc că nu, a răspuns el șovăitor. Cel puțin, nu acum.

– Niciodată! i-a replicat ea imediat și s-a lăsat tăcere.

– Păi… habar n-am.

– Crezi că poți să vii aici? l-a întrebat fără pic de milă.

– Da. Pot să stau o lună. Cred că mă descurc o lună, a răspuns el ezitând.

După care a îndrăznit să-i arunce o privire sfioasă, subtilă, înainte de a întoarce din nou capul.

Ea l-a privit la rândul ei, sânii obraznici tresărindu-i când a oftat, ca și cum n-ar mai fi avut răbdare și și-ar fi scuturat de pe ea umbra cea rece a lipsei de soare.

– Nu pot să mă întorc, i-a zis încet. Nu pot să mă întorc pe soarele ăsta. Dacă nu poți să vii aici…

A lăsat fraza neterminată. Însă vocea clară de americană dispăruse și a auzit, în schimb, vocea unei femei de carne, a unui trup copt la soare. S-a uitat la ea iar și iar, dorind-o din ce în ce mai tare și temându-se din în ce mai puțin.

– Nu, a răspuns el. Ți se potrivește. Ești splendidă. Da, nu cred că mai poți să te întorci.

Și, auzind sunetul mângâietor al vocii lui, deși ea nu voia, floarea pântecelui ei a început să se desfacă, iar petalele au prins a înflori.

Și-o închipuia în apartamentul de la New York, palidă, tăcută, ținându-l sub papuc într-un fel îngrozitor. Cu ceilalți oameni el era de o timiditate blândă, așa că ostilitatea groaznică, fără cuvinte, pe care a văzut-o la ea după ce s-a născut copilul l-a înspăimântat nespus. Pentru că își dăduse seama că nu se poate abține. Așa sunt femeile. Sentimentele lor au luat-o în sens invers, chiar și împotriva lor înșiși, și era cumplit – devastator. Îngrozitor, îngrozitor să trăiești într-o casă cu o asemenea femeie, ale cărei sentimente se revarsă chiar și împotriva ei înseși. Se simțise strivit sub ostilitatea ei grea. Și ea era propria ei victimă și chiar și copilul. Nu, orice, dar asta nu. Slavă Domnului, femeia aia amenințătoare ca o stafie parcă se făcuse nevăzută acum grație soarelui.

– Dar tu? a întrebat ea.

– Eu? A, eu! Pot să-mi văd mai departe de afacere și… să vin aici în vacanțe lungi… câtă vreme vrei să rămâi aici. Rămâi cât vrei.

S-a uitat în pământ mult timp. Îi era atât de frică să nu cumva să se trezească spiritul acela amenințător și răzbunător al femeii din ea, așa că trăgea nădejde că ar putea rămâne așa cum o vedea acum, ca o căpșună goală care se coace, o femeie ca un

fruct. A ridicat capul și s-a uitat la ea, implorând-o din ochii stânjeniți.

– Pot să rămân și pentru totdeauna? l-a întrebat ea.

– Păi… da, dacă vrei. Pentru totdeauna e o vreme lungă. Nu poți stabili o dată.

– Și pot să fac tot ce vreau?

L-a privit în ochi, provocator. Iar el nu avea nicio putere în fața goliciunii ei trandafirii, bătute de vânt, în frica lui de a trezi o altă femeie în ea, americana fantomatică și pusă pe răzbunare.

– Da… Cred că da. Câtă vreme asta nu te face nefericită pe tine sau… copilul.

Și-a ridicat iar ochii spre ea, parcă cerându-i ceva complicat, stânjenit, cu gândul la băiețel, dar tot sperând pentru el însuși.

– Nu mă face, i-a replicat ea imediat.

– Da, a zis și el. Nu cred că o să te facă.

S-a lăsat tăcere. Clopotele din sat au bătut grăbite, vestind miezul zilei. Asta însemna prânzul.

Juliet s-a strecurat în chimonoul din crêpe gri, legându-și un cordon verde, lat, în jurul taliei. După aceea i-a pus copilului o cămășuță albastră și s-au dus în casă.

În timpul mesei i-a urmărit chipul cenușiu, de om de la oraș, părul grizonant și lipit de cap, bunele maniere pe care le stăpânea atât de bine, obiceiul de a mânca și de a bea foarte moderat. Uneori el îi mai arunca o privire pe furiș, pe sub gene. Avea ochii incomozi, auriu-cenușii, ai unei creaturi care a crescut în captivitate încă de mică și a trăit așa,

ciudată și rece, fără să știe ce e căldura speranței. Numai sprâncenele și genele negre erau frumoase. Ceva îi scăpa. Nu-l înțelegea. Fiind atât de însorită, nu putea să-l vadă, căci el era fără soare, iar a fi fără soare înseamnă a nu fi.

Au ieșit pe balcon să bea cafeaua sub tufele roz de bougainvillea. Dincolo, dedesubt, la ferma de alături, țăranul și nevasta lui stăteau sub roșcov, lângă grâul verde și înalt, unul lângă altul pe o păturică albă întinsă pe pământ. Le rămăsese o bucată de pâine uriașă după ce mâncaseră, iar acum stăteau la un pahar de vin negru.

Țăranul s-a uitat spre terasă de cum s-a arătat americanul. Juliet și-a făcut soțul să se întoarcă cu spatele la vecini. După aceea s-a așezat și a aruncat o privire la bărbatul de la fermă. Până când a văzut că tuciuria de nevastă-sa se întoarce să se uite și ea.

V.

Era îndrăgostit de ea până peste cap. Îi vedea fața lată, roșie și oarecum îndesată fixând-o cu privirea: până când băga de seamă nevastă-sa și se întorcea să vadă, iar el lua paharul și-l dădea pe gât. Nevastă-sa se holba mult la siluetele din balcon. Era arătoasă, dar mai degrabă sinistră și, fără îndoială, mai mare decât el, diferența fiind aceea dintre o femeie superioară, dominatoare, trecută de patruzeci de ani, și soțul ei iresponsabil, care are vreo treizeci și cinci. Parcă era diferența dintre două generații. „El e din generația mea“, se gândea ea, „iar nevastă-sa e din generația lui Maurice.“ Juliet nu împlinise încă treizeci de ani.

Țăranul era atrăgător în pantalonii lui albi din bumbac, în cămașa roz pal, cu pălăria lui de pai veche, atât de curat, plesnind de sănătate. Era bine legat și lat, părând scund, dar carnea-i era plină de viață și părea gata să țâșnească în fiecare clipă, chiar să muncească, așa cum îl văzuse atunci când se jucase cu copilul. Era genul de țăran italian care vrea cu patimă să se dăruiască, să-și dăruiască sângele care-i bubuie în vene și carnea puternică. Dar era țăran din cap până-n picioare și în sensul că aștepta să facă femeia primul pas. El se foia pe-acolo pasiv, copleșit de dorință, sperând, sperând că o să vină ea la el. Însă el n-ar încerca niciodată să se ducă la ea: niciodată. Ea trebuia să vină. El numai să stea pe-acolo, la îndemână.

Simțind că îl privește, și-a fluturat pălăria de pai veche, dezvelindu-și capul rotund, brunet, tuns scurt, și a întins o mână mare, cafeniu-roșiatică să ia bucățoaia de pâine, din care a rupt o fărâmă și s-a pus pe înfulecat. Știa că ea îl privește. Iar ea avea așa o putere asupra lui, animalul acela fierbinte, nevorbitor, căruia-i curge sângele-n șuvoaie prin ditai venele! Era înfierbântat peste tot de la nenumărați sori și nepăsător ca amiaza. Și sfios, cu o sfială agresivă, stângace, care o aștepta arzând de dorință, dar care n-ar face niciodată, absolut niciodată, o mișcare spre ea.

Cu el ar fi ca și cum s-ar cufunda în altă strălucire de soare, una grea, mare, care aduce broboane de sudoare, după care ar veni uitarea. El, personal, nici n-ar exista. Ar fi doar o baie de viață caldă, puternică, după care ar urma despărțirea și uitarea. Apoi, din nou, baia pentru reproducere, ca soarele.

Numai că n-ar fi așa de bine! Era atât de obosită de legături personale, de conversația de după cu bărbatul. Când e vorba despre namila aia grea, pur și simplu trebuie să pleci după ce te satisface.

Stând așa acolo, Juliet simțea șuvoiul de viață curgând dinspre el spre ea și dinspre ea spre el. Din cum se mișca el își dădea seama că el o simte mai mult decât îl simte ea pe el. Fiecare simțea o durere limpede în trup și fiecare stătea, parcă cu gândul aiurea, lăsându-se privit de un partener vigilent, de omul care îi e stăpân.

Și Juliet s-a gândit: De ce să nu mă duc la el? De ce să nu-i port copilul în pântece? Ar fi ca și cum aș purta copilul soarelui inconștient și al pământului inconștient, un copil ca un rod. Iar floarea pântecelui îi radia. Nu-i păsa de sentiment ori de posesie. Nu voia decât rouă de bărbat, cumplit de nepăsătoare. Dar sufletu-i era cuprins de teamă. Nu îndrăznea! Nu îndrăznea! Dacă ar găsi el o cale!

Dar nu găsea. El doar se foia și aștepta, ars de dorință, aștepta ca ea să treacă râpa. Iar ea nu îndrăznea, nu îndrăznea. Și el umbla de ici până colo.

– Nu ți-e teamă că o să te vadă cineva când faci plajă? a întrebat-o soțul ei, întorcându-se și uitându-se spre țărani.

Soția lui saturniană s-a întors și ea să se zgâiască la Villa. Era un fel de luptă.

– Nu. Nu trebuie să te vadă. Nu vii și tu? Nu vii și tu la plajă? i-a zis ea.

– De ce… Bine. Cred că mi-ar plăcea să vin când sunt aici.

Avea o sclipire în ochi, un fel de curaj disperat, venind din dorința de a gusta fructul acesta nou, femeia aceasta cu sâni trandafirii, copți la soare, care împungeau prin haine. Iar ea se gândea la el, cu fața lui mică de orășean, albită, fără sânge-n

obraji, plimbându-se la soare, disperat să-și obțină drepturile lui de soț. Și gândul i-a alunecat iar. Omulețul acela ciudat, regulamentar, bunul cetățean, înregistrat ca un infractor în ochiul gol al soarelui. Cât o să-i displacă să se expună!

Și floarea pântecelui ei a amețit, a amețit. Știa că o să-l aibă. Știa că o să-i poarte copilul. Știa că pentru el, pentru micuțul orășean înregistrat, pântecele ei se desfăcea radiind ca o floare de lotus, ca suprafața stacojie a anemonei-de-mare, cu mijloc negru. Știa că n-o să se ducă la țăran. Nu avea suficient curaj, nu era suficient de liberă. Știa că el n-o să vină niciodată la ea, că are pasivitatea unei târâtoare a pământului și că o să aștepte, o să aștepte, doar arătându-i-se, iar și iar, zăbovind în gândul ei așa cum zăbovește dorul animalic.

Juliet văzuse că-i urcă sângele-n obrajii bronzați și simțea căldura albastră, fremătătoare, ce se revarsă brusc asupra ei din ochii lui aprinși și mădularul lui mare care se trezește la viață – pentru ea, tânjind după ea. Și totuși, n-o să se ducă niciodată la el – nu îndrăznea, nu îndrăznea, erau atâtea împotriva ei. Și corpușorul fără vlagă al soțului ei, crescut la oraș, o s-o posede, iar penisul lui mic și înnebunit de poftă o să-i mai facă un copil. Nu avea de ales. Era legată de roata mare, bătută în cuie, a împrejurărilor și nu exista pe lume niciun Perseu care să taie legăturile.

PERONELLA, IBOVNICUL ȘI BUTOIUL [1]

GIOVANNI BOCCACCIO

Traducere din limba italiană
ETA BOERIU

Peronella, prinzând de veste că omul ei se întoarce acasă, îşi ascunde ibovnicul într-un butoi; aflând de la bărbat că tocmai îl vânduse, îi spune că înaintea lui şi ea îl vânduse unuia, care intrase în el să vază dacă e bun. Ibovnicul iese din el, îl pune pe bărbat să cureţe butoiul şi apoi şi-l duce acasă.

Povestea Emiliei fu ascultată cu hohote de râs și rugăciunea fu socotită drept sfântă și folositoare; apoi, după ce povestea se sfârși, regele îi porunci lui Filostrato să spună mai departe, și dânsul începu:

– Preaiubitoare doamne, atâtea păcăleli vă trag vouă bărbații și mai cu seamă soții, încât atunci când se întâmplă ca vreuna dintre voi să-și păcălească și ea omul, nu numai c-ar trebui să fiți prea bucuroase de o asemenea întâmplare, ca și de faptul că o știți sau că v-o spune cineva, dar ar trebui s-o trâmbițați voi înșivă peste tot locul, astfel încât bărbații să ia aminte bine că, dacă ei știu să vă înșele, nici voi nu vă lăsați cu nimica mai prejos. Un lucru ca acesta numai foloase v-ar aduce; căci, dacă omul știe că altul nu se lasă, n-are nici dânsul îndrăzneală să-l înșele cu una, cu două. Or, dacă e așa, cine ar putea să nu creadă că cele ce vom spune azi în legătură cu aceasta, ajungând la urechea bărbaților, nu le-ar sluji drept frâu în pofta lor de a vă înșela, când ar vedea că voi, numai să vreți și-ați fi în stare să înșelați oricând? De aceea, am de gând să vă arăt acum ce-a născocit o tânără – deși de neam destul de prost – ca să-și înșele bărbățelul și ca să scape de belea.

Nu de mult, la Napoli, un nevoiaș se însură c-o tânără frumoasă și drăgălașă, zisă pe nume Peronella, și amândoi, el, ca zidar, cu meșteșugul lui, și ea torcând, își câștigau cu anevoie viața și-o înnodau și ei de azi pe mâine, cum puteau.

Acu, se nimeri odată ca un holtei din ăștia tineri, cu slăbiciune la femei – văzând-o într-o bună zi pe Peronella noastră și tare mult plăcând-o – să mi se îndrăgostească de ea și până la urmă, tot stând de capul ei, s-ajungă și la prietenie. Și, ca să poată după plac să se întâlnească unul cu altul, căzură la învoială să facă după cum urmează: în fiecare dimineață, la ceasul când bărbatul pornea cu noaptea în cap la lucru ori ca să caute de lucru, tânărul să se ascundă pe undeva pe aproape, așa încât să-l vază. Și cât ce-ar fi văzut că pleacă – cum mahalaua unde sta femeia și căreia i se zicea Avorio era de obicei pustie – să intre în casă. Zis și făcut; într-acest chip se întâlniră nu o dată. Dar într-o zi de dimineață, plecând omul de acasă și tânărul, Giannello Strignario după nume, pășind degrabă înăuntru, se întâmplă nu după mult ca, în timp ce el sta cu Peronella, bărbatul – care de obicei nu da pe acasă toată ziua – să se întoarcă așa deodată și aflând ușa încuiată să înceapă a bocăni în ea și apoi să-și zică în sinea lui: „Doamne, mărire Ție-n veci! Că dacă m-ai făcut sărac, m-ai procopsit măcar cu o nevastă cum nu-i alta de bună și cinstită. Uite, de-abia am plecat de acasă și ea a și zăvorât ușa, ca nu cumva vreun străin să vie și să o supere.“

Peronella, care își recunoscuse bărbatul după bocănit, grăi:

– Vai, Gianni, ce să mă fac? Iacă a venit bărbatul meu, trăsni-l-ar Dumnezeu, și nu știu ce să fie asta, că niciodată nu se întoarce așa devreme acasă. Pasămite te-o fi văzut când ai intrat. Acu, oricum

ar fi, te rog frumos fă bine și intră în butoiul ăsta pe care-l vezi aici, că eu mă duc să-i deschid ușa și să vedem ce-nseamnă asta.

Giannello intră degrabă în butoi și Peronella, după ce-i descuie bărbatului, îi zise îndârjindu-se:

– Ce naiba mai e și asta, că vii așa devreme acasă? Pre câte văd, se pare că nu prea ai chef de lucru astăzi, de mi te-ntorci acasă cu sculele în mână. Dacă faci așa, din ce vrei să trăim? Crezi c-aș răbda să-mi zălogești bruma de haine ce le mai am? Că nu fac altceva din zori și până-n noapte decât să torc întruna (de mi s-a dezlipit și carnea de pe unghii), ca să am măcar atâta ulei, cât să ne-ajungă la opaiț. Bărbate, bărbate, n-am o vecină, una barem, să nu se mire cât muncesc și să nu-și bată joc de mine și de truda mea. Iar tu te-ntorci acasă, bălăbănindu-ți mâinile, când ar trebui să fii la lucru.

Și, zicând astfel, se apucă să plângă și-o luă iar de la capăt:

– Ah, vai și amar de mine, rău ceas m-a mai adus pe lume! C-aș fi putut să mă mărit cu un bărbat cumsecade și n-am vrut, nu de alta, ci numai ca să-l iau pe ăsta, care nici barem nu se uită pe cine și-a adus în casă. Că altele-și petrec în tihnă cu câți ibovnici au – că una nu-i să n-aibă cel puțin doi sau trei – și-și fac de cap cât vor, turnându-le bărbaților minciuni de-ngheață apele, iar eu, săraca de mine, dacă-s cuminte și nu vreau să mă dedau la d-astea, rabd chin și viață urgisită. Zău dacă știu de ce nu-mi caut și eu ca ele un ibovnic. Pricepe odată, omule, că dacă mi-ar sta capul la rele, aș găsi, n-ai grijă, cu cine să le fac. Că sunt destui băieți frumoși care mă iubesc și mă au dragă și mi-au făgăduit bani grei sau, după placul meu, veșminte ori giuvaiere. Da' nu mă lasă inima să fac

una ca asta, că maică-mea n-a fost dintr-alea. Și tu te-ntorci acasă când ar trebui să fii la lucru!

Bărbatul îi răspunse:

– Femeie, pentru Dumnezeu, nu-ți face sânge rău degeaba! Eu știu că ești cinstită și-n parte chiar azi dimineață mi-am dat seama de asta; e adevărat că am plecat să mă duc la lucru, dar pare-se că nici tu nu știi, cum n-am știut nici eu, că azi e Sf. Galeone și, deci, nu se lucrează. De aceea m-am întors la ceasul ăsta acasă. Totuși am avut de grijă și am găsit mijloc să avem din ce trăi mai bine de o lună, fiindcă am vândut omului ăstuia, pe care îl vezi aici cu mine, butoiul ăla care, pe câte știi, de-atâta vreme ne ține loc degeaba-n casă. Și omu' îmi dă pe el cinci galbeni.

La care Peronella zise:

– Pe legea mea, mă scoți din fire! Tu, care ești bărbat și care umbli pretutindeni și s-ar cădea să te pricepi la lucrurile astea, dai bunătate de butoi pe-o nimica toată, când eu, care-s o femeie și pot zice că n-am trecut de pragul porții, văzând că ne încurcă în casă, l-am dat pe șapte galbeni unui bărbat de treabă care a intrat chiar adineauri în el să vază dacă-i bun.

Când auzi una ca asta, bărbatul, tare bucuros, se întoarse către acela care voia să-l cumpere și-i spuse:

– Mergi cu Dumnezeu, că după câte-ai auzit, nevastă-mea a vândut butoiul pe șapte galbeni, de unde dumneata dădeai doar cinci pe el.

– Să fie-ntr-un ceas bun, răspunse omul și se duse.

Atunci femeia zise:

– De vreme ce-ai venit acasă, hai și tu și te-nțelege cu omul care vrea să-l ieie.

Giannello, care din butoi ciulea urechea să audă dacă-i de bine sau de rău, auzind vorbele Peronellei, ieși degrabă afară și, ca și cum n-ar fi știut că omul se întorsese, prinse a striga:

– Nevastă, nevastă, unde ești?

La care dumnealui, bărbatul, venind spre el, grăi:

– Iată-mă-s! Ce poftești?

– Cine ești tu? întrebă Giannello. Eu am chemat-o pe femeia cu care m-am tocmit pentru butoiul ăsta.

Bărbatul îi răspunse:

– Zi-i fără frică ce poftești, că eu sunt omul ei.

Atunci Giannello spuse:

– Butoiul pare bun. Da, parc-ați fi ținut în el gunoi, c-atâta jeg s-a adunat pe dinăuntru, de nu-l pot curăți nicicum, oricât zgârii cu unghiile. De aceea, nici nu-l iau, de nu-l văd dintâi curățat.

Atuncea Peronella zise:

– Doar n-o să stricăm târgul pentru atâta lucru: las că ți-l curăță bărbatul meu.

– Acuși, răspunse omul.

Și așezându-și sculele, se dezbrăcă de haină și, după ce-i ceru femeii o lumânare aprinsă și o rindea, intră în butoi și începu să-l radă. Peronella, ca și cum ar fi poftit să vază ce face înăuntru, vârî și ea capul în butoiul care era îngust la gură, și așijderea și-o mână cu braț cu tot și începu să spuie:

– Vezi, rade ici, rade colea, ba ici, în partea asta, ba dincoace, vezi c-a rămas oleacă de gunoi.

Și-n timp ce sta astfel și-și dăscălea bărbatul, Giannello care – din pricină că omul se întorsese acasă – nu apucase în dimineața aceea să-și astâmpere pofta pe de-a-ntregul, văzând că nu-i chip să și-o curme cum ar fi vrut, se hotărî să facă așa cum se putea. Și apropiindu-se de femeie, care astupa de tot gura butoiului, asemeni cu armăsarii năbădăioși care în câmpiile întinse se aruncă înfierbântați peste iepele din Partia, își astâmpără și el pofta lui tinerească și, aproape în aceeași clipă, sfârșind și el cu bine treaba și isprăvind și omul de curățit butoiul, se trase la o parte, femeia scoase afară capul și soțul ei ieși din butoi. Drept care Peronella îi zise lui Giannello:

– Omule, ia feștila asta și vezi de-i bine curățat.

Giannello, uitându-se înăuntru, răspunse că e bine și că acum e mulțumit; iar după ce dădu cei șapte galbeni pe butoi, chemă pe cineva să i-l ducă acasă.

SOPHIE ȘI MĂNĂSTIREA REFORMATĂ [2]

MARCHIZUL DE SADE

Traducere din limba franceză
ȘTEFANIA VELICU

Credința nu m-a părăsit nicio clipă în viață. N-am ținut seama niciodată la ereziile celor puternici, căci mi s-a părut că sunt mai degrabă rezultatul unor gânduri ușuratice decât o credință în sine și întotdeauna am pus în loc inima și conștiința mea, găsind în ele toată puterea de care aveam nevoie ca să-i înfrunt. Și dacă uneori necazurile m-au oprit o vreme să mă ocup de cele sfinte, mi-am reparat greșeala, imediat ce am putut. Pe 7 iunie – n-aveam să uit niciodată ziua asta – de-abia plecasem din Auxerre, mersesem vreo două leghe, când m-am hotărât să mă abat puțin din drum, spre stânga, și să urc pe o colină unde creștea un pâlc de copaci. Mă toropise căldura și voiam să mă odihnesc vreo două ore și să mă răcoresc puțin, fără să mai cheltuiesc ceva în vreun han și ferindu-mă de primejdiile de pe drumul mare.

Am urcat până acolo și m-am așezat la umbra unui stejar, după ce am mâncat puțină pâine și am băut un strop de apă și m-am lăsat vreo două ore în voia somnului, într-o liniște deplină. Când m-am trezit, am privit peisajul din stânga drumului. În mijlocul pădurii care se întindea până în depărtare mi s-a părut că zăresc o clopotniță micuță, înălțându-se timidă dintre copaci. „Ce dor îmi e de tine, singurătate blândă“, mi-am spus atunci! Acolo trebuie să fie un adăpost pentru călugărițe sau călugări singuratici, care se îngrijesc doar de cele sfinte, departe de stricăciunile lumii, unde nelegiuirea se luptă întruna cu nevinovăția și mereu o învinge. Acolo, cu siguranță, e locul virtuților! La toate acestea mă gândeam eu, când mi-a apărut în față o fată cam de-o vârstă cu mine, care păștea oile. Am întrebat-o ce așezământ era

acela care se zărea și mi-a spus că era o mănăstire reformată, unde vieţuiau patru călugări ale căror credință și abstinență erau neasemuite.

Mi-a spus că o dată pe an lumea merge acolo, în pelerinaj, pentru că o fecioară se arată și face minuni pentru toți credincioșii. Atunci m-a cuprins pe loc dorința de a merge să mă închin și să cer ajutorul Sfintei Fecioare. Am întrebat-o pe fată dacă vrea să vină cu mine, dar mi-a răspuns că-i e peste putință, pentru că o așteaptă mama ei acasă devreme. Însă, mi-a zis, drumul e foarte ușor. Mi-a arătat pe unde să o iau și m-a asigurat că starețul, omul cel mai sfânt și respectabil din câți există, mă va primi frumos și mă va ajuta cu tot ce voi avea nevoie. I se spune Sfinția Sa Rafael, mi-a mai spus fata, și este italian de origine, dar și-a petrecut mai toată viața în Franța. Iubește singurătatea și din acest motiv a refuzat tot felul de favoruri din partea papei, care-i este rudă. Are vreo 50 de ani și e un om de neam ales, plin de blândețe și credință, iar toată lumea din ținut îl consideră un sfânt. Ce mi-a spus fata m-a încurajat și mai tare și mi-a aprins dorința de a merge acolo în pelerinaj, ca să încerc să repar prin fapte cuvioase toate micile păcate pe care le săvârșisem până atunci. I-am dat fetei ceva de pomană, chiar dacă și eu aveam o mulțime de nevoi, și am pornit la drum către Sainte Marie des Bois, mănăstirea de care îmi spusese. Când am ajuns pe un teren mai drept, n-am mai zărit în față clopotnița după care mă ghidam. Și, cum nu o întrebasem pe ciobăniță câte leghe erau de la locul unde ne întâlniserăm și până la mănăstire, mi-am dat seama că distanța era alta decât cea socotită de mine. Dar asta nu m-a descurajat, iar când am ajuns la marginea pădurii am hotărât să mă afund în ea cât încă mai era lumină, sigură că o să ajung la mănăstire până la căderea nopții. În tot acest timp n-am zărit nici picior de om, nicio casă, nimic, iar singurul drum

era o cărare neumblată pe care mergeam fără să știu dacă merg bine. Străbătusem deja cinci leghe de la colina de unde pornisem cu gândul că nu sunt mai mult de trei leghe până la mănăstire, și iată că nu se vedea nimic ițindu-se. La apusul soarelui, am auzit în sfârșit un sunet de clopot care mi-a dat semn că nu mai era mai mult de o leghe până acolo. Am luat-o după sunet, cu pași repezi, cărarea a devenit mai largă, iar după vreo oră am zărit niște garduri și, imediat în spatele lor, mănăstirea. Nimic nu era mai frumos decât acest loc singuratic. Nicio casă prin jur, cea mai apropiată se afla la peste șase leghe distanță și, pretutindeni, pe o distanță de cel puțin trei leghe, nu erau decât păduri. Mănăstirea se afla într-o vale, de-asta și pierdusem din vedere clopotnița, pentru că, urmând drumul, a trebuit să cobor. Un adăpost al unui călugăr grădinar era lipit de zidul mănăstirii și trebuia să treci pe acolo ca să intri. L-am întrebat pe sihastru dacă pot să vorbesc puțin cu călugărul econom. El m-a întrebat ce doresc, iar eu i-am dat de înțeles că ceva de-ale sufletului, că un jurământ mi-a purtat pașii spre acest lăcaș sfânt și că, dacă voi putea să cad la picioarele Sfintei Fecioare și ale preacuviosului slujitor al Său, sub acoperișul căruia se adăpostea icoana ei cea sfântă, voi fi răplătită pentru toate suferințele îndurate până atunci. Călugărul m-a învitat să intru să mă odihnesc și a intrat repede în mănăstire. Deja se lăsase întunericul, iar călugării trebuie să fi fost la masă, căci a durat ceva vreme până să vină înapoi. Într-un târziu, s-a întors însoțit de un alt călugăr.

– El este cuviosul Clément, domnișoară, economul mănăstirii, și a venit să vadă dacă are rost să-l tulbure pe stareț pentru ce dorești.

Cuviosul Clément era un bărbat uriaș de vreo 45 de ani, foarte gras, cu o privire întunecată și plină

de răutate, cu voce aspră, iar prezența lui a avut darul să mă înspăimânte, nu să mă liniștească…

Fără să vreau am început să tremur și toate suferințele trecute mi-au revenit brusc în minte.

– Ce vrei? La ora asta se vine la biserică? Pari o femeie fără căpătâi.

– Preacuvioase, i-am spus eu și m-am așezat în genunchi, în casa Domnului știam că se poate veni oricând. Am bătut drum lung până aici și am inima plină de zel și de credință, vă rog, dacă se poate să mă spovediți și când îmi veți cunoaște inima veți vedea dacă sunt sau nu vrednică să cad la picioarele icoanei făcătoare de minuni care se află în acest sfânt lăcaș.

– Dar asta nu e o oră potrivită pentru spovedanie, a spus călugărul ceva mai blând. Unde o să înnoptezi? Noi nu avem loc de găzduire. Era mai bine dacă veneai dimineața.

I-am povestit de ce ajunsesem la acea oră și el, fără să mai spună nimic, s-a dus să stea de vorbă cu starețul. După câteva minute, am auzit cum se deschide ușa de la biserică, iar călugărul econom a venit până la adăpostul grădinarului și m-a poftit înăuntru.

Cuviosul Rafael era un bărbat de vârsta pe care mi-o spusese ciobănița, dar nu-i dădeai mai mult de 40 de ani. Era înalt și slab, cu o înfățișare mai degrabă spirituală și blândă, vorbea foarte bine franceză, cu un ușor accent italienesc, era manierat și curtenitor, dar pe atât de negru și sălbatic îi era sufletul, după cum vă voi povesti de îndată.

– Fetițo, mi-a zis el blând, deși nu e deloc ora potrivită și nu avem obiceiul să primim pe cineva înăuntru așa târziu, o să-ți ascult spovedania și

după aceea ne vom gândi cum să-ți petreci cuviincios noaptea, până la ora dimineții, când vei putea să îngenunchezi și să te închini sfintei icoane.

Zicând aceste cuvinte, călugărul a pus să se aprindă câteva lumânări în jurul confesionalului și, lăsându-l să plece pe celălalt călugăr, i-a poruncit să închidă toate ușile, iar pe mine m-a poftit să mă așez și să mă spovedesc cu toată încrederea. Liniștită pe deplin de blândețea lui, după ce mă speriasem zdravăn când îl văzusem pe părintele Clément, m-am așezat la picioarele lui și i-am povestit toată viața mea, fără să-i ascund nimic, așa cum îmi cereau cinstea și încrederea mea. I-am mărturisit toate greșelile și toate păcatele, i-am povestit toate suferințele mele, n-am uitat nimic, nici măcar semnul rușinos pe care mi-l făcuse Rodin.

Călugărul Rafael m-a ascultat cu mare atenție, m-a pus chiar să-i repet anumite detalii, luându-și o înfățișare curioasă și o față plină de milă. Cele mai multe dintre întrebările lui s-au legat de mai multe ori de următoarele aspecte:

1. Eram într-adevăr orfană și mă născusem la Paris?

2. Chiar nu aveam rude, prieteni sau protectori și pe nimeni căruia să-i scriu?

3. Ciobănița era singura persoană căreia îi mărturisisem dorința de a veni la mănăstire? Și oare nu-i dădusem întâlnire la întoarcere?

4. Aveam doar 22 de ani? Chiar eram încă fecioară?

5. Eram sigură că nu m-a urmărit nimeni în drum spre mănăstire?

După ce i-am răspuns la toate aceste întrebări, cu cea mai mare inocență, el s-a ridicat, m-a luat de mână și mi-a spus:

– Copilă dragă, e prea târziu acum să mergi să te închini la Sfânta Fecioară, dar mâine am să-ți dăruiesc bucuria sfântă de a te împărtăși la icoana ei. În seara asta trebuie să mănânci ceva și să dormi.

Și cu aceste cuvinte m-a condus la sacristie.

Cu o îngrijorare pe care nu mi-am putut-o stăpâni, l-am întrebat atunci:

– Părinte, dar cum se poate? În casa voastră?

– Dar unde în altă parte, frumoasă pelerină? mi-a spus el și a deschis ușa spre un coridor care ducea chiar la încăperile lor. Te temi să petreci noaptea cu patru călugări? O să vezi, îngeraș, că nu suntem chiar așa sălbatici și că ne pricepem să facem să se simtă bine o fată așa frumușică…

La aceste cuvinte, inima mi s-a înfiorat. „Cerule bun, m-am întrebat eu, oare n-am picat iar pradă bunelor mele intenții și dorințe cinstite de a mă apropia de cele sfinte ale religiei? Oare și această pornire a mea va fi pedepsită ca o fărădelege?“ În tot acest timp, înaintam prin întuneric. La capătul coridorului, a apărut o scară, iar călugărul m-a îndemnat s-o iau înainte. Când mi-a văzut reținerea, brusc și-a schimbat dulceața din voce cu furia și mi-a vorbit pe tonul cel mai obraznic:

– Stricato ce ești, crezi că poți să mai dai înapoi? O să vezi că mai bine era pentru tine dacă nimereai într-un cuib de hoți decât la patru călugări reformați.

Groaza mi-a crescut atât de repede la ce mi s-a arătat, că nici n-am mai avut timp să mă sperii de aceste vorbe. De-abia auzisem ce a spus, când în fața ochilor mi-au apărut alte semne care m-au luat cu asalt. Ușa s-a deschis și, în jurul unei mese, am văzut trei călugări și trei fete tinere, toți în cele mai nerușinate poziții, două dintre ele erau complet dezbrăcate și în acel moment o dezbrăcau și pe cea de-a treia, iar călugării erau cam la fel…

– Prieteni, le spuse Rafael intrând, ne lipsea una. V-am adus-o! Vă prezint un adevărat fenomen. O Lucreție care poartă pe umeri stigmatul femeilor ușoare, iar aici, spuse el cu un gest nerușinat și arătând într-un loc anume, aici, se află dovada unei feciorii mărturisite la spovedanie.

Din toate părțile s-au auzit hohote de râs, care au însoțit această introducere, iar Clément, călugărul pe care-l văzusem cel dintâi, printre aburii beției, strigă atunci că lucrul acesta trebuie verificat imediat. Trebuie să vi-i zugrăvesc pe cei în compania cărora mă aflam în acel loc și de aceea mă întrerup puțin din a vă spune continuarea.

Deja Rafael și Clément vă sunt cunoscuți în mare, așa că pot trece la următorii doi. Antonin, cel de-al treilea călugăr din mănăstire, era un bărbat de vreo 40 de ani, slab, uscățiv, arătând ca un satir, păros, desfrânat la culme, rău și batjocoritor. Cuviosul Jerome, cel mai în vârstă dintre toți, era un bătrân desfrânat, de vreo 60 de ani, brutal ca și Clément, dar mai bețiv ca el și care, plictisit de plăcerile comune, căuta cele mai depravate căi de a-și stârni o scânteie de voluptate.

Cea mai tânără dintre femei era Florette, era din Dijon și avea cam 14 ani. Provenea din familia unui burghez de vază din oraș, era fiica lui, și fusese răpită de ucenicii lui Rafael, care, fiind mai

bogat și bine văzut în rândul fraților întru credință, nu lăsa, totuși, nimic deoparte din ce i-ar fi putut sluji patimile și dorințele. Era o brunetă fermecătoare, cu ochi extrem de frumoși. Cornelie, care n-avea mai mult de 16 ani, era blondă, cu trăsături interesante, cu o piele superbă și un păr minunat și cu o siluetă absolut încântătoare. Ea era din Auxerre, fiica unui negustor de vinuri, pe care o sedusese chiar Rafael și o atrăsese apoi în capcană. Omphale era o femeie de 30 de ani, bine făcută, cu chip plăcut, ochi extrem de blânzi, cu forme bine conturate, cu un păr superb și piept generos. Ea era din Joigny, fiica unui podgorean înstărit. La 16 ani, chiar înainte să se mărite cu un bărbat care s-o facă fericită, fusese răpită de Jerome, prin ispitiri dintre cele mai năstrușnice. Așa arăta societatea în care urma să trăiesc eu, asta era cloaca mustind de păcat în care eu sperasem să găsesc virtutea, așa cum ar fi trebuit, în acel sfânt lăcaș.

Imediat ce am ajuns în mijlocul acelei adunări cumplite, mi s-a spus că nu aveam decât să urmez purtările supuse ale celorlalte femei.

– Presupun că-ți dai seama că nu-ți folosește la nimic să încerci să ni te împotrivești în vizuina asta în care te-a călăuzit steaua ta cea rea, mi-a spus Rafael. Mi-ai povestit că ai trecut prin tot felul de nenorociri, dar, după cum vezi, de pe lista ta de fată cinstită îți lipsește încă cea mai mare. Ți se pare normal să mai fii fecioară la vârsta ta? Asta e o minune care nu mai poate dura, mi-a spus el. Ele sunt tovarășele tale. Și ele au strâmbat din nas când s-au văzut nevoite să ne slujească nouă, dar, așa cum o să faci și tu, au sfârșit prin a se supune, când și-au dat seama că împotrivirea nu le aduce nimic bun. Cum te-ai mai putea apăra acum, Sophie? Ești singură și părăsită pe lume, așa cum mi-ai mărturisit, n-ai nici prieteni, nici rude. Ești în

acest pustiu, nimeni nu te poate ajuta aici, nimeni nu te cunoaște, ești la bunul plac al patru desfrânați care n-au nici cea mai mică intenție să te cruțe. La cine vrei tu să te rogi? Poate la acest Dumnezeu spre care ai alergat tu, venind să-l implori cu atâta zel și care, iată, se folosește de asta, ca să te arunce în capcană. După cum vezi, nu există nicio putere, nici de pe pământ și nici din cer, care să te scoată din mâinile noastre. Prin nicio minune nu-ți mai poți păstra virtutea de care faci atâta caz. Vei fi, așadar, în toate sensurile posibile, prada asupra căreia o să ne aruncăm toți patru. Dezbracă-te, Sophie, și fii supusă și blândă, ca să te bucuri de mila noastră, care altfel va fi înlocuită de pedepse aspre. Pedepse care nu vor face decât să ne înfurie și mai tare, iar pe tine nu te vor pune în niciun fel la adăpost de poftele noastre sălbatice.

Mi-am dat seama că toate aceste vorbe teribile ale lui nu-mi lăsau nicio șansă de scăpare, dar n-aș fi fost oare vinovată dacă n-aș fi încercat măcar ce-mi spunea inima și îmi lăsase natura? Am căzut în genunchi în fața lui Rafael și mi-am folosit toată puterea sufletească să-l rog să nu-și bată joc de mine, în situația în care mă aflam. Tot ce mi-a trecut mai răscolitor prin gând și prin inimă i-am spus, în timp ce lacrimile mele amare îi udau genunchii. Dar nu știam încă pe-atunci că lacrimile sunt o ispită și mai mare pentru patimi și destrăbălări, nu știam că tot ce încercam eu, ca să înmoi aceste fiare, nu făcea decât să le întărească poftele și mai tare. Rafael s-a ridicat furios și a spus:

– Puneți mâna pe stricata asta și dezbrăcați-o mai repede, chiar în fața noastră, ca să înțeleagă că nu e loc de milă la oameni ca noi.

Antonin m-a apucat atunci cu o mână aspră, iar gesturile lui brutale erau însoțite de cuvinte oribile.

Mi-a smuls hainele în câteva clipe și am rămas goală în fața tuturor.

– Ia uite ce creatură reușită! a zis Jerome. Să pice zidurile astea pe mine dacă am văzut ceva mai frumos de treizeci de ani încoace!

– Stați așa, să facem puțină ordine, a spus starețul. Cunoaștem cu toții procedurile de primire. Să fie, deci, supusă la toate, să nu ne scape niciunul, prieteni, iar în acest timp, celelalte trei femei să rămână pe lângă noi ca să ne ajute în caz de nevoie și ca se ne ațâțe.

Pe loc, s-a format un cerc, eu am fost așezată în mijloc și mai bine de două ore m-au cercetat și m-au pipăit cu toții peste tot, primind rând pe rând laude sau insulte de la cei patru (…).

– Haideți, a spus Rafael, care părea că nu mai rezistă mult să-și țină poftele în frâu, e timpul s-o sacrificăm! Fiecare să se pregătească s-o supună la plăcerile preferate.

Și atunci, m-a așezat pe o canapea în poziția prielnică plăcerilor lui dezgustătoare, iar Antonin și Clément mă țineau. În acest timp, depravatul călugăr italian s-a săturat cu nerușinare de mine fără să-mi ia, însă, fecioria. Ce culme a rătăcirii omenești! Acești patru bărbați parcă se mândreau că au uitat întru totul natura atunci când venea vorba să-și aleagă plăcerile! După ce a terminat Rafael, a venit rândul lui Clément, stârnit de tot ce văzuse că-mi făcea mai-marele lui. M-a anunțat din primul moment că nu-mi va face nimic mai rău decât starețul și că locul în care își va depunde ofranda nu-mi va afecta fecioria. M-a pus să mă așez în genunchi și, lipindu-se de mine, și-a împlinit plăcerea într-un loc care nu mi-a permis în timpul săvârșirii ei să mă plâng în vreun fel. A urmat Jerome, care a folosit același templu ca și

Rafael, fără să ajungă însă la sanctuar. S-a resemnat să rămână la intrare, secătuit de emoția unor fapte a căror nerușinare nu se poate descrie, și nu și-a putut împlini poftele apoi decât prin mijloacele barbare a căror victimă fusesem pe cale să devin la Dubourg, în mâinile lui De Bressac.

– Uite ce pregătire bună, a zis Antonin și a pus mâna pe mine. Hai, păsărico, să te răzbun eu de necuviința tovarășilor mei și să să culeg ofranda pe care nerăbdarea lor mi-a lăsat-o mie.

Nici nu pot să vă descriu amănuntele… De parcă ticălosul, cel mai depravat dintre toți patru, deși altfel părea cel mai îndepărtat de cerințele naturii, n-ar fi consimțit să dea vreun tribut firesc acestei naturi. Uneori, când îmi imaginam astfel de plăceri, le credeam caste, precum Dumnezeu care le insufla, credeam că toate sunt de la natură pentru a folosi la mângâierea oamenilor, le credeam născute din iubire și blândețe. Nu m-aș fi gândit că bărbatul, precum fiarele sălbatice, poate ajunge la plăcere doar înspăimântându-și femeia. Și am avut parte de asta într-o asemenea măsură, încât durerile firești ale sfâșierii fecioriei mele au fost cele mai mici pe care le-am îndurat în timpul acestei torturi cumplite, iar în momentul suprem al plăcerii lui, Antonin a terminat cu urlete teribile și frământându-mi toate părțile trupului, mușcându-mă și devorându-mă precum trebuie să-și mângâie tigrii partenerele. M-am simțit de parcă eram prada unui animal sălbatic, care n-avea să se potolească decât atunci când avea să mă devoreze.

Când toate s-au sfârșit, am căzut nemișcată și aproape fără cunoștință, pe altarul unde fusesem sacrificată.

Rafael le-a poruncit femeilor să se ocupe de mine și să-mi dea de mâncare, dar o tristețe și o

disperare cumplite au pus stăpânire pe mine în acea clipă. Gândul că până la urmă îmi pierdusem comoara virginității, pentru care aș fi fost în stare să-mi dau viața de sute de ori, mă chinuia cumplit. Și mă durea gândul că ea îmi fusese răpită tocmai de cei de la care ar fi trebuit să am parte de cea mai mare mângâiere și de cel mai puternic ajutor. Am plâns ore întregi din toată inima, țipetele mele răscoleau sala, mă răsuceam și mă rostogoleam pe pământ, îmi smulgeam părul și le ceream călăilor mei să mă omoare mai bine. Și chiar dacă cei patru denaturați erau mult prea lipsiți de sentimente în fața unor astfel de scene, au preferat să mă trimită să mă odihnesc, într-un loc de unde să nu mă mai audă, plictisiți de strigătele mele, care-i împiedicau să-și vadă mai departe de plăceri cu tovarășele mele. Omphale se pregătea să mă conducă, dar chiar atunci Rafael m-a privit și pofta i s-a aprins din nou, cerând să nu fiu dusă de acolo, până nu se mai satură o dată. Cum i-a venit ideea asta, s-a și apucat de treabă, numai că dorințele lui aveau nevoie să fie puțin ațâțate și numai după ce s-a slujit de mijloacele la care mă supusese Jerome a găsit puterea să-și săvârșească noul păcat…

Câtă destrăbălare fără margini, Dumnezeule! Cum era oare cu putință ca acești destrăbălați fără seamăn să aleagă să mă supună la o asemenea suferință fizică atât de sălbatică, exact în clipele în care eu treceam printr-o suferință psihică teribilă?

– La dracu’, a zis și Antonin, luându-mă din nou în primire. Nimic mai bun decât exemplul unui superior și nimic mai gustos decât repetiția… Se spune că durerea duce la plăcere. Sunt sigur că fata asta frumoasă o să mă facă cel mai fericit dintre bărbați.

Și cu toată sila și cu toate urletele și rugămințile mele, am ajuns din nou unealta plăcerilor

mizerabile ale acestui ticălos. Într-un târziu, m-au lăsat să plec.

– Dacă nu gustam câte un mic aperitiv înainte să apară prințesa asta aici, al dracului să fiu dacă pleca fără să mă mai folosesc și eu de ea o dată, a zis Clément. Dar nu-i nimic, poate să mai aștepte puțintel.

– La fel îi promit și eu, a spus Jerome, care m-a făcut să-i simt puterea brațului, în clipa când am trecut pe lângă el. Dar pentru seara asta ajunge, hai să mergem la culcare, a mai zis el.

Rafael a fost de aceeași părere și orgia a luat sfârșit. A oprit-o cu el doar pe Florette pentru noaptea aia și s-au dus cu toții. Eu am fost dată în grija lui Omphale. Era ca un fel de sultană, mai mare decât toate, care avea grija tuturor fetelor. M-a condus în apartamentul comun, un fel de turn în formă de pătrat, cu câte un pat așezat în fiecare colț. Unul dintre călugări le însoțea de obicei pe fete și încuia ușa cu mai multe lacăte. În acea seară, sarcina i-a revenit lui Clément. Odată intrate, era imposibil să mai ieșim, singura ușă fiind spre o cămăruță de toaletă de alături, a cărei fereastră avea zăbrele la fel de groase ca acelea de la dormitor. În rest, nu exista niciun fel de mobilă, doar un scaun și o masă aproape de patul înconjurat de o perdea din material prost, câteva lăzi de lemn, câteva scaune sparte și bideuri și o măsuță de toaletă comună. Toate astea le-am observat a doua zi, pentru că în acea seară eram prea obosită ca să mai văd ceva și prea absorbită de durerea mea. Cerule bun, am spus atunci, e posibil oare ca orice faptă bună care-mi izvorăște din inimă să fie imediat pedepsită printr-o suferință? Ce rău am făcut atunci când am vrut să-mi împlinesc în acest lăcaș o datorie de credință? Cu ce am supărat Cerul? Ăsta era prețul pe care

trebuia să-l plătesc pentru gândul meu cinstit? O, hotărâri fără de înțeles ale providenței, arătați-vă o clipă ochilor mei, dacă vreți să nu mă ridic împotriva voastră!

Lacrimi grele și amare îmi curgeau din ochi, la aceste gânduri, când în zori, Omphale s-a apropiat de patul meu.

– Tovarășă dragă, vreau să te îndemn să-ți faci curaj, mi-a spus ea. La fel am plâns și eu în primele zile, dar acum m-am obișnuit. O să te obișnuiești și tu, vei vedea. Primele zile sunt cumplite pentru că, pe lângă obligația de a le potoli tot timpul poftele acestor destrăbălați, resimți și pierderea libertății și felul în care ești tratată în această casă nerușinată. Nemernicii se bucură atunci când îi văd pe alții suferind lângă ei.

Oricât de vii și puternice erau suferințele în acel moment, mi le-am înăbușit ca s-o rog pe tovarășa mea să îmi povestească ce suferințe mă așteptau…

– Bine, mi-a zis Omphale, eu îți vorbesc cu toată încrederea, dar să nu te folosești niciodată fără măsură de cuvintele mele. Cea mai rea dintre toate suferințele este nesiguranța. Nu putem ști ce-o să se aleagă de noi după ce plecăm din acest loc. Am avut toate dovezile pe care le puteam avea într-un astfel de spațiu, că fetele care trec prin mâna călugărilor nu mai apar în lume niciodată. Chiar ei ne spun asta, nu ne-au ascuns că această vizuină e mormântul nostru. Și an de an sunt două-trei femei care pleacă. Ce se întâmplă cu ele nu știm. Nu știm dacă sunt omorâte. Uneori ni se spună că da, alteori că nu, dar un lucru e sigur: niciuna dintre cele care au plecat, oricât de mult ne-ar fi promis că se vor îngriji de eliberarea noastră și că vor face plângeri, nu s-a ținut de cuvânt. Plângerile au fost pierdute sau fetele au fost împiedicate să scrie?

Celor care sosesc aici le cerem veşti despre ele, dar nimeni nu ştie nimic. Ce se întâmplă, deci, cu ele? Asta ne chinuie cel mai tare zilele, această nesiguranţă. Sunt aici de paisprezece ani şi în timpul ăsta am văzut plecând peste cincizeci de fete. Unde s-au dus? De ce, după ce au jurat toate să ne ajute, nu s-a ţinut niciuna de cuvânt? Numărul nostru, cel puţin în încăperea asta, e stabilit la patru. Dar suntem sigure că mai există un turn asemănător cu acelaşi număr de fete. Multe semne la ei, la purtarea lor, cuvinte de-ale lor ne-au făcut să credem că nu suntem singurele, dar noi nu le-am văzut niciodată. Una dintre cele mai bune dovezi e că nu suntem niciodată folosite două zile la rând. Dacă ne-au folosit ieri, azi ne lasă să ne odihnim. Şi, cu siguranţă, destrăbălaţii ăştia nu se pot abţine o zi. În schimb, nu există ceva clar ca să contribuie la reformarea noastră, nici vârsta, nici modificarea trăsăturilor, nici plictiseala. Doar propriile lor toane. Doar ele îi fac să ne elibereze spre odihna care nu ştim încotro ne va purta. Am văzut aici o femeie de 70 de ani. I-au dat drumul doar vara trecută. Era aici de şaizeci de ani şi în timpul ăsta au plecat mai mult de douăsprezece fete, care nu împliniseră nici 16 ani. Unele au plecat după doar trei zile de la sosire, altele după o lună, iar altele după ani. Nu există altă regulă decât toanele lor. Nici felul cum te comporţi nu schimbă nimic. Am văzut femei care încercau să le vină în întâmpinarea dorinţelor şi plecau după şase săptămâni şi altele ursuze şi necooperante care erau păstrate ani întregi. N-are niciun sens să-i prezici unei nou-venite ce se va întâmpla. Imaginaţia lor sfidează orice regulă. Şi seamănă foarte tare între ei. Rafael este aici de cincisprezece ani, Clément de şaisprezece, Jerome de treizeci de ani, iar Antonin de zece. El este singurul pe care l-am văzut sosind, a luat locul unui călugăr de 60 de ani, mort de prea multă depravare. Rafael e de neam din Florenţa şi e rudă

cu Papa cu care se și înțelege foarte bine. De la venirea lui, povestea cu Fecioara făcătoare de minuni asigură renumele mănăstirii și e ca o perdea care acoperă ce se petrece aici, însă mănăstirea era exact așa cum o vezi, când a sosit aici. Se spune că lucrurile se petrec așa de vreo optzeci de ani și toți starețiii care au venit aici au păstrat întocmai rânduiala pentru propriile plăceri. Rafael, unul dintre cei mai desfrânați călugări ai secolului, a cerut să fie numit aici, pentru că știa rânduiala și voia să păstreze privilegiile ascunse. Noi ținem de dioceza din Auxerre, dar abatele fie că știe sau nu ce se petrece aici, cert e că nu-l vedem niciodată prin aceste locuri care nu sunt prea umblate, în afară de sărbătoarea de la sfârșitul lui august. În rest, în timpul anului, nu ajung până aici nici zece oameni. Însă, de câte ori se întâmplă să apară vreun străin, starețul are mare grijă să-l primească așa cum se cuvine și să-i dea nenumărate dovezi despre austeritatea și credința care domnesc aici. Acesta pleacă încântat și laudă peste tot așezământul, iar în felul ăsta buna credință și naivitatea oamenilor îi lasă pe acești ticăloși să acționeze în voie. Altfel, regulamentul asupra comportamentului nostru e dintre cele mai aspre și e teribil de periculos să-l încalci. Despre asta trebuie să-ți dau câteva amănunte importante, căci nu e o scuză să spui „nu cunoșteam această lege, deci, vă rog, nu mă pedepsiți!“. E datoria ta să le afli de la colegele tale sau să le ghicești. Nimeni nu te previne și nu-ți explică nimic, dar ești pedepsită pentru orice. Îndreptarea este biciul. Și e foarte simplu ca, la un moment dat, una dintre plăcerile lor să se transforme pe loc în pedeapsa preferată. Dacă ieri ai pățit-o fără să greșești, curând se va întâmpla pentru că ai greșit. Toți patru sunt amatori ai acestui obicei și își încearcă pe rând talentul de călău. În fiecare zi, unul dintre ei este numit regent de serviciu și el primește raportul de la decana camerei. El răspunde de

ordinea interioară a seraiului, de ce se întâmplă la mesele la care luăm parte, și pedepsește greșelile cu mâna lui. S-o luăm pe puncte. La ora 9.00 dimineața, trebuie să fim treze și îmbrăcate. La ora 10.00, primim micul dejun, adică pâine și apă. La ora 14.00, ni se aduce prânzul, o supă bunicică, niște rasol, legume, uneori fructe și o sticlă de vin pentru toate patru. În fiecare zi, fie că e vară sau iarnă, la ora 17.00, cu regularitate, regentul vine să ne viziteze. Atunci află care sunt nemulțumirile decanei, pe cine pârăște, și poate fi vorba de comportamentul fetelor în cameră, de cuvinte de revoltă, de respectarea orei de trezire, de respectarea normelor de igienă, spălarea părului și curățenia, de masă, dacă toată lumea a mâncat regulamentar, și despre vreo posibilă tentativă de evadare. Trebuie să facem un raport cu toate astea, iar dacă nu-l facem putem fi, de asemenea, pedepsite. Apoi, regentul de serviciu trece în camera de toaletă și face inspecția. După ce-și termină treaba, mai întotdeauna rămâne să se distreze puțin cu una dintre noi și uneori chiar cu toate patru. După ce pleacă, dacă nu e tura noastră, putem să citim, să stăm de vorbă, să râdem și să ne culcăm când dorim. Dacă e seara în care e rândul nostru să supăm cu călugării, sună un clopot care ne anunță că trebuie să ne pregătim. Regentul de serviciu vine să ne ia, coborâm în sala unde ai fost adusă și tu, iar acolo, primul lucru este să se citească din caietul cu greșeli, începând cu cele săvârșite la ultimul supeu: neglijențe, comportament rece față de vreunul din ei, în momentele în care se servesc de noi, nesupunere sau lipsa curățeniei. Și la asta se adaugă lista decanei cu greșelile săvârșite timp de două zile în cameră. Vinovatele se așază pe rând în mijlocul sălii, iar regentul le comunică pedeapsa. Sunt dezbrăcate de decană sau subdecană, în caz că prima e pedepsită ea însăși, iar regentul le aplică apoi corecția, într-un asemenea mod, că le-ar fi

greu s-o uite. Și ticăloșii sunt tare pricepuți la a ne găsi pricini, nu există nicio zi fără câteva pedepse. După aceea începe orgia și mi-e imposibil să-ți dau amănunte, pentru că nu pot fi povestite toanele lor contra firii. Cel mai important e să nu refuzi niciodată nimic, să încerci să le vii în întâmpinare și, oricum, nici măcar asta nu te pune în siguranță. Pe la jumătatea orgiei se ia masa și suntem și noi primite să gustăm din bunătăți mult mai de soi decât ce ni se aduce nouă. Când călugării sunt pe jumătate beți, orgia se pornește din nou. La miezul nopții se despart și fiecare poate s-o ia pe una dintre noi la el în cameră, preferata mergând cu respectivul în chilie și revenind la noi dimineața. Celelalte, dacă nu sunt oprite de niciunul dintre ei, se întorc în camera pe care o găsesc curățată, iar paturile și dulapurile sunt puse în ordine. Se întâmplă ca uneori, dimineața, înainte de micul dejun, un călugăr să o cheme pe una dintre noi la el în chilie. Fratele care se ocupă de noi o cheamă pe respectiva și o conduce la călugărul care a dorit-o, care o va aduce mai târziu înapoi, imediat ce nu-i mai folosește.

Fratele care ne curăță camerele și ne conduce în chiliile călugărilor e un cerber bătrân, de vreo 70 de ani, pe care o să-l vezi curând. E chior, șchiop și mut. Are și trei ajutoare pentru a asigura serviciul în mănăstire, unul pregătește mâncarea, altul face curățenie în chiliile călugărilor și al treilea, portarul cu care te-ai întâlnit când ai venit.

Dintre ei, noi nu-l vedem decât pe cel care ne servește pe noi și cea mai simplă vorbă pe care am schimba-o cu el ar fi una dintre cele mai grave greșeli pe care le-am putea comite. Starețul ne vizitează din când în când și atunci au loc niște ceremonii bine puse la punct, cu care te vei obișnui și a căror neascultare e o adevărată crimă, căci dorința lor de a descoperi zilnic greșeli care să le

dea plăcerea să ne pedepsească îi face să inventeze mereu altele în fiecare zi. Rar se întâmplă ca Rafael să vină să ne viziteze fără vreun scop, iar scopurile lui sunt pline de cruzime și ticăloase, așa cum te-ai convins deja. În plus, stăm tot timpul închise aici, nu avem niciun prilej un an întreg să ieșim să luăm o gură de aer, deși au o grădină mare. Dar grădina n-are zăbrele și se tem să nu fugim și să dăm de știre despre ce se petrece aici, căci justiția omenească și cea a Bisericii, dacă ar fi aflat ce se petrece aici, ar fi făcut de mult ordine. Nu îndeplinim niciodată vreun serviciu religios și nici nu avem voie să ne gândim sau să vorbim despre așa ceva. Astfel de cuvinte fac parte din greșelile care atrag cu siguranță pedeapsa. Asta e ce-ți pot spune, draga mea, experiența o să te învețe mai multe. Ține-ți curajul pe cât poți, dar ia-ți adio de la lume. Nu s-a întâmplat până acum ca o fată scăpată de aici să se mai fi întors vreodată acolo.

Acest sfârșit m-a făcut să mă cutremur și am întrebat-o pe Omphale ce credea ea cu adevărat că li se întâmpla fetelor după ce erau scoase din această casă.

– Ce să-ți spun? Speranța se luptă să-mi șteargă ceea ce cred cu adevărat… Dar totul dovedește că retragerea lor de aici se întâmplă într-un mormânt. Și totuși, în fiecare clipă, o mie de gânduri – copii ai speranței – se luptă să-mi înlăture această credință. Despre retragere nu ni se spune decât în dimineața în care ea se și petrece. Regentul din ziua respectivă vine înainte de micul dejun și spune ceva de genul: „Omphale, mănăstirea te reformează, fă-ți bagajul căci vin să te iau la lăsarea serii.“ Și pleacă. Femeia care urmează să plece își îmbrățișează tovarășele și le promite de o mie de ori că o să le ajute, că o să spună lumii ce

se petrece aici. Și vine momentul, călugărul apare și o ia și nu se mai aude niciodată nimic despre ea.

– Prietenă dragă, i-am zis decanei, mulțumindu-i pentru tot, poate că n-au fost decât copile fără minte și care nu s-au ținut de cuvânt. Vrei să facem și noi acest legământ? Dacă eu jur prima, pe tot ce am mai drag pe lume, că ori mor, ori distrug într-un fel cuibul ăsta de ticăloșii, îmi juri și tu același lucru?

– Sigur că da, mi-a spus ea, dar fii sigură că toate promisiunile astea n-au niciun sens. Fete mai mari ca tine și mai revoltate, dacă așa ceva e posibil, fete care proveneau din familii de oameni cinstiți și cumsecade din zonă și care aveau mijloace mai multe decât tine, fete care și-ar fi dat viața pentru mine, nu s-au ținut de cuvânt. Așa că dă-mi voie să nu pun prea mare preț pe vorbele astea…

Am mai stat puțin la palavre despre caracterul călugărilor și al tovarășelor noastre.

– Nu există nimeni în toată Europa mai periculos decât Rafael și Antonin. Sunt cruzi, cu inima întunecată, răi, prefăcuți, necredincioși și batjocoritori. Astea sunt „harurile“ lor și cea mai mare bucurie li se aprinde în ochi, atunci când se înfruptă din plin din vicii. Clément, care pare cel mai rău, e totuși cel mai blând. De el nu te temi decât dacă e beat. Atunci trebuie să ai grijă să nu i te arăți. Iar Jerome e sălbatic și dur, picioarele, palmele și pumnii sunt printre darurile lui sigure. Dar când se liniștește și e sătul de desfrâu, devine blând ca un mielușel, spre deosebire de primii, care își stârnesc iar poftele prin tot felul de cruzimi. Despre fete nu sunt multe de spus. Florette e o copilă fără prea multă minte și din care poți să faci ce vrei, iar Cornelie e sensibilă și delicată și nu-și poate găsi nicicum consolarea.

Apoi am întrebat-o dacă nu puteam afla și despre un alt turn unde erau închise alte nenorocite ca și noi.

– Sunt sigură că mai este, dar nu se poate afla nimic decât printr-o scăpare a călugărilor sau a fratelui mut, șchiop și chior care, cu siguranță, le slujește și pe ele. Dar astfel de lămuriri sunt tare periculoase. Și până la urmă la ce ne-ar folosi să aflăm că mai sunt și altele, de vreme ce nu putem să facem nimic? Dacă mă întrebi ce dovadă am, pot să-ți spun că au fost mai multe vorbe de-ale lor, spuse din neatenție, care mi-au fost suficiente. De altfel, într-o dimineață, când am ieșit din chilia lui Rafael, care se pregătea să mă conducă el însuși, l-am zărit pe fratele mut care intra la Antonin cu o fată frumoasă de vreo 18 ani, care clar nu era din camera noastră. Fratele, când a simțit că l-am văzut, a băgat-o repede în chilia lui Antonin, dar eu am apucat s-o zăresc. Nu s-a schimbat nimic și poate că o pățeam rău dacă s-ar fi știut. E limpede că mai sunt aici și alte femei și că, de vreme ce noi luăm masa cu ei doar o dată la două zile, în ziua cealaltă ele ne iau locul.

Tocmai terminase Omphale de povestit, când Florette s-a întors de la Rafael, unde stătuse toată noaptea. Le era total interzis fetelor să povestească ce li se întâmpla atunci când erau luate, așa că doar ne-a salutat când a văzut că nu dormeam. S-a trântit pe pat epuizată și a rămas acolo până la ora 9.00, când era ora de trezire. Cornelie s-a apropiat de mine, a început să plângă și mi-a spus:

– Ce ființe nenorocite suntem, domnișoară!

S-a adus masa și fetele m-au obligat să mănânc ceva. Le-am ascultat ca să le fac plăcere. Ziua a trecut destul de liniștit. La ora 17.00, așa cum îmi spusese Omphale, a venit regentul de serviciu. Era

Antonin, care m-a întrebat râzând cum mă simt după așa o noapte. Răspunsul i l-au dat doar ochii mei plecați și plini de lacrimi. Iar el, râzând cu subînțeles, a zis:

– O să se obișnuiască ea, nu există niciun loc în Franța unde fetele să se formeze mai bine decât aici.

Și-a încheiat vizita, a luat lista cu greșeli din mâinile decanei care, o ființă bună așa cum era, de multe ori spunea că n-are nimic de trecut pe ea. Înainte să plece, s-a apropiat de mine. Am început să tremur crezând că voi fi din nou prada acestui monstru, dar asta se putea de-acum întâmpla oricând. Ce mai conta dacă era atunci sau a doua zi? Dar de data asta am scăpat doar cu câteva atingeri brutale, iar el a luat-o în primire pe Cornelie, poruncindu-ne tuturor să-l slujim în acest timp. Ticălosul, îmbuibat cu atâtea plăceri și voluptăți, nerefuzându-și nimic, și-a terminat treaba cu biata fată așa cum făcuse și cu mine în seara dinainte, mai exact cu cele mai rafinate momente de depravare. Astfel de grupuri se formau adesea. Când un călugăr se servea de una dintre fete, trebuia ca restul să stea în preajmă și să-i atâțe toate simțurile. Dau acum aceste amănunte murdare, ca să nu le mai spun mai târziu și nici nu am de gând să mai insist asupra nerușinării scenelor care se petreceau acolo. Dacă povestesc una singură, e ca și cum le-aș povesti pe toate (…). Cum era ziua noastră liberă, am fost lăsate în pace după aceea, iar fetele m-au mângâiat cum au putut, însă suferințele mele nu puteau fi mângâiate în niciun fel. Degeaba s-au străduit ele, cu cât încercau să mă consoleze, cu atât mă ardeau mai tare.

Ziua următoare, deși nu era el regentul de serviciu, starețul Rafael a venit special să mă vadă la ora

9.00 dimineața și a întrebat-o pe Omphale dacă începeam să mă obișnuiesc. Fără să asculte răspunsul, a deschis unul din dulapuri și a scos mai multe haine femeiești.

– Trebuie să punem ceva pe tine, nu putem să te lăsăm așa goală, asta mai mult pentru noi, decât pentru tine, mi-a spus el. Așa că n-ai de ce să ne fii recunoscătoare. Eu nu văd ce rost au hainele și mi-ar plăcea să le lăsăm pe fetele care ne slujesc să umble goale ca animalele. Dar călugării noștri sunt oameni de lume, care vor lux și podoabe, așa că trebuie să le facem pe plac.

Cu aceste cuvinte, a aruncat pe pat mai multe halate lejere și vreo șase cămăși, câteva bonete, ciorapi, pantofi și m-a pus să le încerc. A rămas acolo cât m-am îmbrăcat și n-a pierdut niciun prilej pentru vreo atingere rușinoasă. Am găsit trei halate din tafta și unul de pânză din India, care îmi veneau bine. Mi-a dat voie să le păstrez și mi-a amintit că totul aparținea mănăstirii și că trebuia să le dau înapoi în cazul în care voi pleca înainte să se uzeze. Toate aceste scene au fost prilejuri de ațâțare pentru el și când am terminat mi-a poruncit să mă așez în poziția care-i convenea lui. Am vrut să cer îndurare, dar când i-am văzut privirea plină de furie m-am așezat… Ticălosul și-a potolit pofta înconjurat de celelalte trei fete. Mai târziu, la masă, m-a lăudat că l-am excitat cum trebuie și m-a ales să-mi petrec noaptea cu el. Colegele mele s-au retras și eu am plecat spre chilia lui. Nu mai vreau să pomenesc nici ce silă mi-a provocat, nici ce dureri teribile, vă închipuiți ce puternice erau amândouă. Chilia lui Rafael era încântătoare, era mobilată frumos și voluptuos. Nu lipsea nimic din ceea ce poate înfrumusețea singurătatea și o poate face potrivită pentru plăceri. A încuiat ușa și s-a dezbrăcat, apoi mi-a cerut să fac la fel și m-a pus să-i stârnesc poftele îndelung, în timp ce se ațâța și

el singur. În seara aia am făcut un curs la fel de complet ca și cea mai rafinată prostituată din lume. Întâi am fost eu stăpâna, apoi am devenit elevă, dar el s-a purtat cu mine în așa fel încât, deși el nu-mi ceruse mie milă, când mi-a venit rândul eu am implorat-o printre lacrimi. Dar el și-a bătut joc de lacrimile și de rugămințile mele și m-a împiedicat cu brutalitate să mă mișc atunci când s-a văzut stăpân peste corpul meu și m-a chinuit timp de două ore fără milă. Nu îl interesau doar părțile destinate de natură plăcerilor, ci totul a fost luat la frământat, locurile cele mai ciudate și mai delicate, nimic nu i-a scăpat călăului și semnele de durere pe care i le dădeam îl bucurau și-i conduceau căutările.

– Hai să ne întindem, mi-a spus într-un târziu. Poate e prea mult pentru tine, iar pentru mine cu siguranță nu e de ajuns. Nu mă satur niciodată, iar ce fac e doar umbra a ceea ce aș vrea cu adevărat.

Ne-am așezat pe pat și toată noaptea am fost sclava plăcerilor lui.

M-am folosit de o clipă de liniște și l-am întrebat dacă puteam spera să mai ies vreodată de acolo.

– Sigur că da, doar pentru asta ai intrat. Când vom hotărî toți patru să te pensionăm, vei putea ieși.

– Dar, am încercat eu să-l trag de limbă, nu vă temeți că fete mai tinere și mai puțin discrete decât vă jur eu că voi fi pentru totdeauna ar putea să facă public ce se întâmplă aici?

– Imposibil! a spus Rafael.

– E imposibil?

– Exact!

– Îmi puteți explica?

– Nu, ăsta e secretul nostru. Tot ce-ți pot spune este că fie că vei fi sau nu discretă, îți va fi imposibil să dezvălui secretul când vei pleca de aici.

Și mi-a poruncit să închei discuția, așa că n-am avut curajul să mai spun nimic. La ora 7.00 dimineața, am fost trimisă la noi în cameră cu fratele cel mut și punând cap la cap ce-mi spusese Omphale și ce reușisem să smulg de la el, mi-am dat seama cu durere că împotriva fetelor care plecau din această mănăstire erau luate cele mai aspre măsuri și că cel mai probabil li se tăiau toate căile de comunicare, fiind aruncate direct în sicriu.

Gândul ăsta teribil m-a făcut multă vreme să tremur, dar am reușit cumva să-l alung cu ajutorul speranței și m-am lăsat prinsă de altele, la fel ca și tovarășele mele. Într-o săptămână, am trecut prin toate chiliile și am putut să-mi dau seama de multele infamii la care se dedau călugării și cu toții nu reușeau să se înfierbânte decât prin acte sălbatice. Pesemne că la ei păcatul sufletului rătăcit era mai mare decât celelalte, căci doar folosindu-l reușeau să ajungă la plăcere.

Cel mai mult m-a chinuit Antonin. Nu se poate imagina cât de departe mergea cruzimea lui. Condus numai de rătăcirile lui împotriva firii, le căuta pe toate ca să atingă plăcerea, ele îl susțineau atunci când se delecta cu ea și o îmbunătățeau când ajungea la ultima fază. Când mi-am exprimat uimirea că niciuna dintre victime nu ajungea să prindă rod, decana mi-a explicat: distrugea el însuși, imediat, fructul pasiunii.

– Cum vede vreun semn, ne dă să bem trei zile la rând câte șase pahare mari dintr-un anume ceai, care în a patra zi curăță tot. Tocmai ce a pățit-o

Cornelie. Și mi s-a întâmplat și mie de trei ori. Nu apare nicio problemă de sănătate după ce-l bei, dimpotrivă, chiar te simți mult mai bine după. Și oricum, după cum ai văzut, e singurul de la care te paște un asemenea pericol. Dorințele atât de nefirești ale celorlalți ne pun la adăpost…

Omphale m-a întrebat dacă nu era adevărat că de Clément aveam cel mai puțin să mă plâng.

– Vai de mine, dintre atâtea ticăloșii care mă dezgustă și mă revoltă, mi-e tare greu să spun care mă obosește cel mai puțin. Sunt atât de scârbită și n-aș vrea decât să mă văd mai repede afară, orice soartă m-ar aștepta.

– S-ar putea ca dorința să-ți fie împlinită curând, a spus Omphale, ai ajuns aici întâmplător, nu contau pe tine. Cu opt zile înainte să vii tocmai fusese pensionată o fată și asta nu se întâmplă decât dacă ei au în așteptare o înlocuitoare. Recrutarea n-o fac întotdeauna singuri, au slugi bine plătite, care-i slujesc cu credință. Sunt aproape sigură că în curând va apărea cineva și ți se va împlini dorința. Și oricum, sunt în ajunul sărbătorii. Rar se întâmplă ca zilele astea să nu apară ceva, fie că ispitesc vreo fată la spovedanie sau o închid pe câte una. Nu prea s-a întâmplat să treacă sărbătoarea fără să pună ei mâna pe o puicuță nouă.

Și a venit și ziua vestitei sărbători. V-ați putea închipui oare la ce păcat monstruos s-au pretat călugării? S-au gândit că o minune pe care s-o vadă toți cu ochiul liber le-ar spori faima, așa că au îmbrăcat-o pe Florette, cea mai tânără și mai micuță dintre noi, cu toate straiele Fecioarei, au legat-o de mijloc cu un cordon care nu putea fi văzut și i-au poruncit să-și înalțe mâinile spre cer când se va da împărtășania. Cum biata de ea

primise amenințări cumplite în cazul în care spunea vreun cuvânt sau nu-și juca bine rolul, s-a descurcat binișor și înșelătoria a prins. Oamenii au crezut în minune, au lăsat daruri și ofrande Fecioarei și au plecat plini de credință în puterea harului Ei.

Pentru a-și încununa ticăloșia, călugării au poruncit ca Florette să vină la masa de seară îmbrăcată așa și fiecare dintre ei și-a ațâțat poftele supunând-o la toate perversiunile, în starea în care se afla. Stârniți de prima rundă, nu s-au oprit. Au pus-o să stea goală pe o masă, au aprins lumânări, i-au așezat la cap icoana Mântuitorului și au săvârșit pe seama ei cea mai înfiorătoare ceremonie. N-am putut să mă uit și mi-am pierdut cunoștința. Dar Rafael a spus că era rândul meu să slujesc pe altar, ca să mă dreseze. M-au pus în același loc pe care stătuse Florette și italianul cel ticălos a înfăptuit și cu mine ce făcuse cu ea. M-au scos de acolo leșinată și m-au dus în cameră, unde am plâns trei zile cu lacrimi grele păcatul la care fusesem părtașă fără voia mea. (…)

În acest timp, n-a fost adusă o nouă fată. Poate că recrutarea s-a petrecut în celălalt serai, dar la noi nu s-a schimbat nimic. Totul a rămas așa vreo câteva săptămâni. Trecuseră deja șase de când mă aflam acolo. Într-o dimineață, pe la ora 9.00, Rafael a venit la noi în turn. Părea aprins, în ochi i se citea un fel de rătăcire. S-a uitat la noi toate, ne-a luat pe rând, ne-a pus să ne așezăm în poziția lui preferată și s-a oprit mai ales la Omphale. A studiat-o îndelung, s-a agitat, a încercat una dintre fanteziile lui, dar n-a dus nimic până la capăt. Apoi, i-a spus să se ridice, s-a uitat la ea cu asprime și, cu cruzimea zugrăvită pe față, i-a spus:

– Ai slujit destul, societatea te reformează, ești liberă. Pregătește-te, vin chiar eu să te iau diseară.

Pe urmă a mai cercetat-o o dată și a plecat brusc din cameră.

Cum a ieșit, Omphale mi s-a aruncat în brațe.

– Iată clipa de care mă temeam și pe care atâta mi-am dorit-o! Ce-o să se întâmple cu mine, Doamne?

Am liniștit-o cum m-am priceput, dar n-am reușit mare lucru. A jurat să folosească orice mijloc pentru a încerca să ne elibereze și să-i dea pe mâna legii pe cei patru ticăloși, iar felul în care a spus-o nu mi-a lăsat loc de nicio îndoială. Dacă n-avea să se întâmple, nu ținea de ea. Ziua s-a scurs ca de obicei, iar pe la ora 18.00, Rafael a apărut iar.

– Hai, ești gata? i-a zis lui Omphale.

– Da, părinte.

– Vino mai repede!

– Îngăduiți-mi să-mi iau rămas-bun de la colegele mele.

– N-are niciun rost, haide odată, ești așteptată, urmează-mă!

Ea a întrebat dacă trebuie să-și ia hainele.

– Nimic, i-a spus el. Nu aparține totul mănăstirii? Nu mai ai nevoie de ele.

Apoi, parcă dându-și seama că a spus prea mult, a adăugat:

– Boarfele astea nu-ți mai sunt de folos, poate o să-ți faci altele, pe măsura ta, care o să-ți vină mai bine.

L-am întrebat pe călugăr dacă puteam s-o însoțesc măcar până la ușă, dar mi-a aruncat o privire atât

de rea și de crudă, încât m-am dat înapoi înspăimântată. Biata noastră tovarășă a ieșit pe ușă, după ce mi-a aruncat o ultimă privire înlăcrimată și neliniștită. După plecarea ei, ne-am lăsat cuprinse toate de tristețea despărțirii. Într-o jumătate de oră, Antonin a venit să ne ia la masă. Rafael a apărut cam după vreo oră, părea agitat, vorbea în șoaptă cu ceilalți, dar până la urmă, totul s-a petrecut ca de obicei. Am observat însă, așa cum spusese și Omphale, că ne-au trimis mai repede în cameră, iar ei au băut mai mult ca de obicei și s-au mulțumit doar să-și ațâțe poftele, dar nimic mai mult. Ce sensuri puteam să dau acestor detalii, pe care le-am observat fără să vreau, întrucât în astfel de momente iei seama la toate, chiar fără să vrei. Dar n-am știut ce învățăminte să trag și nici nu v-aș fi spus toate astea, dacă nu m-ar fi mirat.

Timp de patru zile am așteptat vești de la Omphale, când sigure că va face totul ca să-și respecte jurământul, când înspăimântate că prin cine știe ce mijloace sălbatice i s-a tăiat orice posibilitate de a o face. Ne pierduserăm și ultima umbră de speranță, iar frica era și mai mare. În a patra zi după plecarea ei, am fost duse la masă, așa cum ne venise rândul. Mare ne-a fost surpriza când am văzut o fată nouă, intrând pe ușa care dădea în afară, atunci când noi am venit pe cea obișnuită.

– Iată, domnișoarelor, colega pe care societatea a ales-o pentru a o înlocui pe cea plecată, ne-a spus Rafael. Să vă purtați cu ea ca și cu o soră și să-i îmblânziți soarta pe cât posibil. Sophie, mi s-a adresat el, tu ești cea mai mare din grup, te ridic la rangul de decană. Îți cunoști îndatoririle, te rog să ai grijă să ți le îndeplinești așa cum trebuie.

Mi-aș fi dorit să refuz, dar pentru că nu puteam s-o fac, m-am văzut iarăși obligată să-mi sacrific

voința în fața acestor oameni ticăloși, așa că m-am înclinat și am acceptat, ca să-l văd mulțumit.

Fetei celei noi i s-a desfăcut mantaua și voalul care-i acoperea fața și atunci am văzut o copilă de 15 ani, cu un chip pe cât de delicat, pe atât de special. Ochii plini de lacrimi erau încântători. S-a uitat cu grație la fiecare dintre noi și pot mărturisi că niciodată n-am văzut o privire mai tulburătoare. Părul, de un blond-cenușiu, îi cădea pe umeri în bucle, avea gura proaspătă și strălucitoare, o ținută nobilă și o atitudine atât de seducătoare, că era imposibil să nu te simți atras de ea. Am aflat imediat chiar de la ea că o chema Octavie, că era fiica unui mare negustor din Lyon, că fusese educată la Paris și se întorcea acasă împreună cu guvernanta ei, când fuseseră atacate într-o noapte, pe drumul dintre Auxerre și Vermenton, fusese răpită și se trezise aici, fără să mai știe ce se întâmplase cu trăsura în care venea sau cu femeia care o însoțea. Timp de o oră fusese închisă singură într-o încăpere joasă și deja o cuprinsese disperarea, când o luaseră și o aduseseră la noi fără ca vreunul dintre călugări să-i spună vreun cuvânt.

Cei patru ticăloși dezmățați au rămas o clipă uluiți de atâta farmec. Puterea frumuseții supune, iar cel mai mare dintre nelegiuiți îi va aduce în felul lui, fără să vrea, un omagiu, pe care nu și-l va putea înăbuși fără remușcări. Dar cei patru monștri nu au stat prea mult pe gânduri.

– Hai, domnișoară, i-a spus starețul, ia să vedem dacă restul farmecelor sunt pe măsura celor pe care natura ți le-a risipit cu dărnicie pe față.

Și cum fata se tulburase și se înroșise fără să înțeleagă ce voiau de la ea, Antonin s-a repezit la ea sălbatic și, printre cuvinte prea nerușinate pentru a le putea repeta, i-a spus:

– Ce nu pricepi, mironosițo? Dezbracă-te imediat, asta ți se cere!

Au urmat alte plânsete și proteste, dar Clément a luat-o în primire și a făcut să dispară într-o clipă tot ce pudoarea ei ascundea. Nicicând nu s-au văzut forme mai frumos alcătuite și piele mai albă. Și toată această gingășie și nevinovăție aveau să cadă pradă acestor barbari desfrânați. Ca și cum natura îi dăruise toate aceste farmece, numai pentru ca ei să i le poată ofili. Au format un cerc și, așa cum mi se întâmplase și mie, l-au parcurs în toate felurile. Antonin nu se poate abține și atacă imediat cu cruzime farmecele fetei, iar tămâia fumegă la picioarele zeului… Atunci, Rafael își dă seama că e timpul pentru lucruri mai serioase. Nici el nu se mai poate abține, o înșfacă, o așază așa cum îi place lui, dar pentru că se teme că n-o să stea cuminte, îl pune pe Clément s-o țină. Octavie plânge, dar lor nu le pasă. Italianul parcă aruncă flăcări, stăpân pe locul care-i convine lui cel mai tare, și nu ia seama la cărările care duc spre el, decât pentru a trece mai repede orice obstacol. Nicio pregătire, nimic… Cu toată diferența uriașă dintre cel care asediază și victima lui, el trece la atac. Un strigăt teribil al ei ne anunță înfrângerea. Dar nimic nu-l oprește pe învingător. Cu cât ea imploră mila, cu atât el o chinuie mai sălbatic, și, la fel ca mine, e înjosită, dar rămâne încă fecioară.

– Niciodată parcă nu mi-am cules laurii mai greu. Mi-a fost teamă să nu ratez, pentru prima dată în viață, a spus Rafael, așezându-și hainele.

– O iau eu în primire acușica, a spus Antonin, fără s-o lase să se ridice. Ai mai lăsat crăpături în zid, de care nu te-ai ocupat.

Cu aceste cuvinte, a pornit mândru la luptă și într-o clipă a fost stăpânul locului. S-au auzit noi

gemete…

– Domnul fie lăudat, a spus monstrul, m-aș fi îndoit de victorie, dacă nu auzeam plânsetele victimei, căci triumful n-are preț decât dacă e însoțit de lacrimi.

– Parcă n-aș mai ridica-o din poziția asta minunată, care îmi ușurează planurile, a spus și Jerome, venind spre ea cu o nuia în mână.

S-a uitat, a atins, a frământat puțin și apoi aerul a răsunat brusc de un șuierat teribil. Minunata ei piele și-a schimbat brusc culoarea, roșul se amestecă dintr-odată cu acel alb de crin, dar ceea ce poate că ar înviora dragostea o clipă dacă toate astea ar fi folosite cu moderație s-a transformat într-o crimă împotriva legilor naturii. Nimic nu-l poate opri pe călugăr. Cu cât fata urlă și plânge mai tare de durere, cu atât cruzimea lui crește… Totul are parte de același tratament, nimic nu scapă și, în curând, nicio părticică de pe acest trup minunat nu rămâne fără urmele tratamentului lui. În cele din urmă, pe aceste urme însângerate, își află plăcerea.

– Eu o să fiu cel mai blând, îi spune Clément luând-o în brațe și sărutându-i gura de un roșu aprins ca de coral. În acest templu îmi voi oficia eu sacrificiul, a mai spus el.

Câteva sărutări noi și nerușinate pe aceste buze, opera lui Venus, l-au ațâțat și mai tare. Apoi a silit-o pe biata fată la ticăloșiile care-i plac lui, iar acel loc candid al dragostei este mânjit și murdărit de toate ororile.

Restul serii a decurs ca de obicei, doar că frumusețea și vârsta acestei fete încă le aprindeau simțurile celor patru ticăloși și toate cruzimile au fost repetate. Doar după ce s-au săturat, în niciun

caz din milă, s-au îndurat să o trimită în cameră și să-o lase câteva ore în liniștea de care avea nevoie. Aș fi vrut s-o pot mângâia măcar în acea primă noapte, dar obligată să-mi petrec noaptea cu Antonin, aș fi avut eu însămi nevoie de ajutor la starea în care mă aflam. Avusesem ghinionul să-i aprind acestui destrăbălat, mai mult ca oricare dintre fete, dorințele cele mai ticăloase, și de multă vreme, nu prea exista săptămână în care să nu petrec vreo cinci nopți la el în chilie. De dimineață, când m-am întors în cameră, am găsit-o pe fată plângând și i-am spus tot ce mi se spusese și mie ca s-o mai liniștesc puțin, dar fără să reușesc mare lucru. Nu e ușor să te împaci cu o asemenea schimbare a vieții. Mai ales că fata avea un suflet plin de credință, era virtuoasă și delicată, iar starea ei i s-a părut cea mai crudă cu putință. Rafael, care o plăcuse foarte tare, a petrecut mai multe nopți cu ea și, încet-încet, s-a împăcat și ea, ca noi toate, sperând că într-o zi necazurile se vor sfârși. Omphale avusese dreptate să spună că vechimea nu avea nimic de-a face cu pensionarea și că asta venea doar după toanele călugărilor sau în caz de ceva cercetări, putea să se întâmple la fel de bine după opt zile ca după douăzeci de ani. Nu trecuseră șase săptămâni de când Octavie era la noi, că Rafael a venit să-i anunțe plecarea. Ne-a făcut și ea aceleași promisiuni ca Omphale, dar a dispărut și ea fără urmă și nu am mai aflat niciodată ce i se întâmplase. Aproape o lună nu i-a luat nimeni locul și în acest timp am putut să mă conving că într-adevăr nu eram singurele care locuiau în acest așezământ. Omphale doar bănuia, pe când eu am avut parte de o întâmplare mult mai convingătoare. S-a întâmplat într-o dimineață. Îmi petrecusem noaptea cu Rafael și ieșeam de la el, pe la 7.00 dimineața, când am văzut un frate la fel de bătrân și dezgustător ca acela care ne slujea pe noi, dar pe care nu-l mai văzusem niciodată, venind pe

coridor cu o fată înaltă, de vreo 20 de ani, care mi s-a părut atât de frumoasă că ar fi trebuit pictată.

Rafael, care trebuia să mă conducă, se lăsa așteptat. A apărut tocmai când am ajuns în dreptul fetei pe care fratele bătrân nu știa unde s-o ascundă, ca să n-o văd.

– Ce faci cu fata asta, unde o duci? a întrebat starețul furios.

– La dumneavoastră, sfinte părinte. Înălțimea voastră ați uitat oare ce mi-ați poruncit ieri-seară?

– Ți-am spus la ora 9.00.

– Mi-ați spus la ora 7.00, monseniore, ați zis că o vreți înainte de slujbă.

În tot acest timp noi două ne uitam una la alta cu uimire.

– Nu mai contează acum, a spus Rafael și m-a băgat înapoi în cameră, chemând-o și pe fata cealaltă. Sophie, mi-a spus el după ce a închis ușa, fata asta ocupă într-un alt turn același post ca și tine. Este decană. Nu e nimic rău ca două decane să se cunoască și pentru asta vreau s-o vezi pe Mariane goală.

Și Mariane, fără nicio urmă de rușine după părerea mea, s-a dezbrăcat imediat, iar Rafael, poruncindu-mi mie să-i ațât dorințele, a supus-o sub ochii mei plăcerii lui preferate.

– Asta voiam cu ea, a spus el când a terminat. Dacă petrec noaptea cu o fată, dimineața am imediat nevoie de alta, dorințele noastre sunt fără sfârșit, cu cât primesc mai multe jertfe, cu atât se înflăcărează mai tare. Chiar dacă e mereu la fel, de fapt întotdeauna găsești ispite noi și în clipa când

te saturi de una, ți se aprinde alta imediat. Amândouă sunteți fete de încredere, așa că țineți-vă gura! Acum du-te, Sophie, o să te conducă fratele, eu mai am o taină cu tovarășa ta…

Am promis să păstrez secretul și am plecat având de-acum dovada că nu eram singurele care serveau plăcerile monștrilor.

În acest timp a fost înlocuită și Octavie cu o țărăncuță drăgălașă și proaspătă de vreo 12 ani, dar care nu atingea valoarea ei. Nu trecuseră doi ani și ajunsesem cea mai bătrână. Florette și Cornelie au plecat și ele, jurându-mi, ca și Omphale, să-mi dea de veste, dar n-au reușit nimic mai mult decât ea… Amândouă au fost înlocuite, Florette cu o fată de 15 ani, din Dijon, care avea mai degrabă de partea ei vârsta și frăgezimea, iar Cornelie, de o fată din Autun, extrem de frumoasă și de familie foarte bună. Din fericire, ea mi-a și răpit inima lui Antonin și mi-am dat seama că, odată stinsă pofta acestui monstru, eram gata să-mi pierd trecerea și pe lângă ceilalți. Neglijată de ei, am început să mă tem pentru soarta mea. Vedeam clar că mi se anunța retragerea de care nu mă îndoiam că era o condamnare la moarte și, o vreme, am căzut pradă neliniștii. Așa nenorocită cum eram, încă puteam să țin la viață, deși oare, la acel moment, nu era cea mai mare fericire s-o părăsesc? Astfel de gânduri m-au mai liniștit și m-au făcut să-mi aștept soarta cu resemnare și n-am mai făcut nimic ca să-mi recâștig poziția. Suferințele se țineau lanț de mine și nu era zi în care să nu mi se reproșeze ceva și în care să nu fiu pedepsită. M-am rugat cerului și am început să-mi aștept sentința.

IONICĂ CEL PROST

ION CREANGĂ

Amu cică era odată într-un sat un băetan, care n-avea nici tată, nici mamă și nicio rudă; așa era de strein, de parcă era căzut din ceriu. Și fiindcă băetanul acela era supus, răbdătoriu și tăcut, și barbații și femeile din acel sat se luase a-i zice „Ionică cel prost, Ionică cel prost“ și așa îi rămăsese acum numele. Dar știți că e o vorba că: „Dracul în curu' prostului zace.“

În satul acela erau o mulțime de feciori de gospodari, care de care mai chiaburi și mai țanțoși – tot de cei care umblă cu chebea între umere și poartă căciula pusă de-a cățeaua. Și Ionică cel prost n-avea cap să se amestece în vorba lor, c-apoi ce pățția cu nime nu împărțea, sermanul! El și la crâșmă, și la joc și pe la nunți ședea tot deoparte, ca un puiu de bogdaproști, se făcea Tănasă și numai asculta ce pun la cale flăcăii ceilalți; și când îi plăcea ce fac ei, da și el din cap și zicea în gândul său că „tot bine este“. Asta era vorba lui Ionică. Iară când nu se mulțumea cu ceea ce fac ei, atunci numai icnia și el și tăcea molcum – cum îi omul cel strein și nebăgat în samă.

V-am spus că satul acela era plin de flăcăi. Negrășit că unde-s flăcăi mulți, fete sunt și mai multe; asta-i de când lumea; și tinere și bătrâne, și frumoase și slute, și bogate și sărace, și harnice și lenețe – de toată mâna.

Și bietele fete, cum îs fetele, își așteptau și ele ceasul de măritiș cum așteaptă porcul ziua de Ignat… Vorba ceea: „Joi, țapule, joi, la tine ici (arată gâtul țapului) și la mine ici (arată la

chipernițǎ…)“. Și apoi știți că este o vorbă că: „Tot paiul are umbra lui și tot sacul își găsește peticul.“ Ș-apoi când mai este ș-oleacă de noroc la mijloc, atunci știu că-i bine, vorba lui Ionică.

Dar să venim iar la vorba noastră. Între toți flăcăii din satul acela și din vecinătate, era un flăcău fruntaș, anume Vasile a Mârgăoae care s-a însurat și a luat de nevastă iarăși o fată de fruntaș, anume Catrina lui Popa Cioric, care era cea mai frumoasă și mai hazulie fată dintre toate fetele din sat și de prin împrejurimi.

Dar parcă văd că vă țineți să întrebați că de ce-i ziceau lui Popa Cioric, Cioric? Mai aveți puțintică răbdare că îndată veți afla și asta. Dascălul din sat a zăpșit odată la popa molfăind un potlog de cioric în postul cel mare, chiar în sfântul oltariu. Și de la o împărțeală de colaci, dascălul având ciudă pe popa, l-a dat pe bețe. Și apoi să ferească D-zeu sfântul să nu te afle oamenii măcar cu cât îi negru supt unghie că îndată îți pun coadă, cum i-au aninat și popei codița de cioric. Anapoda mai sunt și oamenii; când văd ochii…, parcă dracul li spune.

Acum să venim iar la vorba noastră de unde am lăsat.

După ce s-a isprăvit nunta, toți flăcăii ceilalți au rămas ca opăriți și bătând din buze. Și ca să mai alunge aleanul din inima lor s-au adunat și ei acum cu toții la crâșmă și s-au așternut pe băute o săptămână întreagă; parcă nici nu li păsa că au boi și vaci de hrănit și de adăpat, cai de țesălat și câte alte trebi nu-s la casa omului gospodar, când vre omul să le facă.

Ionică cel prost, cât ici cât colé, s-a luat și el pe urma lor, a intrat în crâșmă, a strigat la crâșmăreasă să-i aducă o sângeacă de rachiu, ș-a

aprins cionca și s-a pus și el deoparte într-un ungheriu, ca un băet sărac și strein ce era. Flăcăii ceilalți, după ce-au luat beția de coadă, au început a-și vărsa inima unul cătră altul, cum îi omul când prinde și el sermanul oleacă de chef.

Unul zicea: „Mă! da' nătărai am fost de-am lăsat așa drăguță de fată să scape dintre noi! Așa trupușor mlădios, ș-așa sân arzuliu, așa ochișori negri scânteiori, și așa sprâncene încordate, nu știu, zău, de ne-a mai da ochii a vede! Șiretul cela de Vasile a făcut ce-a făcut și ne-a șters păpușoiul de pe foc…"

Altul zicea „Mă! eu aș da o păreche de boi, cei mai frumoși numai să mă lase s-o pup odată colé, cum știu eu…"

Altul: „Eu aș da și cămeșa de pe mine numai să mă lase să-i pun mâna la țâțe oleacă…"

– Te cred și eu, zise altul, de asta nici popa nu s-ar da în lături – sar eu, măi, pulică, m-aș da rob la turci ca să mă lase numai o dată să mă culc la sânul ei cel arzuliu, vorba lui Tălpan.

– Bine ț-ar mai fi, zise atunci un holteiu tomnatic, care nu mai avea acum grijile aceste… dar prea departe ai ajuns; dacă ț-a fost de dânsa, când era fată mare la părinți acasa, de ce-ai șezut deoparte ca un feteleu ș-ai căscat gura? Acum na-vă câte-un paiu. Scobiți-vă printre dinți și vă clătiți gura cu câte-oleacă de vin. V-ați trezit și voi tocmai a treia zi după Ispas. Ea are acum bucățica ei și degeaba vorba.

Ionică cel prost, cum sta deoparte și-i asculta, nu s-a mai putut stăpâni să tacă, ci s-a sculat iute de unde ședea, lăsat și frică și tot la o parte, și s-a dus drept între dânșii, zicând: „Măi, flăcăi, tot îmi ziceți voi că eu sunt prost, dar, după cum văd eu

acum, mai proști sunteți voi de-o mie de ori decât mine. Degeaba vă mai țineți cu nasul pe sus și sunteți așa de țâfnoși… Ce-mi dați, voi, măi, și v-o ferchezuesc eu pe Catrina, de față cu bărbatu-său, chiar acum dacă vreți?“

Atunci toți flăcăii, îndrăciți de ciudă, au sărit drept în picioare și s-au răpezit ca niște vultani asupra lui Ionică, zicând: „Ce-ai zis tu, măi, Sărăcilă? Dacă ai băut rachiu, nu trebuia să-ți bei și mintea.“

– Ia luați-l, măi, de cap zice unul, să se învețe el de altă dată a mai vorbi într-aiurea.

– Da ia dați-i pace, măi, zise altul, poate că omul știe ce vorbește… Să-i vedem mai întâi lauda și apoi să-și iee plata… Ia spune ce să-ți dăm, măi, Ionică, ca să faci ce-ai zis tu?

– Ia, una de nouă lei, zise el ș-o vadră de vin vechiu, nu vă cer mai mult.

– Iacă una de nouă lei, zise un flăcău, vadra de vin om be-o pe urmă; numai să vedem și-ais păcat.

– Fie ș-așa, zice Ionică. Acum haideți câțiva cu mine și vă puneți de pândă la păretele din dosul casei lui Vasile, de vă uitați pe ferestruică, și-ți vede cu ochii ce-am să fac eu. Numai încet, să nu tropăiți cumva ori să faceți larmă, ca să vârâți omul în prepus, c-apoi atunci să nu fie vina mea. Eu mă cunosc cu câinii, dar voi luați pâne muetă în rachiu, de îți îngăima până oi face eu treabă…

– Atunci se ieu vreo trei-patru flăcăi după Ionică, și hai, hai! hai, hai! ajung la casa lui Vasile în puterea nopții. Deschid și portița binișor și intră în ogradă fără să zăpească câinii, pentru că chiar atunci aveau și ei o nuntă în sat… Dar cu atâta mai bine.

Flăcăii cei patru se pun la pândă la păretele din dosul casei, după cum le-a fost vorba, iară Ionică se duce la ușă și începe a clămpăni și a bate, strigând: băica Vasile, băica Vasile, acasă ești?

Catrina atunci se trezește din somn și zice: „Bădică, bădică! ia scoală că nu știu cine bate la ușă.“ Vasile atunci se scoală repede, se duce la ușă, în tindă, și întreabă răstit: cine-i acolo?

– Eu, băica Vasile!

– Cine eu?

– Eu, Ionică cel prost.

– Că numai unul ca tine trebuia să fie, ca să sparii oamenii din somn la vremea asta. Dar ce cauți pe la noi tocmai acum, în puterea nopții, măi, Ionică, zice Vasile, căscând.

– Mă rog…, băica Vasile, deschide-mi ușa și ți-oiu spune eu ce caut; nu mă lăsa că la d-ta mi-i toată nădejdea…

Vasile, cum aude asta, dă drumul lui Ionică, închide iar ușa, împinge zăvorul la loc și apoi intră amândoi în casă, bojbăind pe la ușori și împedecându-se de prag pe întunerec.

– Da ce-i, măi, Ionică, zise Vasile, aprinzând opaițul; au dat turcii în țară, de umbli sculând oamenii de pe la case acum în puterea nopții?

– Of! băica Vasile, of! ba mai rău decât turcii. Satul ș-a pus ochii pe mine, văzându-mă că-s băet strein și fără niciun sprijin, ș-o vre numaidecât să mă dee la oaste. Vornicul, pașnicul și alți câțiva câneri, cât pe ce erau să pue mâna pe mine. Și eu, simțind asta, am scăpat dintre dânșii ca dintre niște câini turbați, m-am furișat cum am putut și răpede

am spulichit-o, țiind tot o fugă pâna la d-ta. Și numai mort m-or lua de-aici; afară numai dacă-i vre să mă dai și d-ta, băica Vasile!

– Da ține-ți firea, măi, Ionică, nu fi așa de fricos, că doar nu-i țara-n pradă. Socru-meu îi Popa în sat la noi, Nanașu-i vornic, Moșu-i pașnic, și tata-i vătăman; ce dracu'; oiu pute eu să fac ceva pe sub mânică și pentru tine, ca să te scap. Numai la vară, când oiu ave și eu de lucru, cred că om îi fi și tu.

– D'apoi mai încape vorbă, băica Vasile? Numai mult stau și eu de mă mier, ce dracu' au aiștea cu mine, de mă urmăresc și mă prigonesc până la atâta; parcă le-am mâncat capul…

– Las', măi, Ionică, nu te mai îngriji atâta; dacă te-ai văzut odată în casă la mine, n-ai habar, că uite pistoalele cele cum stau încărcate colo în cuiu! Dar nu știu cum să mai zic eu ca să nu greșesc. S-or fi pus și ei cu ochii pe tine, nu-i vorbă, dacă tot umbli ca un fulău prin sat de colo până colo și n-ai nici un căpătâiu. Ia însoară-te și tu, și atunci ai scăpat de oaste; n-or mai ave ce zice nici ei. Hai să te toporâm iute și degrabă! Iacă fată bună pentru tine: ia pe Ioana Todosicăii din deal – fina lui socru-meu – și te cununăm într-o noapte eu și cu nevastă-mea, chiar aici în casă la mine. Ce zici și tu, bre Catrina, așa-i c-avem să facem o casă bună, cum se cade? Ș-avem să jucăm la nuntă ca să scuturăm toți puricii de astă vară.

– Măi, așa? Nunta-i gata, numai de-ar vrea fata, zise Catrina sughițând.

– Da' ce-a mai căuta și ea, zise Vasile, că doar n-o să umple borș în vașca ceea a ei…

– Ia amu ai vorbit și tu de te-ai prichit, zise Catrina bosumflată; măcar că leorbăiți voi, bărbații, cum

vă place, dar eu, slavă Domnului, n-am văzut gunoiu de fete până acum.

– Apoi dacă nu vă veți ține voi parte una alteia, cine are să vă ție? zise Vasile. Dar ce, Ionică nu-i bun? Ba, zeu, încă nu-i ea de nasul lui… Parcă cine știi cine-i ea ca să-i rupă cineva mânecile până pe-acolo. Știu că n-o fi așteptând s-o iee feciorul lui Pulea Spătariul…

– Da' ce-i mai ai grija atâta, zice Catrina, mânca-i-ai ceea… să-i mănânci! (să mă ierte Ionică de vorba cea proastă…).

Ionică, nu-i vorba, avea bun sprijin în Vasile, dar în Catrina și mai bun, pentru că el, ca băet strein și sărac, slujise mult și la tata lui Vasile, și la al Catrinei. Cu Catrina scărmănase Ionică lâna și făcuse caere; cu Catrina scosese cânipa din topitoare. Povestea cântecului: A zis lelea că mi-a da / Când s-a coapce cânipa / Ș-a duce-o la topitoare / Și mi-a da dintre picioare!

Cu Catrina depănase Ionică fuse și-i ajutase a lua căpele de pe râșchitoriu. Cu Catrina la nebedit, cu Catrina la ghilit, cu Catrina la cules fragi și căpșune din pădure, cu Catrina în toate părțile… În sfârșit, ce mai la deal la vale, Catrina știea treaba lui Ionică, cum se cade și Ionică pe-a Catrinei încă hăt de pe când era ea fată mare. Cum s-ar zice, s-a scăpat și ea atunci în țarină, ia așa în șagă câte-oleacă: adecălea Ionică dăduse peste Catrina. Norocul lui Vasile, ca să nu se mai trudească și el atâta a face începutul…

– Ce zici, măi, Ionică, să iau treaba pe mânecă? Te hotărăști să te însori?

– Apoi dă, băica Vasile, zice Ionică scărpinându-se în cap. D-tale ușor ți-i a zice. Dar eu ce-am să fac cu femeea?

– A…ra! Măi, Ionică, prost mai ești! D’apoi nu știi tu ce face omul cu femeea lui? Uită-te! Pune mâna unde-i lâna, cum am pus eu la Catrina… (apucând-o tocmai de colo…)

– Doamne, bădică, Doamne, tare mai ești și d-ta nu știu cum; faci copilării și vorbești nimicuri de față cu oameni streini în casă.

– Da’ ia las’, măi, Catrină, las’, nu te mai marghioli și tu atâta, că doar Ionică-i de-a noștri…

– Ei, cum ț-ai mai luat de samă, măi, Ionică? Tot nu știi ce ai să faci cu nevasta, când te-i însura? S-o dai pe mâna mea, măi, că de asta, slavă Domnului, nu-i supărare…

– D’apoi d-tale așa ți-i a zice, băica, că ai avut tată și mamă să te învețe. Dar eu de la cine era să-nvăț, că am rămas de mic copil sărac de părinți…

– Apoi dar tot bine zic oamenii că ești prost, măi, Ionică. Hai! Ce-mi dai tu mie să te-nvăț eu?

– D’apoi ce nu ț-aș da, băica, din toata sărăciea mea! Dar numai una de noauă lei am la sufletul meu!

– Bună-i ș-aceea, măi, Ionică, dacă n-ai mai mult, ad-o-n coa’, măi, băete. Și te învăț eu tot meșteșugul gospodăriei, că dacă nu-i pulă / casa nu-i sătulă.

Ionică scoate atunci cea de noauă lei ș-o pune în palma lui Vasile. Vasile o ie cu bucurie, o stupește și zice: noroc să de D-zeu. Apoi o pune în pungă și zice Catrinei:

– Catrină, hai! Ia așază-te tu oleacă, bre, colé cum știi tu, și ridică-ți poalele să vadă și prostul ista ce facem noi, să se învețe a face și el…

– Vai de mine și de mine, zise Catrina, cu mâna la ochi, de rușine, asta încă-i una; parcă vorbești de pe ceea lume, bărbate. Nu cumva te-ai apuca de făcut năzbâtii de față cu oamenii? Strânge-ți mințile acasă, zăludule!

– Ia taci, bre, Catrină, taci! Iacă cea de noauă lei, să-ți iei mărgele și cercei. Ș-o dat-o prăvale pe pat, îi rădică poalele frumușel și zice: Apropie-te, măi, Ionică, și deschide-ți ochii în patru de te uită, ca să înveți și tu…

Și dă-i, și dă-i, de-i mergeau petecele…

Catrina văzând și ea pe bărbatu-seu că-i așa de nătărău, a închis ochii ca mâța și s-a făcut moartă-n păpușoi… Iar Ionică cel prost, holbând ochii mari, a rămas înlemnit, cu gura căscată și numa-i curgea bale ca la câinii cei turbați!

– Ei, măi, Ionică, zise Vasile cu limba scoasă-afară și gâfâind, după ce s-a mântuit, nici acum nu te-ai dumirit, ce-ai să faci cu nevasta după ce te-ai însura?

– Doamne, băică, tae-mi capul, dacă știu ce-ați făcut D-stră.

– Ptiu, măi! Da greu mai ești de cap! Se poate să nu-ți intre atâta chițibuș în bostan, după cât ți-am arătat eu? Se vede lucru că ești făcut spre zile mari, sau dracu' mai știe cum, de-ai ieșit numai așa un boț cu ochi și fără nici oleacă de pricepere în capul tău, punihosule ce ești!

– I-auzi, fă, Catrină, ia peste-așa bărbat să fi dat tu ș-apoi te vedeam eu ce făceai, când îți vin haghițele…

Catrina auzind asta se marghiolea și se prefăcea mânioasă, șezând cu mâna la ochi și zicând: „Nu

ți-i oarecum să-ți fie, nebunule! M-ai făcut de rușine în fața lui Ionică, mânca-l-ar jigul să-l mănânce. Că numai el ne-a stricat somnul cu oastea ceea a lui, vedea-l-aș rădăvoiu să-l văd!“

– Doamne, măi, Catrină, cum îl mai blăstămi și tu curat degeaba; da’ unde era să se ducă și el săracul, dacă n-are pe nimene… Ei, măi, Ionică, ce zici, nu ți-ai mai închipuit tu, în capul tău, ce-ai să faci cu Ioana ta, când a fi să fie?

– Tae-mi capul, băică, nu ț-am mai spus?

– Măi, da drept să-ți spun că proastă lighioaie mai ești! Nu știu, zeu, dacă te-ar prinde și la oaste, cum ai duce-o, dacă ești așa de bucciu la capul tău.

– Ia ar face și el mămăligi la ceilalți, zise Catrina, cu capul ascuns în cergă, că de alta nici nu-i bun, cred eu…

– Ia lasă-l, fă, Catrină, și tu acum; nu-l mai pildui atâta, că-l vezi câtu-i de necăjit, sărmanul! Ia mai bine învață-mă ce să fac cu dânsul?

– Ce să faci? Fă ce știi, dacă ți-ai luat beleaua pe cap.

– Apoi dar eu găsesc cu cale să te mai așezi tu oleacă colé la muchea patului și cu picioarele de-a umere, să vadă și punihosul ista mai bine ce facem noi; poate c-a puté și el odată băga în cap… Că, zeu, îmi vine să-l umflu cu dinții de păr de ciudă ce mi-i pe dânsul; că încă n-am văzut așa tigoare de om de când îs eu.

– Ia las’ băica Vasile, zice Ionică, nu mai năcăji degeaba pe lelica Catrina, că văd eu bine că n-am să mai învăț câtu-i lumea și pământul…

– Ba nu, măi, Ionică, nu te las din casa mea până nu-i învăța în astă noapte, ferească D-zeu! Că am de gând numaidecât să te-nsor și să fii de casa noastră.Catrină, hai! ia așază-te, bre, odată, colé cum îi ști tu mai bine; nu mai fi așa de rușinoasă, că Ionică-i de-a noștri, și că mâne-pomâne are să facă și el cu Ioana lui ce facem noi acum.

Catrina nu prea vruia să se așeze, cam umbla cu șoparcăeala. Da povestea țiganului: „Șopârcai cu cine șopârcai, însă Ivan, nu șopârcai.“

Tocmai așa și deliul de Vasile nu mai așteptă multă rugăminte, că ia pe Catrina lui cam pe nepusă masă, o așază colé frumușel la muchea patului, cu picioarele de-a umere, și strigă la Ionică să iee samă și să bage în cap, că-l mănâncă mama dracului.

Și cum se mântue, Vasile întreabă:

– Ei, măi, Ionică, mai poți zice și acum că n-ai învățat?

– Doamne, băica Vasile, numai că mi-i groază de d-ta să-ți spun drept; dar zic eu că n-am putut învăța de fel.

– Tă-te pustiea să te bată, netotule, că bolândă tigoare de om mai ești; îmi vine să-ți sucesc gâtul, nu altceva, tihăitule și punihosule! Catrină, hai, ia las', fă, să facă și el o dată că poate atunci s-a deschide mai bine la cap…

– Vai de mine și de mine! Ce spui, bărbate, ce-ți iese din gură? Nebun ești? Ori te faci numai? Dar cum ai crede tu c-aș face eu una ca asta, că doar n-am mâncat mătrăgună? Alei! Nu ți-i rușine să-ți fie! Dar de care femei mă crezi tu pe mine?

– Ia las’, fă, Catrină, las’! Unde a mers miea, meargă acum și suta: ca doar, futu-l, n-a să ț-o mănânce din loc.

Ș-odată, c-o mână trântește pe Catrina pe pat, iar cu cealaltă apucă pe Ionică de cămășoiu și-l trage peste dânsa, cudeasila!

Atâta i-a trebuit lui Ionică cel prost, ș-apoi atunci las’ pe dânsul că pe loc s-a dat la brazdă, și povestea cântecului:

Scoase-o vână cât o mână,

Borțelită-n căpățână

Strunjită la rădăcină;

Și acum o puse,

Cum se duse

Parcă fu, pustiea, unsă…

Și unde nu începe a lua pe Catrina cam în răspăr, colea, cum știea el mai de demult… de pe la părintele Cioric de-acasă… de prin păpușoi și de prin alte cele dudăe… când tăiau țevi de cucută și de soc și le destupau cu huludețul…

Catrina la început ar cam fi șuvăit ea parcă, de ochii lui Vasile; dar de la o vreme a lăsat și rușine și tot la o parte și s-a pus și ea pe drum. Vorba ceea:

– Stai, cumătră, nu vâșca / Că de pulă nu-i scăpa,

– Nici eu nu vreau ca să scap / Ca mi-i a fute de crăp!

– Văleu, bădică, m-au ajuns tocmai la lingurică, zice Catrina, buricându-se cât se putea și apoi căzu

într-un leșin…

– Ia, așa, zice Vasile: cu prostul ți-i în cârd; cât nu știe cică, nu știe, d-apoi și când începe a învăța, dă de tocmală… Încet, măi, nătărăule, că mi-i spânteca nevasta… Hai, scoală-te acum de pe dânsa, mormolocule!

– Poți să-l mai lași oleacă, băică, nu-l zminti acum că par'că mă unge cu unt, zise Catrina, trăgându-și suflarea-ntr-însa, de par'că se frigea.

Ionică cel prost, șireicanul, era:

Ciobănaș de la mânzări
Cu pula cu trei spinări
Face prin pizdă cărări…

Un flăcău din cei care pândiau după casă, mișcat până la rărunchi, începu atunci a cânta încetișor, zicând:

Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pân' ce-a plăti 9 lei
Fata popii lui Cioric
Betejită-i la buric
Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pân' ce-a plăti 9 lei
Mulțumesc lui D-zeu
Că n-am betejit-o eu!
Ș-a betejit-o Irimiea
Că i-e mare măciuliea!
Și mai dă-i și iară dă-i
Pân' ce-a plăti 9 lei!

Iară ceilalți flăcăi când au mai văzut pe Ionică că se scoală de peste Catrina, și pe Vasile că-i așa de

nătărău și nu-i zice nimica ș-au pus mâinile-n cap și crăpau de ciudă. Ș-odată-au și-nceput a tropăi înadins ș-a face larmă, ca să dee pe Ionică de gol. Ionică atunci pe loc a înțeles vicleșugul lor ș-odată a început și el a striga:

– Nu mă lăsa, băica Vasile! Auzi cânerii, ș-aici m-au nimerit. Au venit după mine ca să mă prindă și să mă dee la oaste… Vai de mine și de mine! Ce-am să mă fac?

– Da nu te spăimânta așa, măi, Ionică! Niboisa, fricosule, că doar ești cu mine, zise Vasile. Ș-odată și pune mâna pe pistoale și sloboade vreo două-trei pe fereastră afară de s-a stâns și opaițu de pe prichiciu ș-a sărit inima din Catrina, de frică.

Atunci flăcăii, na! pe ici li-i drumul. S-au împrăștiat toți ca puii cei de potârniche, luând-o la sănătoasa… Și după ce s-au mai depărtat oleacă iarăși s-au introcolat și iar au început a cânta: „Dă-i, dă-i, dă-i!“ și a chiui ca la nuntă – în pilda lui Ionica și-a Catrinei, țiind tot o fugă până la crâșmă și ducând veste celorlalți despre ceea ce au văzut. Iar Vasile după ce s-a încredințat bine că nu mai este nimic pe afară, a dat drumul lui Ionică din casă și i-a zis ca să se ducă întins la Teodosiica din deal și să-i spună ca l-a trămis el, și pentru ce anume l-a trămis.

Ionică, însă, care nu avea grija Teodosiicăi și a fetei sale Ioana, cum a eșit din casa lui Vasile s-a dus întins la crâșmă după ceilalți flăcăi, ca să bee rămășagul împreună cu dânșii și să li dee acum în obraz și despre răutatea, fala și fuduliea lor.

Și de-atunci că mai ba să se arate ceilalți flăcăi fuduli de Ionică și să-l mai ție de prost ca până atunci.

Iară lui Vasile peste câteva zile i s-a dus buhul în toate părțile, de-l râdeau toți și cu curul. Și a trebuit numaidecât să-și iee tălpășița din sat și să se ducă în toată lumea, cu femee cu tot de răul crăncălăilor.

Și iac-așa oameni buni și boieri D-voastră, am găsit și eu cu cale, că de cât oiu vorbi măscărale, mai bine de-astea…

Și cine-a zice că-s vorbe de masă, să aibă ticnă și liniște-n casă!

Scrisă de Ion-Vântură-Țară, în Iași, la 22 octombrie 1876 și dedicată cărăcudei din Junimea îmbătrânită în zile rele, la prilejul aniversării a treisprezecea, numărul dracului.

IDILĂ

GUY DE MAUPASSANT

Traducere din limba franceză
ȘTEFANIA VELICU

Trenul tocmai plecase din Gênes și se îndrepta spre Marsilia, străbătând pantele ondulate și lungi de pe coasta stâncoasă, alunecând ca un șarpe de fier între mare și munte, strecurându-se pe plajele de nisip galben, cu marginile tivite cu un fir de argint de valurile micuțe, și intrând brusc în gaura neagră a tunelurilor așa cum intră și vara în gaura ei.

În ultimul vagon, o femeie zdravănă și un bărbat tânăr stăteau față în față, fără să vorbească, uitându-se unul la altul din când în când. Ea, să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani, contempla peisajul, stând lângă ușă. Era o țărancă bine legată din Piemont, cu ochi negri, sâni mari și obraji cărnoși. Pusese câteva pachete pe bancheta de lemn și ținea un coș pe genunchi.

El avea în jur de douăzeci de ani. Era slab, tuciuriu, cu pielea aceea închisă la culoare pe care o au cei care muncesc pământul în arșița soarelui. Alături, într-o legăturică, era toată averea lui: o pereche de pantofi, o cămașă, o pereche de pantaloni și o haină. Sub banchetă ascunsese și el ceva: o cazma și un târnăcop, prinse de o sfoară. Se ducea să-și caute de lucru în Franța.

Înălțându-se pe cer, soarele abătea o ploaie de foc asupra coastei. Era spre finele lui mai și miresme delicioase se ondulau în aer, pătrunzând în vagoanele cu ferestrele deschise. Portocalii și lămâii în floare, trimițându-și aromele dulci, atât de dulci, atât de tari, atât de tulburătoare, spre cerul liniștit, le amestecau cu suflul trandafirilor

presărați peste tot ca niște ierburi, pe tot drumul, în grădinile bogate, la porțile caselor și pe câmpii.

Trandafirii sunt la ei acasă aici, pe coastă! Umplu tot ținutul cu mireasma lor puternică și ușoară, frăgezesc atmosfera mai ceva ca vinul și o îmbată, aidoma lui.

Trenul înainta încet, parcă dorind să zăbovească în grădina aceasta, în moliciunea aceasta. Când și când se oprea în gările mici, în fața unor case albe, după care pleca din nou cu alura lui calmă, după ce fluiera îndelung. Nu urca nimeni. S-ar zice că toată lumea dormea, neputând să se hotărască să schimbe locul în această dimineață caldă de primăvară.

Femeia grasă închidea ochii din când în când, apoi îi deschidea dintr-odată când îi aluneca coșul de pe genunchi, gata să cadă. Îl trăgea repede, se uita afară câteva clipe, după care suspina iar. Pe frunte i se vedeau picături de sudoare ca niște mici perle și abia sufla, ca și cum ar fi împovărat-o vreo greutate. Bărbatul își lăsase capul într-o parte și dormea somnul adânc pe care-l dorm țăranii.

La ieșirea trenului dintr-o gară mică, țăranca a părut că se trezește, deschizând coșul și scoțând o bucată de pâine, ouă fierte, tari, o sticlă de vin și niște prune, prune frumoase, roșii. Și s-a apucat să mănânce.

Și bărbatul se trezise brusc și se uita la ea, la fiecare dumicat pe care-l ducea de la genunchi la gură. Stătea tot cu mâinile cruciș pe piept, fără să clipească, cu obrajii brăzdați și buzele strânse.

Ea înfuleca de zor, luând câte o dușcă de vin ca să alunece ouăle, oprindu-se câte un pic să mai tragă o gură de aer. A terminat tot – pâinea, ouăle, prunele, vinul. De cum s-a pus iar pe odihnă,

băiatul a închis și el ochii. Dar, cum o strângeau un pic hainele, și-a desfăcut corsajul, iar el a privit-o din nou.

Ea nu-și făcea nicio grijă, desfăcându-și mai departe rochia, iar presiunea pieptului a înlăturat stofa, dând la iveală între cei doi sâni o fantă care-i făcea să pară și mai mari, un colț de lenjerie albă și un petic de piele.

– E așa de cald, că nu poți să respiri, a zis țăranca în italiană, când s-a făcut comodă.

– E o vreme bună de călătorit, i-a răspuns el tot în italiană, pronunțând cuvintele la fel.

– Sunteți din Piemont? l-a întrebat ea.

– Sunt din Asti.

– Eu, din Casale.

Erau vecini. Și s-au pus pe clevetit.

Își spuneau banalitățile nesfârșite pe care și le repetă neîncetat oamenii simpli, banalități care sunt de ajuns pentru mintea lor leneșă, fără niciun orizont. Au vorbit despre țară. Aveau cunoștințe comune. Au citat nume, împrietenindu-se pe măsură ce descopereau încă o cunoștință pe care o văzuseră amândoi. Cuvintele rapide le ieșeau din gură, năpustindu-se afară cu terminațiile lor sonore, cu muzicalitatea lor italiană. După aceea s-au interesat unul de celălalt.

Ea era măritată. Avea deja trei copii pe care-i lăsase în grija surorii ei, fiindcă își găsise o slujbă de doică la o doamnă franțuzoaică din Marsilia.

El își căuta de lucru. Auzise că o să găsească prin părțile astea, unde se construia mult.

După aceea s-a lăsat tăcere.

Căldura devenea insuportabilă, năpustindu-se valuri-valuri ca ploaia ce răpăie pe acoperișul vagonului. Un nor de praf se învârtoșa în urma trenului, pătrunzând înăuntru, parfumul de portocal și trandafir parcă întețindu-se, din ce în ce mai greu.

Cei doi pasageri au adormit din nou.

Apoi au deschis din nou ochii aproape în același timp. Soarele privea spre mare, scăldând ceafa ei într-un albastru senin. Aerul, acum mai proaspăt, părea mai ușor.

Doica gâfâia, cu corsajul desfăcut, cu obrajii căzuți, cu ochii lipsiți de expresie.

– N-am mai alăptat de ieri. Amețesc de zici că o să leșin.

El, neștiind ce să spună, nu i-a răspuns.

– Când ai lapte cum am eu, a continuat ea, trebuie să alăptezi de trei ori pe zi. Dacă nu, nu ți-e bine. E ca și cum ai avea o greutate pe inimă, o greutate care nu te lasă să respiri și-ți înmoaie picioarele. E o pacoste să ai lapte așa.

– Da, e o pacoste. Sigur că vă deranjează, a zis el.

Femeii chiar părea să-i fie rău, parcă era în suferință și fără vlagă.

– Nu trebuie decât să apeși și laptele iese ca din fântână. O ciudățenie. Lumea nu crede. La Casale toate vecinele veneau să se uite la mine.

– A, chiar așa? întreabă el.

– Da, chiar așa. V-aș arăta, da' nu mi-ar fi de niciun ajutor. Așa nu iese îndeajuns.

Și a tăcut.

Trenul s-a oprit la o haltă. Lângă o barieră, o femeie ținea în brațe un copilaș care plângea. Era pricăjită și dezbrăcată.

Doica se uita la ea.

– Uite încă una pe care aș putea s-o ajut, a spus ea plină de milă. Și micuțul ar putea să mă ajute pe mine. Treaba e că nu sunt bogată, de vreme ce îmi las casa, îi las pe ai mei, îl las pe drăguțul meu pentru o slujbă. Dar aș pune la bătaie mai bine de cinci poli ca să vină copilul la mine să-l alăptez. L-ar liniști și pe el, și pe mine. Cred că aș renaște.

Apoi a tăcut iar. Și-a trecut de câteva ori mâna fierbinte peste fruntea asudată.

– Nu mai pot! se plângea. Cred că o să mor.

Și, cu un gest inconștient, și-a desfăcut rochia. I s-a văzut sânul drept, enorm, încordat, cu sfârcul maroniu.

– Vai, Doamne! Vai, Doamne! Ce mă fac? gemea femeia.

Trenul a pornit iar, continuându-și drumul printre flori ce-și răspândeau miresmele pătrunzătoare în serile nici calde, nici reci. Uneori se zărea câte un vas de pescari parcă adormit pe marea albastră, cu pânza albă nemișcată, oglindindu-se în apă ca și cum dedesubt, în adâncuri, s-ar fi găsit un alt vas.

– Dar… doamnă… aș putea să vă… ajut, a îngăimat tânărul, tulburat.

– Da, dacă doriți. Mi-ați face un bine. Nu mai rezist, nu mai pot, i-a răspuns ea cu o voce frântă.

S-a așezat în genunchi în fața ei, iar femeia s-a aplecat spre el, ducându-i la gură, cu un gest de doică, vârful întărit al sânului. Când l-a îndreptat spre el, a apărut o picătură de lapte. El a băut-o însetat, înfulecând ca pe un fruct sânul greu dintre buze. Și s-a pus pe supt înfometat.

O apucase cu brațele de mijloc, ca să fie mai aproape de el, și bea cu înghițituri lente, mișcând din gât ca sugarii.

– Ajunge la ăsta. Acum luați-l pe ălălalt, i-a zis ea dintr-odată.

Își pusese mâinile pe spatele lui și acum respira cu putere, fericită, savurând parfumul florilor, amestecat cu palele de aer pe care trenul, în mișcare, le aducea în vagon.

– Miroase binișor pe aici, a spus ea.

Bărbatul nu i-a răspuns, adăpându-se mai departe de la izvorul de carne și închizând ochii parcă spre a gusta mai bine.

Dar ea s-a tras la o parte.

– Ajunge. Mă simt mai bine. M-am întremat.

El se ridicase, ștergându-se la gură cu dosul mâinii.

– Mi-ați făcut un mare bine. Vă mulțumesc, domnule, i-a spus ea, băgându-și în rochie cele două bidoane pline de viață care-i umpleau pieptul.

– Eu vă mulțumesc, doamnă, i-a răspuns el recunoscător. Nu mai pusesem nimic în gură de

două zile…

CEZARA

MIHAI EMINESCU

I.

Era-ntr-o dimineață de vară. Marea și-ntindea nesfârșita-i albăstrime, soarele se ridica încet în seninătatea adânc-albastră a cerului, florile se trezeau proaspete după somnul lung al nopții, stâncele negre de rouă abureau și se făceau sure, numai p-ici, pe colea cădeau din ele, lenevite de căldură, mici bucăți de nisip și piatră.

Din niște colți de stânci despre apus se ridica o monastire veche înconjurată cu muri, asemenea unei cetățui, și de după muri vedeai pe ici, pe colea câte-un vârf verde de plop ori de castan. Acoperămintele țuguiete de olane mucigăite, bolta neagră a bisericei, zidurile împrejmuitoare risipite și năpustite în risipa lor de plante grase, de furnici ce-și fondau state, de procesii lungi de gâze roșii, cari se soreau cu nespusă lene, poarta de stejar de o vechime seculară, scările de piatră tocite și mâncate de mult îmblet, toate astea laolaltă te făceau a crede că este mai mult o ruină oprită curiozității decât locuință.

În dreapta monăstirei se ridicau dealuri cu păduri, grădini, vii, sătucene cu căsuțe albe presărate prin dungile văilor, în stânga un drum trecea ca o cordea prin o nemărginire de lanuri verzi, cari se pierdeau în depărtarea orizontului, în dreptul ei – marea, a cărei suprafață era ruptă pe ici, pe colea de câte-un colț de stâncă, ce ieșea de sub apă.

De-a lungul zidurilor împrejmuitoare, mergeau cărărușe pe coasta dealului, curmate în cursul lor

de mușunoaie de cârtițe. Pe una din cărări vedem un călugăr bătrân mergând spre poarta monăstirei, cu mânile unite după spate. Rasa-i e de șiac, e-ncins cu găitan alb, metaniile de lână spânzură c-un colț din sân, papucii de lemn se târâie și clăpăiesc la fiecare pas. Barba albă i-e cam rară, ochii ca zărul, neexpresivi și cam tâmpiți; nimic resignat sau ascetic în el.

Ajuns la poartă, trage clopoțelul, un frate îi deschide, el intră în curtea, ce sămăna a părăsită, a monăstirei, cu pardosala ei de petre pătrate, pintre cari creșteau în voie fire de iarbă naltă, și-n mijlocu-i c-un iaz, ale cărui maluri erau sălbăticite de fel de fel de buruiene. Brusturi mari, luminărele, sulcină și măzărichea, care-și țese păturile ei de flori asupra întregei vegetații, pe care o zugrumă cu încâlciturile ramurilor. Un cerdac lung, umbrit și multicolor, răspunde c-o scară, ce dă-n curte. Bătrânul deschide ușa tinzii și se face nevăzut înăuntrul clădirei.

În zidul lung și nalt al monăstirei, privit din grădină, se văd ferești cu gratii negre, ca ferestrele de chilii părăsite, numai una e toată-ntrețesută cu iederă și în dosul acelei mreje de frunze-ntunecoase se văd în oale roze albe, ce par a căuta soarele cu capetele lor. Acea fereastră dedea într-o chilie, pe pereții cărei erau aruncate cu creionul fel de fel de schițe ciudate – ici un sfânt, colo un cățel zvârcolindu-se în iarbă, colo icoana foarte bine executată a unei rudaște, flori, tufe, capete de femei, bonete, papuci, în fine, o carte de schițe, risipită pe perete. Un dulap cu cărți bisericești, un scaun cu spata naltă, haine călugărești, spânzurate într-un cui, o ladă zugrăvită cu fel de fel de flori, un pat simplu, de sub care se vedea o pereche de papuci și un motan negru, iată toată îmbrăcămintea. Prin mreaja vie și tremurătoare a fereștii pătrundeau razele soarelui și împleau

semiîntunericul chiliei cu dungi de lumină, în cari se vedeau mii de firicele mișcătoare, cari toate jucau în imperiul unei raze și dispar din vedere deodată cu ea.

Pe scaun șade un călugăr tânăr. El se află în acele momente de trândăvie plăcută, pe cari le are un dulău, când și-ntinde toți mușchii în soare, leneș, somnoros, fără dorințe. O frunte naltă și egal de largă asupra căreia părul formează un cadru luciu și negru stă așezată deasupra unor ochi adânciți în boitele lor și deasupra nasului fin. O gură cu buze subțiri, o bărbie rotunzită, ochii mulțămiți, cum am zice, de ei înșiși privesc c-un fel de conștiință de sine, care-ar putea deveni cutezare – expresia lor e un ciudat amestesc de vis și rațiune rece.

S-apropie de fereastă și se uită în grădină jos la iarba moale, crescută-n umbra virgină a copacilor, la portocale, ce luceau prin frunze, apoi luă creionul și desemnă pe părete o portocală. Luă un papuc, îl puse pe masă și se uită la el – apoi deschise-o carte bisericească și pe-un colț de pagină zugrăvi papucul. Și ce profanație a cărților bisericești! Toate marginele erau profile de femei, popi, cavaleri, cerșetori, comedianți… în sfârșit, viața în realitatea ei, mâzgălită în fiecare colț disponibil.

Deodată intră bătrânul.

– Binecuvântează, părinte!

– Domnul.

– Ei, Ieronime, zise bătrânul vesel și-ntr-o ureche, ce mai lucrezi, ștrengarule?

– Eu? Dar când am mai lucrat eu ceva? Această presupunere jignește caracterul meu, părinte… Eu nu lucrez nimica; mă joc desemnând cai verzi pe

păreți; dar să lucrez…? Sunt mai înțelept de cum arăt.

– Faci rău că nu-nveți pictura.

– Eu nu fac nici rău, nici bine, căci nu fac nimic. Mă joc.

– Îngropi talantul, fiule, îngropi talantul.

– Îngrop pe dracul, părinte.

– Apage Satana! zise bătrânul, sărind într-un picior și aruncându-i-se-n brațe.

Ieronim începu să râdă.

– Dumnezeu știe, tată, de unde iei atâta veselie. Eu am momente când sunt trist, tu… nu cred.

– Eu trist, Ieronime? Să mă ia dracul, fătul meu, dac-am fost trist vrodată. Tristețea fuge de mine, ca cumătru-meu de tămâie. Dar lasă asta… hai în oraș cu mine. Azi, intrând la starețul tău, am făcut o față cătrănită și turcească… am spus că-mi trebuiești tu pentr-o comândare, am mințit ca totdeauna – în sfârșit îți concede societatea mea serioasă de ciocli. Noi, Ieronime, ne-om duce în oraș… știu într-un loc vin bun, știi colea, phiu! om juca cărți cu alți frățiori, om fuma din lulele lungi cât ziua de azi și ne-om uita pe ferești la duduci! Se-nțelege că fără…

– Se-nțelege.

– Mă mir cine dracul te-a călugărit pe tine, blestematule Ieronime?

– Mă mir cine dracul te-a călugărit pe tine, părinte?

– Cine? Dracul.

S-ar înșela cineva crezând că toate ușurințele călugărilor aveau vreo însemnătate. Așa-numitele lor blăstămății erau niște copilării, cu toată libertatea vorbelor cu care le-mbrăcau. Un păhar de vin, un joc de cărți, o lulea de tutun, din când în când o privire repezită asupra profilului unei copile zâmbitoare – astea erau în faptă și întotdeauna toate renumitele lor desfrânări. Tot farmecul consta în misterul cu care îmbrăcau fățarnic micile lor păsuri lumești.

Ieronim își aruncă rasa pe el, tăie o față sinistră, mucalitul bătrân tăie una smintită de tot, spre a face efect asupra spărietului portar și amândoi ieșiră repede din monăstire, spre a-și stâmpăra graba mersului abia în drumul mare, ce ducea la oraș.

II.

– Contesă, voi face pe părintele d-tale să te silească să fii a mea.

– Cine se-ndoiește c-o poți face aceasta, cine, că ești în stare s-o faci. Tatăl meu îți datorește bani și d-ta vrei fata lui. Nimic mai natural. Vă veți învoi amândoi asupra prețului, ca doi oameni de onoare ce sunteți… clar, până nu-ți sunt femeie, am dreptul de a te ruga să mă scutești… Vei avea destul timp să mă chinuiești, când îți voi fi femeie.

Frumoasa contesă îi întoarse spatele și se uită din fereastră pe uliță. Ea începu să râdă, căci văzu pe-un bătrân mucalit silindu-se a tăia mutre evlavioase, pentru a se impune trecătorilor. Ieronim și Onufrei stăteau în uliță; Onufrei, numărând metaniile, ce le ținea în mâinile unite pe

pântece, Ieronim c-o față de-o adâncă și nobilă seriozitate.

Marchizul Castelmare se uită lung și sălbatec asupra acelei copile, ce-i disprețuia amorul, apoi ieși iute, trântind ușa după sine.

– Ce frumușel e călugărul cela, șopti contesa zâmbind. Și ce mucalit bătrân… Pare un paiazzo într-o rolă de intrigant. Ce nobile trăsături are tânărul… pare un demon… frumos, serios, nepăsător. Tot îi trebuie lui Francesco un model pentru demonul lui în *Căderea îngerilor…,* dac-am putea pune mâna pe călugăr…

– Măiestre! strigă ea tare, apropiind două scaune de fereastă.

Intră un bătrân c-o bluză de catifea, cu fața naltă și senină, c-o barbă sură, s-apropie de copilă c-o întrebare pe buze.

– Vino lângă mine… Șezi ici… Ia te uită la acel călugăr tânăr! Ce frumos demon în *Căderea îngerilor*, nu-i așa?

– Ce frumos Adonis, în *Venus și Adonis,* zise pictorul surâzând, d-ta Venus, el Adonis.

– Eei! Asta-i prea tare.

Francesco i-apucă mâna într-a sa și apropie gura de fruntea ei frumoasă.

– Ești copilă, zise el încet, și de ce nu? Tu vrei să iubești… toată fibra inimei tale tremură la această vorbă… Vrei, dar, ca un bărbat pe care nu-l iubești, acel Castelmare, să te ia de soție? Știi că sunt bogat… știi că te iubesc ca pe fiica mea… știi că tatăl tău te-ar vinde, dacă i s-ar plăti prețul ce-l cere, căci e sărac, desfrânat, jucător… și că nu-i o

altă cale, ca să scapi de nenorocire, decât fugind de această casă. Vrei un părinte?… Iată-mă… Vrei o casă? A mea îți stă deschisă! Vrei un amant, Cezara?… Iată-l! Și eu am iubit… cunosc din tinereță această dulce turbare… Tu ești însetată după ea… și cu toate astea ai fi în stare să scapi din mână cel mai frumos model de pictură… un înger de geniu, căci demonii sunt îngeri de geniu… ceilalți cari au rămas în cer sunt cam prostuți.

– Dar bine, tată, n-o s-alerg eu după el, zise ea, roșie ca focul.

– Vrei s-alerg eu după el?

– Ei, nu…

– Ei, da… Complimentele mele, domnișoară, zise Francesco, repezindu-se spre ușă. L-ar fi oprit… nu-i venea la socoteală… să nu-l oprească… nu se cădea. Ea nu făcu nimica, ceea ce era mai cuminte în cazul de față. Pictorul ieși zâmbind cu răutate, dar cu deosebire încântat de mutrele ce le tăia Cezara… contrazicătoare, turburi, desperate…

Ea rămase-ntr-o confuzie. Privea la Ieronim. Ce frumos era… Inima tremura-n ea… l-ar fi omorât dacă ar fi fost al ei… Era nebună.

Dar ce frumoasă, ce plină, ce amabilă era ea! Fața ei era de-o albeață chihlimbarie, întunecată numai de-o viorie umbră, transparițiunea acelui fin sistem venos, ce concentrează idealele artei în boltită frunte și-n acei ochi de-un albastru întuneric, cari sclipesc în umbra genelor lungi și devin prin asta mai dulci, mai întunecoși, mai demonici. Părul ei blond pare-o brumă aurită, gura dulce cu buza dedesupt puțin mai plină părea că cere sărutări, nasul fin și bărbia rătundă și dulce ca la femeile lui Giacomo Palma. Atât de nobilă, atât de frumoasă,

capul ei se ridica c-un fel de copilăroasă mândrie, astfel cum și-i ridică caii de rasă arabă, ș-atunci gâtul nalt lua acea energie marmoree și doritoare totodată ca gâtul lui Antinous.

Ea-și culcă capul într-o mână și privi la acel tânăr călugăr cu o indefinibilă, resignată dorință. Toate vorbele lui Francesco ea nu le lua decât de glumă, a cărei realitate, ce-i drept, i-ar fi și plăcut. Ce întunecoase bucurii simțea inima ei în acea privire… cum ar fi dorit… ce ar fi dorit…? Ah! cine o spune, cine-o poate spune, și care limbă e-ndestul de bogată, ca să poată exprima acea nemărginire de simțiri, cari se grămădesc nu în amor însuși, ci în setea de amor. Ea visează-n fereastră… să visezi numai… n-ar fi un păcat analiza simțirilor ei?…

III.

Onufrei și Ieronim, trecând pe strade, nu vedeau că erau urmăriți de-un om. Era pictorul. Ieronim avea să caute la poștă, unde și află o scrisoare de la un unchi al lui, un bătrân sihastru. Iată ce scria:

Iubite în Cristos nepoate,

Este o frumuseță de zi acum când îți scriu și sunt atât de plin de dulceața cea proaspătă a zilei, de mirosul câmpiilor, de gurele înmiite ale naturei, încât pare că-mi vine să spun și eu naturei ceea ce gândesc, ce simt, ce trăiește în mine. Lumea mea este o vale, încunjurată din toate părțile de stânci nepătrunse, cari stau ca un zid dinspre mare, astfel încât suflet de om nu poate ști acest rai pământesc, unde trăiesc eu. Un singur loc de

intrare este – o stâncă mișcătoare ce acoperă maestru gura unei peștere, care duce pân-înlăuntrul insulei. Altfel, cine nu pătrunde prin acea peșteră crede că această insulă este o grămadă de stânci sterpe înălțate în mare, fără vegetație și fără viață. Dar cum este inima? De jur împrejur stau stâncile urieșești de granit ca niște păzitori negri, pe când valea insulei, adâncă și desigur sub oglinda mării, e acoperită de snopuri de flori, de vițe sălbatice, de ierburi nalte și mirositoare, în care coasa n-a intrat niciodată. Și deasupra păturei afânate de lume vegetală se mișcă o lume întreagă de animale. Mii de albine cutremură florile lipindu-se de gura lor, bondarii îmbrăcați în catifea, fluturii albaștri împlu o regiune anumită de aer deasupra căreia vezi tremurând lumina soarelui. Stâncele nalte fac ca orizontul meu să fie îngust. O bucată de cer am numai, dar ce bucată! Un azur întunecos, limpede, transparent, și numai din când în când câte un nourel alb, ca și când s-ar fi vărsat lapte pe cer. În mijlocul văii e un lac, în care curg patru izvoare cari ropotesc, se sfădesc, murmură, răstoarnă pietricele toată ziua și toată noaptea. E o muzică eternă în tăcerea văratică a văiei și prin depărtare, prin iarbă verde, pe costișe de prunci, le vezi mișcându-se și șerpuind cu argintul lor fluid, transparent și viu, aruncându-se în brațele bulboanelor, în care se-nvârtesc nebune, apoi repezindu-se mai departe, până ce, suspinând de satisfacere s-adâncesc în lac. În mijlocul acestui lac, care apare negru de oglindirea stufului, ierbăriei și răchitelor din jurul lui, este o nouă insulă mică cu o dumbravă de portocale. În acea dumbravă este peștera, ce am prefăcut-o-n casă, și prisaca mea. Toată această insulă-n insulă este o florărie sădită

de mine anume pentru albine. Lucrez toată ziua câte ceva. Știi că-n tinerețea mea am fost la un sculptor. De aceea, după ce-am netezit granitul peșterei mele, am împlut suprafața pereților cu ornamente și basoreliefuri, cum le împli tu cu schițe. Deosebirea-i că sculptura e goală, prin urmare chipurile ce le sculptez eu, asemenea. Pe un părete e Adam și Eva… Am cercat a prinde în aceste forme inocența primitivă… Nici unul din ei nu știe încă ce-nsemnează iubirea… ei se iubesc fără s-o știe… formele sunt virgine și necoapte… în expresia feței am pus duioșie și nu pasiune, este un idil liniștit și candid între doi oameni ce n-au conștiința frumuseței, nici a goliciunei lor. Ei îmblă-mbrățișați sub umbra unui șir de arbori, dinaintea lor o turmă de miei.

Cu totul altfel e Venus și Adonis. Venus e numai amor. Ea-și pleacă capul ei îmbătat de pasiune pe umărul acelui tânăr femeiește-frumos, timid și înamorat în sine, și el se uită furiș la formele perfecte ale zeiței ce-l fericește, căci i-e rușine să se uite de-a dreptul. El joacă rolul unei fete naive, pe care amantul ar fi descoperit-o.

În genere îmi place a reprezenta pe femeia agresivă. Bărbatul e, firește, agresiv, va să zică natura se repetă în fiece exemplar în astă privință și excepțiile ei sunt tocmai femeile agresive. Este o nespusă gentileță în modul cum o femeie ce iubește și care e totodată inocentă, timidă, trebuie să se apropie de un bărbat sau ursuz, cine știe prin ce, sau și mai pudic și mai copil decât ea. Cum vezi, nu vorbesc de curtezane, de femei a căror experiență este călăuza amorului, ci tocmai de agresiunea inocenței femeiești. De-aceea,

sculptez acum, tocmai pe păretele cel mai alb, pe Aurora și Orion. Știi că tânăra Auroră răpește pe Orion, de care se-namorase însăși cruda și vergina Diana, și-l dusese în insula Delos. În fața lui Orion exprim acel fond de întuneric și mândrie, care-l vezi mai în fața tuturor tinerilor, în Aurora acea veselie nestingibilă a fetelor tinere; a sculpta agresiunea în o asemenea față este greu… Un lucru-mi pare ciudat. După orele care în amor se numesc păstorești, rămâne în om o profundă descuragiare și tristeță, ba susțin chiar că în acele momente omul e mai capabil de sinucidere, ba mai nepăsător față cu moartea decât orișicând. Găsesc, pe de altă parte, că un tânăr nesedus e mai greu de a seduce decât o fată și că biata Venus trebuie să-și fi avut chinul ei cu Adonis. Este un mister în această aversiune înainte, în tristeță după plăcere. Dar eu nu-l pricep.

Îmblu la școală. Știi la cine: la albinele mele. Am părerea cum că toate ideile ce plutesc pe suprafața vieței oamenilor sunt creații ce aruncă o manta pe un corp ce se mișcă. Ele sunt altceva decât mișcarea corpului însăși, deși atârnă de la ea. Mai târziu statul albinelor. Ce ordine, măiestrie, armonie în lucrare! De ar avea cărți, jurnale, universități, ai vedea pe literați făcând combinații geniale asupra acestei ordine ș-ar gândi că-i făptura inteligenței, pe când vezi că nu inteligența, ci ceva mai adânc arangează totul cu o simțire sigură, fără greș. Apoi coloniile. În toată vara vedem câte două sau trei generații colonizându-se din statul matern, și ceea ce ne bucură este lipsa de fraze și rezonamente cu care la oameni se-mbracă această emigrare a superfluenței locuitorilor. Apoi revoluțiile. În tot anul o

revoluțiune contra aristocrației, a curtezanilor reginei – minus contractul soțial orațiunile parlamentelor, argumente pentru dreptul divin și dreptul natural. Cinis et umbra sumus.

Dar, vei răspunde, părinte, duci idei și cugetări în natură după analogia împrejurărilor omenești, judeci așadară organizațiunile de stat ale animalelor numai întrucât le vezi asemănătoare cu cele omenești și încifrezi lumea noastră în lumea lor. Nu. Oamenii înșii duc o viață instinctivă. De obiceiuri și instituțiuni, crescute pe temeiul naturei, se lipesc religiuni subiective, fapte rele și mizerabile, însă foarte cu scop și tocmai acomodate cu strivitoarea de minte a celor mai mulți oameni. Asta merge multă vreme astfel. Te naști, te-nsori, faci copii, mori, tocmai așa ca la animale, numai că-n loc de ulița satului, unde paradează donjuanii patrupezi, există la oameni sala de bal, jocul, muzica, unde vezi asemenea junele maimuțe cu monoclu mirosind femelele. Și astfel trec multe bucăți de vreme, crezi ori nu crezi ceea, cu ce ți se argumentează excelența acestei lumi, și mori apoi, fără ca cineva să mai întrebe după acea muscă, care ca învățat a produs maculatură științifică, ori, după împrejurări, a predicat, a agitat republican ș.a.m.d. Și poate că, din când în când, îți vin momente de luciditate, în care privești ca trezit din somn și vezi deodată cu mirare c-ai trăit într-o ordine de lucruri strict organizată, fără ca s-o știi sau s-o vrei aceasta. Și această minte, care în turburea și pustia împingere și luptă a istoriei oamenilor, a istoriei unui ce elementar, are din când în când câte o fulgurațiune de luciditate, această lecuță de nonsens să vorbească și

ea? Să aibă vo influență, să însemneze ceva, să încifreze ceva în natură, ea, care nu-i decât o încifrațiune a aceleiași naturi? Nici vorbă măcar.

Astfel vedem în marile migrațiuni ale popoarelor, unde fiii minoreni ieșeau din țară, pe când stupul matern sta locului, o analogie cu roiurile albinelor. Nu explicările ce se dau faptelor, ci faptele înșile sunt adevărul.

Doctrinele pozitive, fie religioase, filozofice, de drept ori de stat, nu sunt decât tot atâtea pleduarii ingenioase ale minții, ale acestui advocatus diaboli *care e silit de voință ca să argumenteze toate celea. Acest mizerabil advocat e silit să puie toate într-o lumină, strălucită și, furnică, existența este în sine mizerabilă, el e nevoit să împodobească cu flori și c-o aparență de profundă înțelepciune mizeria existenței, pentru a înșela în școală și în biserică pe tucanii cei mici, cari intră abia în scenă, asupra valorii vieței reale. Pentru lucrătorii statului onoarea, pentru soldați gloria, pentru principi strălucirea, pentru învățați renumele, pentru proști cerul, și astfel o generațiune insulă pe cealaltă prin acest* advocatus diaboli *moștenit, prin acest sclav silit la șireție și sofisme, care aicea se vaieră ca popă, colo face mutre serioase ca profesor, colo parlamentează ca advocat, dincolo taie fețe mizerabile ca cerșitor. Acest din urmă o face pentr-un pahar de vin ce-l are* in petto *altul pentr-un titlu, altul pentru bani, altul pentru o coroană, dar la toți, în esență, este aceeași, un moment de beție.*

Iată ce învăț eu de la dăscălii mei, de la albine. În școală la ele văd că suntem umbre fără voință, automați care facem ceea ce

trebuie să facem, și că, pentru ca jucăria să nu ne dezgusteze, avem această mină de creieri, care ar vrea să ne dovedească că într-adevăr facem ce voim, că putem face un lucru sau nu… Aceasta-i o înșelare de sine, în care mulțimea de probabilități e confundată cu ceea ce suntem siliți a face.

Viața internă a istoriei e instinctivă; viața exterioară, regii, popii, învățații, sunt lustru și frază, și cum de pe haina de mătasă pusă pe un cadavru nu poți cunoaște în ce stare se află, astfel de pe aceste vestminte mincinoase nu poți cunoaște cum stă cu istoria însăși.

Eu, mulțămită naturei, m-am dezbrăcat de haina deșertăciunei. Știu că tu ești pân-acum frate laic. Nu te călugări, copilul meu… nu te preface în rasă și comanac din ceea ce ești, un băiet cuminte. Am fost săhastru, nu călugăr. Aș vrea ca cineva să-mi ieie locul în această săhăstrie, căci sunt bătrân și poate curând să-mi bată ora mântuirei. Vină tu, dar numai după ce voi muri… pe cât trăiesc, scutește-mă și tu. Am trebuință de singurătate. Bătrânețea este o moarte înceată, ce încet bate inima mea acum, ce iute bătea înainte de 60 de ani… Lume, lume! Și într-o zi va bate din ce în ce mai încet, apoi va înceta, căci s-a sfârșit untdelemnul candelei. Știu că n-am să simt c-am să mor. Va fi o trecere molcomă și firească, de care nu mă tem. Voi adormi… de nu m-aș trezi numai iar… Îți sărut fruntea.

Euthanasius

IV.

Pe când Ieronim ieșea cu Onufrei dintr-o veche zidire, îi văzu Francesco și intră în vorbă cu cel dentâi, ca să-i steie model pentr-un tablou al său. Acesta, văzând că n-avea ce găsi de împotrivit bătrânului maestro, se-nvoi și plecară tustrei spre locuința lui. În drum, părintele Onufrei, dând ca din întâmplare de mâna pictorului, care conținea vro câteva piese de aur, crezu că ce-i găsit îi bun găsit și, strângând cu multă amiciție și intenție luătoare mâna acestuia, gândi că are multă cauză de-a se depărta, mai ales că tablele de la crâșmă-l invitau cu dragoste – deci pretextă ce pretextă și se duse.

În vremea asta, Cezara, curioasă și neastâmpărată, cotrobăia prin odaia pictorului. Ea s-apropie de tabloul acoperit c-o pânză, o ridică și se uită întrucât înaintase lucrarea *Căderei îngerilor.* Cu fața de o senină seriozitate întindea arhanghelul Mihail spada sa de foc în aer. Pletele lui blonde fluturau împrejurul capului său alb ca marmura și al frunții boltite și ochii lui albaștri străluceau pare că de putere și energie. Brațu-i se întindea spre caos… aripele lungi și albe păreau a se ajunge într-o elipsă deasupra umerilor lui și deasupra frunții se-ncovoia un cerc de stele albastre. Fondalul era haos, în sus străbătut pe ici, pe colea de câte-o stea murind, jos întunecos și rece. Dar în dreptul spadei îngerului era lăsată o dungă cenușie de loc gol pentru figura demonului urmărit.

Ea auzi pași în tindă. Un paravan ascundea patul artistului… ea s-ascunse după el… șezu pe pat… și se uită… Intră Francesco cu tânărul călugăr. Inima-i bătea în pereții pieptului de credea că voiește să i se spargă. Artistul îi arătă lui Ieronim tabloul și locul ce are să-l ocupe chipul său pe acea pânză; apoi intrară amândoi într-un cabinet. Cezara nu se mișca din loc… tăcea ca peștele.

Francesco reveni, își căută paleta, pensulele, lăsă peste fereastă o perdea de matasă albastră, încât camera se împlu de un aer vioriu… așeză la un loc potrivit un piedestal negru de lemn, ușa cabinetului se deschise… și… Cezara era să răcnească… dar își astupă gura c-o mânuță și cu alta ochii. Să vorbim încet… cel puțin lectorii mei închipuiască-și că li vorbesc la ureche… ia să vedem rămas-a mâna Cezarei tot la ochi? Sânii îi crescuse într-atâta de bătăile inimei, încât sărise un bumb de la pieptărașul cam îngust de catifea neagră… de ce-l și încheiase? Dar cine știa că inima ei o să aibă asemenea turburări? Ea-și dezbumbă pieptariul, sânii ei albi ca zăpada se eliberară din închisoarea lor de catifea și ea răsuflă adânc, deși încet. Apoi își puse iute mâna la ochi iar, până ce i se răcori sufletul… apoi ridică un degețel… cel mic, deasupra ochilor și se uită printre degete… Văzu un cap frumos pe niște umeri largi și albi, pe un bust, ce părea lucrat în marmură… Acum era să-i plesnească colanul… ea-l descheie din sponci și, răsuflând din ce în ce mai liniștit, începu să privească întreg acel model frumos, din a cărui mușchi și forme respira mândria și noblețâ… Mânele ei îi căzură-n jos, căci era obosită de emoțiune, dar nu sătulă de-a privi. Tremura cu toate astea ca varga și i-ai fi auzit clănțănirea dinților, dacă n-ar fi ținut gura strâns încleștată.

Penelul pictorului zbura pe spațiul gol ce și-l lăsase pe pânză și sub mină-i se născură formele lui Ieronim, din sus în jos, formă cu formă, până la umeri, pe cari pictorul schiță două lungi și strălucite aripi negre… Ședința era lungă. În vremea aceea Ieronim stetea pe piedestal drept, nemișcat, mândru ca un antic Apoll, în semiîntunericul vânăt al odăii, pe care pictorul îl făcuse anume, pentru a nimeri tonul fundamental al figurei.

– Ieronim! întrerupse Francesco tăcerea ce domina în sală.

Cezara se spărie la aceste sunete. Îi veni ideea ciudată că pictorul are de gând să deie paravanul într-o parte… atunci ea era descoperită… cu toaleta ei dezorganizată, cu părul vâlvoi, cu ochii aprinși în cap și cu fața roșie ca sângele… Dar nu era asta.

Pictorul zise: „Am ajuns la cap. Trebuie să te fi îndoit vreodată în viața ta de ceva. Reamintește-ți acea situație, ca să văd ce expresie va lua fața ta.“

Ieronim își rechemă în minte scrisoarea bătrânului Euthanasius și o zâmbire rece, sceptică, îi descleștă puțin buzele. O, de ar fi înmărmurit astfel! Era o durere mândră în fața lui, și bietei Cezare îi ieși o lacrimă în ochi.

– Da, da! asta-i expresia! zise Francesco inspirat.

Ochii lui se entuziasmară și penelul său schiță în fugă acele trăsături de-o dureroasă amărăciune în fața întunecatului său geniu infernal.

– Ce nenorocit trebuie să fi fost, când reamintirea îi schimbă astfel fața – gândi Cezara și o duioșie dulce și liniștită îi împlu sufletul… Ea nu mai era aceeași. Din tremurătoare deveni lină – acuma-l iubea. În acea frumoasă statuă de marmură albă, în acel Adonis încremenit, ea presupunea un suflet… Îi venea să plângă acum… buzele ei se descleștară c-o dulce expresie de durere și de amor, ea-și înclină capul în perini și-și închise ochii. Simțea că plânge fără să vreie.

– Mi-ar trebui încă câteva ședințe, zise Francesco.

Cezara-și deschise ochii, dar… Francesco trăsese perdeaua și ea-l văzu din nou pe Adonis al ei în

lumina cea plină a soarelui. Își astupă iar ochii și auzi cum pictorul și Ieronim se depărtaseră în cabinetul alăturat. Ea sări repede, tiptil, încet, se repezi pe uș-afară în buduarul ei, s-aruncă pe pat, ș-ascunse fața în perini și boțea tot ce încăpea în mâni. Când Francesco intră în odaia ei, ea s-aruncă în gâtul lui, îl strânse spasmodic, îl desmierdă, îl sărută…

– Ce-i, copila mea?

– Nimic.

– Îți place?

Ea șopti ceva neînțeles, cu ochii plini de lacrimi și dorință.

V.

Cezara către Ieronim

Iartă c-o femeie îți spune că te iubește. O femeie frumoasă și tânără, căci știu că sunt frumoasă. Dar știu eu… tu ești atât de mândru, știi a privi atât de rece… Ah! cum aș topi gheața ochilor tăi cu gura mea – iubite! De ce să mai îmbrac amorul cu vălul rușinei… când te iubesc, când aș primi să fiu servitoarea ta, numai să mă suferi într-un colț al casei în care vei locui tu, să suferi ca să sărut perina pe care va dormi capul tău. Vezi tu ce copil supus, umilit, este amorul. Tu vezi că sunt o nerușinată, o rea, o femeie de defăimat; dară cugetă un lucru, că aș fi un miel, că n-aș vorbi un cuvânt, că aș tăcea privindu-te dacă m-ai iubi și tu pe mine. Știu eu cum e inima ta? Pot eu ști? Vin de-mi

spune cum este… Ce se petrece în acea cămăruță unde-aș vrea să locuiesc eu… numai eu. Și știi tu cum mă cheamă?

Cezara

Ieronim către Cezara

Că ești frumoasă, cred; că mă iubești, îți mulțămesc; că-mi oferi tot ceea ce tu crezi că m-ar face fericit, mă face să fiu în stare de a-mi jărtfi viața pentru tine. Îți sărut mâna pentru voința ce ai de-a mă face fericit, deși te-nșeli când crezi că amorul tău de femeie m-ar putea face. Amorul este o nenorocire și fericirea ce mi-o oferi, venin. Că n-o știi, aceasta este împrejurarea care te face adorabilă. Dac-ai avea pentr-un moment ochii mei, ce altfel ți s-ar arăta aceasta lume, în care tu cauți și speri a găsi ce nu-i în ea – fericirea. Tu zici să te iubesc. Dacă te-aș putea iubi ca pe-o stea din cer… da! Dar dacă suspin, dacă doresc… n-aud eu din toate părțile aceleași suspine ordinare, aceleași doruri… ordinare; căci care-i scopul lor? Plăcerea dobitocească, reproducerea în mușinoiul pământului de viermi noi cu aceleași murdare dorințe în piept, pe cari le îmbracă cu lumina lunei și cu strălucirea lacurilor, aceleași sărutări grețoase, pe cari le asamănă cu zuzurul zefirilor și cu aiurirea frunzelor de fag. Este așa sau nu?

Privește-ți-i acei tineri, cu zâmbiri banale, cu simțiri muieratice, cu șoapte echivoace, vezi acele femei, cari li răspund prin ochiri voluptoase și mișcându-și buzele – vezi! împrejurul acestui instinct se-nvârtește viața omenirei… Mâncare și reproducere, reproducere și mâncare!… Și eu să cad în

rolul lor?... Să cerşesc o sărutare? Să fiu sclavul papucului tău, să tremur când îţi vei descoperi sânul... sânul, care mâni va fi un cadavru şi care, după fiinţa sa, este şi astăzi? Să mă frizez, ca să-ţi plac, să-ţi spun minciuni, ca să petrec mintea ta uşoară; să mă fac o păpuşă pentru... cine o şi mai spune pentru ce? Nu! nu mă voi face comediantul acelui rău, care stăpâneşte lumea; mi-e milă de tine, de mine, mi-e milă de lumea-ntreagă. Mai bine mi-aş stoarce tot focul din inimă, ca să se risipească în scântei, decât să animez cu el o simţire, pe care-o cred nu numai culpabilă, ci ordinară... Lasă-i să se mângâie în simţirile lor, lasă-i să se iubească, lasă-i să moară cum au trăit; eu voi trece nepăsător prin această viaţă, ca un exilat, ca un paria, ca un nebun!... numai nu ca ei. Sâmburele vieţei este egoismul şi haina lui, minciuna. Nu sunt nici egoist, nici mincinos. Adesea, când mă sui pe o piatră naltă, îmi pare că în creţii mantalei, aruncate peste umăr, am încremenit şi am devenit o statuă de bronz, pe lângă care trece o lume, ce ştie că acest bronz nu are nicio simţire comună cu ea... Lasă-mă în mândria şi răceala mea. Dacă lumea ar trebui să piară şi eu aş putea s-o scap printr-o minciună, eu n-aş spune-o, ci aş lăsa lumea să piară. De ce vrei tu să mă cobor de pe piedestal şi să mă amestec cu mulţimea? Eu mă uit în sus, asemenea statuiei lui Apoll... fii steaua cea din cer – rece şi luminoasă! – ş-atunci ochii mei s-or uita etern la tine!

I.

Ieronim părăsise monăstirea după sfatul lui Euthanasius şi trăia izolat într-o chiliuţă din oraş, pe care şi-o împodobise cu flori şi cu schiţe

zugrăvite de el. În această săhăstrie primea adesea vizitele lui Francesco. Într-o zi el îi arătă acestuia scrisoarea Cezarei.

– Ei, ai de gând să zici ba?

– Iată ce zic, răspunse arătând pe a sa.

– Fă ce vrei, dar astăzi vino-n atelierul meu, căci tabloul mi-e gata.

Plecară și veniră – la Cezara acasă.

– Domnișoara Cezara, recomandă Francesco când intrară.

– Cezara? murmură Ieronim uimit și se uită lung, serios în fața rușinoasă și roșie a bietei fete.

Ieronim se așeză în colțul unui divan și părea rău dispus… Francesco ieși, iar Cezara… s-aruncă la picioarele tânărului cu mânile unite, tremurând și aproape plângând.

– O! zise ea încet, ca și când s-ar fi temut de ceea ce zicea și apucându-i o mână o duse la buzele ei – poți suferi amorul meu? să-l suferi numai… căci nu pretind să mă iubești; dar să te lași iubit… ca un copil… Am auzit că ești urâtor de femei, singuratic, și am desperat iubindu-te…

El îi cuprinse talia, o ridică încetinel de la pământ, o așeză lângă el, apoi îi puse mâna după cap și se uită drept și lung în ochii ei… Îi era ciudat… nu-i venea să creadă ceea ce vedea cu ochii.

– Drept vorbești? întreabă el.

Ea-și plecă fruntea-n jos. Văzuse zâmbetul lui și văzuse destul pentru a nu spera nimic. Ah! gândi în sine, ce plăcere poate găsi un om ca el într-o

păpușă ușoară, în această mască de ceară a mea? Se înțelege… Alt bărbat s-ar simți măgulit, el… nici măgulit nu-i… Știe că i se cuvine amor și mă-ntreabă numai, precum un dascăl pe eleva lui, amicabil, însă destul de rece: „Adevărat vorbești?“

O altă femeie, mai mândră de frumusețea ei, ar fi ieșit vânătă de mânie și jignită de moarte din casă. Nu se oferă o femeie spre a fi refuzată. Ea? Era tristă. Ar fi plâns… ar fi plâns de-ar fi murit, dar nu putea fi supărată pe el.

Și el, cu cât o privea mai mult, cu atâta o găsea mai frumoasă. Avea milă de ea, deși nu voia să-i inspire speranțe deșerte, precum ar fi făcut orice bărbat în locu-i.

– Nu că nu ești frumoasă, Cezara. Să vorbim încet… te voi numi tu, căci îmi ești scumpă, deși nu te iubesc în feliul în care aș dori eu însumi. Ascultă. Eu n-am iubit niciodată și poate că nici sunt în stare. Dar *un* lucru crede! Nu iubesc pe nimeni, dar dacă aș iubi, sigur că tu ar trebui să fii amanta mea. Simt o adorare în inima mea pentru tine, care poate ar deveni amor… dacă… ei bine, dacă nu m-ai iubi tu pe mine. Eu singur nu știu cum să-ți descriu simțirea ciudată care-mi răcește inima, adică nu mi-o răcește atâta, cât mi-o face somnolentă. Nu am dorințe și tu m-ai învățat de a le avea… Îți pare ciudat asta… dar și mie. Pare-că te-aș săruta… dacă nu m-aș teme că mi-ai da sărutarea înapoi; parcă te-aș iubi… atunci când ai fi supărată pe mine.

– Nu pot fi… nu mă pot preface… în nimic, zise ea. E trist, adaose liniștită și cu glasul puțin mai adânc, căci de la amorul tău atârna fericirea vieței mele întregi… Acuma Castelmare are jocul liber… nu am cauze de-a mă opune căsătoriei cu el, căci tu nu vrei să știi nimica de mine. Nu mai voi să fug

de la tatăl-meu, căci trebuie să caut a-mi uita nenorocirea, de se poate, prin o altă nenorocire… Sunt femeie… am crezut să sunt frumoasă… n-o mai pot crede… am crezut că am dreptul de-a disprețui amorul unui om ce mă iubește… mi s-a răsplătit cumplit acest dispreț cu aceeași măsură.

– Cezara, zise el încet și înduioșat… mă lași tu să cuget asupra acestui lucru? Am o inimă și o minte ciudată. Nimic nu pătrunde în ele nemijlocit. O idee rămâne la mine zile întregi pe suprafața minții, nici mă atinge, nici mă interesează. Abia după multe zile, ea pătrunde-n fundul capului, ș-atunci devine, prin altele, ce le-a fi găsind acolo, adâncă și înrădăcinată. Cezara… simțirile mele sunt tot astfel. Pot vedea un om căzând mort pe uliță și momentul întâi nu-mi face nicio impresie… abia după ore reapare imaginea lui și încep a plânge… plâng mult și urma rămâne neștearsă în inima mea. Tu spui să am milă de tine? Eu îți zic: ai milă de mine… căci, dacă vrodată iubirea ar pătrunde în inimă-mi, aș muri de amor. Tu nu mă-nțelegi, numai simt că amorul și moartea mea vor fi foarte aproape una de alta. Ceea ce am nemijlocit este simpatia… aceasta o ai întreagă. Iubește-mă de voiești dacă – lasă să-ți spun acest dulce cuvânt – dacă ai îndurarea s-o voiești. Tu gândești că eu nu te-aș putea iubi? Te înșeli… Lasă-mi numai timp… ca icoana ta să pătrundă adânc în inimă, să mă familiarizez cu această idee, eu, care n-am fost iubit, nici am iubit pe nimenea… și gândesc cum că tot aș putea nebuni iubindu-te.

El o sărută pe frunte și ieși… Ea surâse. Luă un joc de cărți și le meni, ca să vadă dac-a veni mâni, și zise lin, înșirând cărțile:

– Dac-a veni mâni, l-oi iubi; dacă n-a veni, atunci… atunci asemenea l-oi iubi.

Ieronim către Euthanasius

Dezmierd un chip de copilă în felul meu… adică împlu un album cu diferitele expresii ale unui singur cap. E ciudat că ochii mei atât de clari, pot să zic, de-o cerească claritate, nu pot cuprinde nimic deodată. Mâzgălesc păreții. Am intrat la o copilă înamorată de mine, pe care însă n-o iubesc… Am văzut-o roșie, sfioasă, turburată… Am zugrăvit în cartea mea această expresie. A-ngenuncheat lângă mine… m-a rugat să-i sufăr iubirea… nu-ți pot descrie expresia de nevinovăție, candoare și amor din fața ei… dar am schițat-o… E de sărutat schița mea. Poate că e una din cele mai nimerite din câte-am zugrăvit. Am pus-o lângă mine. Deconcertare și o dulce resignație. Un profil îngeresc. I-am spus cuvinte bune. O rază de speranță în acea amabilă mâhnire a feței. O adorabilă schiță! Dar simt că din ce în ce schițele se familiarizază cu inima. N-o iubesc. Nu. Adio, părinte.

Euthanasius către Ieronim

O iubești, fătul meu, fără s-o știi. Cinis et umbra sumus.

Euthanasius

VI.

Sunt oameni, pe cari spirite de observație și femeile îi descoasă dintr-o singură apucătură – oameni cu puțin spirit, dar de-un caracter tare, expres, consecvent. Astfel era Castelmare. Dacă o

femeie l-ar fi auzit trăgând clopoțelul – ar fi știut îndată cu ce față să-l primească; dacă un actor bun i-ar fi auzit pașii severi, apăsați și de-o aspră regularitate, răsunând prin galeriile și coridoarele palatului Bianchi, ar fi știut prin o acțiune reconstructivă, fără să-l vadă, să-și imagineze aproape caracterul omului în cestiune: o natură comună, consecventă și puternică.

Puindu-și odată-n minte de-a lua pe Cezara vrând-nevrând, lui (î)i erau toate mijloacele binevenite, deși nu dispunea de multe, căci nu avea destul spirit pentru aceasta. Dar, întrucât îl servea inteligența, el cerca a descoperi dacă nu cumva șireata copilă ar avea vreun amor.

Deși Ieronim nu știa ce fel e simțirea lui pentru Cezara, îi plăcea să asculte de ea, ca un copil de soră-sa mai mare și, drept vorbind, ea abuza într-un mod neiertat de această putere ce-o avea asupra lui. El simțea în prezența ei un fel de duioșie în inimă, un fel de fior fără de înțeles, al cărui suvenir îl urmărea zile întregi. Nu se poate zice că era amor, căci deși-i plăcea prezența ei, totuși îi plăcea și mai mult ca, departe de ea, să cugete la dânsa, în asemenea resuveniri, în cari el se juca cu imaginea-i, prezența ei aievea îi era chiar supărătoare. Simțea, parcă, un ghimp în inimă, când ea era față, nu mai avea acea libertate de vis, care era esența vieței sale și singura fericire a unui caracter mulțămit, fără amor și fără ură. Dacă mi-ar da pace, gândi el în sine, totuși ar fi cum ar fi. Atunci aș ține-o de mâna ei mică și ne-am uita în lună – în virgina lună – atunci o privesc ca pe o statuă de marmură sau ca pe-un tablou zugrăvit pe un fond luminos, într-o carte cu icoane… Pare-că părul ei e o spumă de aur, atât de moale-i… Și fața ei se poliește într-un mod ciudat. Dar nu-mi dă cât lumea pace… mereu mă gâtuie… mă sărută – și zice c-o iubesc. Ba pe dracul. Altfel… e chiar

frumoasă – să spun dreptul. Bărbia se rotunzește ca un măr galben… gurița câteodată parcă-i o cireașă… și ochii, ah, ochii! Numai de nu i-ar apropia de-ai mei… îmi atinge genele și mă-nfioară pân-în tălpi. Atunci nu mai văd ce frumoasă e… o negură îmi întunecă ochii… atunci aș omorî-o… Asta nu-i trai, asta-i chin! Dar biata copilă… să fiu drept… ce știe ea că mă chinuie.

Și azi îmbla prin grădina palatului Bianchi. Asemenea unor aripi de vultur sălbatic, cuprindea, ca un privaz, părul negru și uscat, acea frumoasă și ostenită față de marmură de Paros. Pleoapele pe jumătate lasate-n jos trădau mărimea ochilor lui de-un întunecos și demonic albastru și cu toate acestea dezgustați: buzele-ntredeschise arătau o energică durere, și numai gâtul se-ndoia cu mândrie, ca și când nu și-ar fi pierdut-o sub greutatea vieții. Noaptea era lucie, aerul părea nins de razele lunei, cari se furișau prin întunecoasa verdeață a copacilor. El șezu pe o bancă, cu mânile unite și lăsate preste genunchi, cu fruntea plecată și părul risipit preste ea, gândea lucruri de cari nu-și da sama și numai luna lunicând printre nouri împlea noaptea de vis. S-auzi un foșnet ușor care-l trezi… Era ea. Cum se schimbase acum? Fața ei nu mai era trasă, ci se rotunzea vădit, sânii ei erau mai plini, numai roșața din obraz dispăruse, făcând loc unei palori, care-i da un aer de nespusă blândeță. Ochii nu mai aveau acea sălbatică și noptoasă strălucire, în adâncimea cărora fulgera întunecosul amor și întunecoasa dorință… ci limpeziți, nespus de adânci, te-ai fi uitat zile întregi în ei. Liniște și o melancolică pace era în adâncimea lor… Și în acea față atât de palidă, plină, dar tristă, surâdea suferitor oarecum gura de purpură… o rază a Ierihonului, a cărei frumuseță nu se trece. Ea s-apropia încet prin aleele străbătute de seninul nopții, pe cărările albe zugrăvite cu umbrele mrejelor de frunze. Ea-l

văzu, dar nu-și iuți pasul. (Î)i ghicise ea caracterul? Poate. El stetea locului și se uita lung la ea, cum s-apropia încet, asemenea unei lunatice, ca-n somn.

El…, rezămându-și cotul pe spata bancei, își lăsă bărbia pe mână, mișcându-și încet degetele, și se uita uimit cu ochii strălucitori la strălucitorul ei chip, ce s-apropia. Ea șăzu alături cu el, dar drept în lună. Nu-i atinse mâna – nimic. Luna o polia frumos și ea era îndestul de vicleană spre a se lăsa muiată-n întreg de aceasta dulce și voluptoasă lumină.

El o privea mereu. Apoi își întinse el mai întâi mâna și apucă încet mânuța ei fină și rece. Ah! gândi, și un ce nemaisimțit îi trecu prin inimă… ah! cum îmi place acum. Acum se lipi cu-ncetul de chipul ei mlădios și ușor și, aplecându-și gura la urechea ei, îi șopti lin – deși cu glasul plin de înfocare:

– Privește la lună, luna mieze-nopții – frumoasă ca un copil de patrusprezece zile și – rece… Nu simți tu c-a încetat toată durerea vieței, orice dorință, orice aspirare în privirea acestui mândru tablou din care faci și tu parte… Acum ești în capul meu înger, frumoasă cum nu te-am văzut niciodată… dulce… Nu știi tu că eu te iubesc…?

Ea se-nfioră, dar tăcu.

– Și apoi, privește asupra orașului întreg, pe acest amestec strălucit de palate și domuri, vezi cum, ajunse de lună, strălucesc asupra maselor întunecoase vârfurile turnurilor și pânzele de la corăbii pe râu. Și cu toate acestea centrul acestui tablou ești tu! tu! tu!… Nu s-aude nimic… decât departe-n vro grădină privighitoarea și s-aude vuind încet o roată pe apă. Și tu privești tăcută și nevinovată asupra acestei lumi… Trandafirii înfloresc pe fața ta… Tu, regină a sufletelor, nu

ești curată ca izvorul? mlădioasă ca chiparosul? dulce ca filomela? tânără ca luna plină, copilăroasă ca un canar, iubită ca o Dumnezeire? Privește, zise el și mai încet, strada aceea strâmtă și întunecoasă; numai într-un singur colț îi taie umbra o dungă de lumină, dar în acel loc pare c-a nins… Vino cu mine… vino cu mine acasă… Voi da-ntr-o parte perdeaua din fereasta odăii mele și vom privi toată noaptea la cer… Ah! te iubesc!… țipă el apăsat… te iubesc!… o văd prea bine că te iubesc!

El o strânse cu atâta putere, încât se-ncleștase amândoi într-o îmbrățișare lungă și nervoasă. Apoi el recăzu obosit de-o simțire nemaicunoscută pe spata bancei, își închise ochii și-și lăsă capul pe acea spată. Luna-l bătea drept în față. Cezara veni drept înainte-i, se-nclină asupră-i, se ținu cu amândouă mânile de spata bancei și-l sărută, cu ochii pe jumătate închiși, de nenumărate ori. El nu simțea nimic… asemenea unui copil amețit de somn, pe care mama îl desmiardă.

S-auzi o foșnire în frunzele unui tufari. „D-zeul meu!“ – gândi ea speriată – „dacă m-ar fi văzut cineva? Poate Castelmare.“ Sărmanul copil! Cum se va întoarce el acasă? Acest om poate să-l pândească.“

Ea-l lăsă un moment să se trezească din această beție… apoi îl întrebă lin, ca și când n-ar fi vrut să-i întrerumpă decât încet gândirile lui, somnul lui ce-l avea.

– Știi să mânuiești sabia?

– Da! zise el.

– Să-ți aduc o sabie – nu-i așa?

– Da…

– Și mi-i da o sărutare pentru ea?

– Da.

Ea se urcă repede în palat și peste două minute veni c-o spadă, pe care i-o încinse, folosindu-se de ocazie de a-l strânge de mijloc.

– Dulcele meu sloi de gheață – tu, marmură! tu, piatră, tu!

– Dă-mi pace, Cezara, îmi vine să mor.

– Nu, nu! îngerul meu… mergi acasă… Să nu ți se întâmple nimica pe drum… gândește la Cezara ta… mărgăritariule.

Nu se putu opri de a-i lua capul între mâni și de-a-l mai săruta o dată… tare și cu zgomot.

– Acum mergi, mergi! Te rog.

– De ce mă rogi?

– Pentru că te-aș ucide de-ai mai rămâne.

– Cum?

– Știu eu cum, zise ea, vicleană ca un copil.

Ea-l duse pân-la un hățiș și-l împinse afară din grădină. Apoi se întoarse și, îmbrățoșând un trunchi, zise încet și c-un fel de ciudă: „Ieronim, te mușc!“ Ea bătu cu pumnii în trunchiul de copac: apoi se duse-n odaia ei și, rupându-și cu furie pieptarul de catifea, încâlcindu-și părul atât de blond, ea se uita în oglindă cu ochii înecați de lacrimi și cu buzele tremurătoare. Apoi se aruncă în pat și șoptea încet, foarte încet și înecată de suspinuri, cuvinte dulci, nepomenit de dulci și desmierdătoare, printre cari străbătea numai un nume pronunțat mai tare… Ieronim.

Nu-i merse însă tot astfel lui Ieronim. El s-apropia de strada strâmtă, aerul lin al nopții îl trezise și, de o natură mult mai puțin senzuală decât porumbița lui, el rămăsese numai cu convingerea teoretică cum că o iubește. El trecu prin strada întunecoasă cu pasul lui ușor, la care se cunoștea, ca să zic, elastica greutate, precum se simte la pasul unui cal de rasă, când auzi în urmă-i un pas sever, regulat ca al unui soldat, și recunoscu că-i al lui Castelmare. El se opri și se-ntoarse spre partea dinspre care venea sunetul… Castelmare sosi… Tăcere. Ieronim plesni cu vârful săbiei într-un zid de granit și la scăpărare se recunoscură ambii rivali. În același moment, fără să se fi schimbat vro vorbă măcar, săbiile începură a se crucișa, apoi s-auzi un gemet… o cădere grea pe pavagiul dur al stradei; una din cele două umbre dispăru într-o casă apropiată… cealaltă rămase mută.

VII.

Ieronim se-ntinsese pe patu-i și dedese-ntr-o parte perdeaua de la fereastă, spre a se uita cum luna apunea în râu, făcând pare-că din suprafața lui un drum moale și luminos, când auzi bătând încet în ușă. El se sculă și deschise. Era pictorul.

– Tinere, zise el, trebuie să fugi cât mai în grabă din oraș.

– De ce?

– Ai omorât pe Castelmare.

– Știu.

– Știi. Dar ceea ce nu știi, poate, e că el e nepotul și moștenitorul lui podestà din acest oraș, că

duelele sunt oprite și că poți ajunge la spânzurătoare.

– Ei și?

– Ei și? De unde-ai învățat acest limbagiu, Ieronim, adaose bătrânul molcom, copilul meu, mi-ar părea rău de capul tău atât de frumos. Afară de-aceea mai ai o considerație… Iat-o.

El îi dete o hârtie mâzgălită în linii strâmbe. Acesta o deschise.

Cezara către Ieronim

Fugi, te rog. Nu l-ai ucis pe Castelmare. Înăbuşit de sânge, a zis oamenilor să-l aducă la noi. A povestit tot, cui îi datoreşte rana sa. Fugi… te rog! Pot să te urmărească încă-n astă-noapte. Ce-i şi mai trist; contele voieşte să se logodească cu mine în starea în care se află şi nu am nicio putere de-a rezista!… Dar te iubesc. Crede că nu voi supravieţui nenorocirea mea. Rămâind aici, nu m-ai scăpa, ci m-ai face numai să mor de îngrijire… paserea mea! Fugi, şi poate că… ah! unde-i o speranţă, de care să mă ţin?… nu vezi că nu ştiu ce să-ţi zic… Ţi-aş zice: vino la mine, şi nu pot. Spune-mi: să te pierd, pentru a te mai vede o dată? Nu! Fugi, Ieronim; poate că vro întâmplare neprevăzută să mă păstreze pentru tine… poate contele să moară… Îi doresc moartea… te iubesc! Nu, nu! Nu crede că te iubesc într-atât, încât să-ţi zic să rămâi… Adio… drăguţul meu!

Cezara

Ieronim ș-aruncă mantia pe umeri și ei merseră pe țărmul râului, unde Francesco îi dădu barca lui. El îmbrățoșă pe bătrânul amic, desprinse barca de țărm, se sui și pluti în josul râului, până ce, ajungând pe luciul înalt al mării, el aruncă cârmă și lopeți în apă, se culcă în barcă, sub cerul ce-și ridica înstelata sa măreție, și astfel – un grăunte plutitor pe aria nemărginită a apelor – adormi adânc.

A doua zi soarele era sus, când își deschise ochii… El văzu că barca lui se-nțepenise între niște stânci de piatră… Soarele stăpânea cerul și împlea sânul mării cu lumină. La malul continental el văzu răsărind, din stânci pădurene, o monăstire veche, prin ale cărei colonade de piatră sură, în cerdac, îmbiau cu pas regulat și încet călugărițe. O grădină unită cu murii monăstirei se-ntindea până jos la poalele mării, care se mișca urcându-și apele până lângă un boschet de chiparos și roze, tăinuit în ponorârea unei stânci, ca un azil de scăldătoare.

El se desculță și, sărind de pe-o piatră pe alta, cercetă stâncosul său imperiu. El dădu de un izvor de apă vie și dulce, care se repezea cu mult zgomot din fundul unei peșteri. Intră în peșteră… o răcoreală binefăcătoare îl cuprinse pe el, pe care soarele-l arsese în somnu-i… merse mereu înainte… peștera se lungea din ce în ce și devenea tot mai întunecoasă. Deodată văzu ca o zare de senin, dar îi păru că-i scapără. Văzând însă că ea nu perea, el s-apropie și văzu o bortă cât ai băga mâna, care corespundea undeva… se uită pe ea… văzu tufișuri mari și-i veni un miros adormitor de iarbă. El cercă să mărească borta cu puterea mâinilor, dar era un granit, greu de înlăturat: numai un bolovan mare păru că se mișcă. El îl urni, bolovanul se întoarse ca-n țâțâni și lăsă o mică intrare, pe care o putea trece târându-se. El intră repede, împinse bolovanul la loc, acoperi

chiar zarea cea mică cu pietre și pământ și, când își întoarse privirea ca să vadă unde intrase, rămase încremenit de frumusețea priveliștei.

Stânci uriețești și cenușii erau zidite de jur împrejur, una peste alta pân-în ceriuri și-n mijlocul lor se adâncea o vale, o grădină de vale cu izvoare, în mijloc c-un lac și-n mijlocul lacului o insulă, pe care steteau în șiruri lungi stupii unei prisăci mari.

– E insula lui Euthanasius, gândi el uimit și păși încet, minunându-se la fiecare pas.

Până și insectele erau îmblânzite în acest rai. Fluturii curioși, albaștri, auriți, roșii îi acoperiră părul lui lung și negru, încât capul lui părea presărat cu flori. Aerul acestei insule era plin de sărbători murmuitoare ale albinelor, bondarilor, fluturilor; iarba îi ajungea până la piept, măzărichea punea lațuri înflorite picioarelor… o căldură, un miros voluptos pătrundea raiul. El s-apropie de lac și, trecându-l pe unde era vad, veni în insulă. Albinele înconjurară bâzâind pe noul și tânărul împărat al raiului. S-apropie de peștera ce știa că trebuie să fie pe această insulă; o găsi într-adevăr sculptată-n piatră, găsi dalta și uneltele de sculptură, patul, un ulcior cu apă; dar bătrânul lipsea. Pe o mescioară era o foaie scrisă.

> *Simt că măduva mea devine pământ, că sângele meu e înghețat și fără cuprins ca apa, că ochii mei abia mai reflectează lumea-n care trăiesc. Mă sting. Și nu rămâne decât urciorul de lut, în care au ars lumina unei vieți bogate. Mă voi așeza sub cascada unui pârâu; liane și flori de apă să încunjure cu vegetația lor corpul meu și să-mi strățese părul și barba cu firele lor… și-n palmele-mi întoarse spre izvorul etern al vieței, „soarele“, viespii să-și zidească fagurii,*

cetatea lor de ceară. Râul curgând în veci proaspăt să mă dizolve și să mă unească cu întregul naturei, dar să mă ferească de putrejune. Astfel cadavrul meu va sta ani întregi sub torentul curgător, ca un bătrân rege din basme, adormit pe sute de ani într-o insulă fermecată.

Ieronim privi pereții sculptați cu scene de amor, văzu cărți vechi și scrieri multe pe polițele unui dulap rezimat de-un părete și, mirosind apa din ulcior, văzând că ea-i răsuflată și băhnită, presupuse că bătrânul trebuia să fi murit. Astfel el, moștenitorul firesc al acestui locaș de pace, al acestei grădini închise ca o odaie, răscoli cărțile, cari erau toate alese și-i promiteau multă petrecere; scrierile moșneagului, în cari fiecare cugetare era un monogram al acestui cap adânc și fericit și a căror rezonanță era atât de mare, încât fiecare construcție trezea o lume de cugetări și analogii în capul tânărului. Într-adevăr se familiariză în curând cu micul lui imperiu, era ca acasă, îngrijea de straturile grădinei și de stupi, îmbla ca o căprioară sălbatică prin tufăriile și ierburile insulei. Adesea în nopțile calde se culca gol pe malurile lacului, acoperit numai c-o pânză de in – ș-atunci natura întreagă, murmurul izvoarelor albe, vuirea mării, măreția nopții, îl adânceau într-un somn atât de tare și fericit, în care trăia doar ca o plantă, fără durere, fără vis, fără dorință.

VIII.

În ziua-n care era să se serbeze cununia Cezarei cu Castelmare, tatăl ei, marchizul Bianchi, muri de apoplexie în mijlocul paharelor și al comesenilor săi. Când ea-l văzu întins pe pat, genele încă

deschise peste ochii sticloși, gura plină de spume, ea se răzimă de bolta unei ferești și privi dezgustată asupra acelui cadavru, care nu-și trăise decât sie și care, spre a-și împlini patime, cari aveau să aibă acest sfârșit, era s-o vândă și pe ea, chipul de madonă, omului pe care-l ura mai mult în lume.

Când Castelmare se prezintă, începu s-o mângâie.

– Contesă, zise el, părintele d-tale a murit și ai rămas fără alt sprijin în lume decât mine, viitorul d-tale bărbat.

– Ba și fără acesta, zise ea, căci d-ta ai încetat de-a mai fi viitorul meu bărbat – sau cel puțin anul meu de doliu au depărtat această fericită perspectivă. Vei bate iar la ușa mea după un an.

Castelmare ieși nemulțămit, aruncându-i o ultimă privire de ură neîmpăcată. Francesco o sfătui de-a părăsi orașul, unde era expusă urmăririlor crudului ei adorator, și să se retragă la o monăstire de călugărițe, în apropiere de câteva ore – unde ea se și duse după înmormântarea tatălui ei.

Ea slăbise de grijă, sărmana copilă… despre Ieronim nu mai auzise nimica, numai cât că barca lui Francesco, în care el se pornise pe mare, se găsise sfărâmată la țărmuri, astfel încât ea-l crezu înecat, mort de mult.

În murii liniștiți ai monăstirei, ea se regăsi pe sine însăși. Chilia, ce i se dedese, era cu fereasta-nspre grădină și mare; și adesea, trăgând zăvorul la ușa-i ca să nu fie supărată de intrarea nimărui, ea privea ore întregi la înmiirea undelor depărtate ce se perdeau în orizont, la prăvălatica grădină, frumoasă și sălbătăcită, care-și înrădăcinase hățișurile și arborii până lângă țărm; sau, alte dăți, pierzându-se pintre aleele umbroase, ea plivea

firele de iarbă de pe cărare sau se ascundea într-un boschet aproape de țărm, în care ședea ore întregi, adâncită în dorul ei fără de speranță.

În zile calde, ea se dezbrăca și, lăsându-și hainele-n boschet, se cobora la mare. Chip minunat, arătare de zăpadă în care tânăra delicateță, dulcea moliciune a copilăriei era întrunită cu frumusețea nobilă, coaptă, suavă, pronunțată a femeiei. Prin transparența generală a unei peliți netede se vedeau parcă vinele viorii și, când piciorul ei atingea marea, când simțea apele muindu-i corpul, surâsul său devine iar nervos și sălbatec ca toată copilăria ei: în luptă cu oceanul bătrân, ea se simte reîntinerind, ea surâde cu gura încleștată de energie și se lăsă îmbrățoșărei zgomotoase ale oceanului tăind din când în când cu brațele albe undele albastre, înotând când pe o coastă, când pe spate, tologindu-se voluptos pe patul de valuri.

Începuse a însera și ea iar se lăsă amorului ei cu marea, iar surâdea în fața valurilor cu acea intensivă și dulce voluptate, își golise gâtul ei de ninsoare, își despletise părul pe umerii rotunzi și pe sânii crescuți în sete de amor, până rămase goală și frumoasă ca o statuă antică, având înaintea acestei din urmă avantagiul vieței, acea peliță caldă, dulce, netedă, care lasa urme dac-o atingeai. S-aruncă în mare și începu să-noate, puindu-și drept țel de ajuns niște stânci, ce le vedea un sfert de ceas departe de țărm.

Undele liniștite o duceau și în curând ajunse la stâncile din mare. Ea merse-ncetinel de-a lungul lor, rezămându-și mânile de pereții de piatră, ajunse la o peșteră, din care curgea sfâșiat și strălucind un izvor, intră mergând de-a lungul pârâului, și deodată o panoramă cerească se deschise ochilor ei…

„D-zeule! Ce rai!“ – gândi ea – „voi sta aici puțin.“ Ea merse-nainte prin iarbă, care caldă și mirositoare îi gâdila corpul, s-aruncă în lacul limpede ca lacrima, a cărui apă o făcea mai să adoarmă, fugea apoi prin dumbrava de portocale, gonită de fluturi și albine… Era nebună, ca un copil, rătăcit într-o grădină fermecată de basme. În urmă, văzând că soarele se-nclinase, ea se întoarse pe calea pe care venise, dar care fu spaima ei, când nu văzu nici o ieșire.

Ce să facă? Cu gândul că s-a rătăcit, își mai primblă ochii de jur împrejur… nicăiri o ieșire…

„Ah!“ gândi, „și ce-ar fi, de aș petrece o noapte în acest rai fărmăcat? Cine mă vede și cine mă știe?“

Să făcuse noaptea. Stelele mari și albe tremurau pe cer și argintul lunei trecea sfâșiind valurile transparente de nouri, ce se-ncrețeau în drumu-i. Noaptea era caldă, îmbătată de mirosul snopurilor de flori; dealurile străluceau sub o pânză de neguri, apa molcomă a lacului ce-nconjura dumbrava era poleită și, tremurând își arunca din când în când undele sclipitoare spre țărmii adormiți. Și-n mijlocul acestei feerii a nopții, lăsate asupra unui rai înconjurat de mare, trecea Cezara, ca o-nchipuire de zapadă, cu părul ei lung de aur, ce-i ajungea la călcâie… Ea mergea încet… Toate visele, toată încântarea unei aromate nopți de vară îi cuprinsese sufletul ei virgin… ar fi plâns! Își aducea aminte de amantul ei și-i părea că-i Eva-n paradis, singură cu durerea ei. Ea veni lângă lac și văzu cărare pe prund pe sub apă. Începu să treacă și apa fugea rotind împrejurul glesnelor ei… Ea se uita l-acea dumbravă încântată… o dorință de fericire îi cuprinse sânul… era atât de însetată de amor, ca copilul cel tânăr și fraged, buzele ei erau uscate de dorința unei sărutări, cugetarea ei era

împătimită, ca un strat cu florile pe jumătate vestezite de arșiță. Când ajunse în dumbravă, umbra mirositoare a arborilor nalți arunca un reflect albastru asupra peliței ei, încât părea o statuă de marmură, în lumină viorie… Deodată ea văzu prin arbori o figură de om… gândea că-i o închipuire a ei, proiectată pe mrejele de frunze… și acel chip luă din ce în ce conture mai clare… era *el.*

„Ah! gândi ea zâmbind, ce nebună sunt… pretutindenea el, în frumusețea nopții, în tăcerea dumbravelor!“… El s-apropie… El credea asemenea că are-o-nchipuire aievea înaintea lui…. O privi lung, se priviră lung.

Când îi luă mâna… ea țipă.

– Cezara! strigă el, cuprinzând-o-n brațele lui… Cezara! ești o închipuire, un vis, o umbră a nopții zugrăvită cu zapada luminei de lună? Sau ești tu? Tu?

Ea plângea… nu putea răspunde. Se credea nebună, credea că-i vis, ș-ar fi vrut numai ca vecinic să ție acel vis.

– Tu ești? *Chiar tu?* întrebă ea cu glasul înecat, căci toată cugetarea ei se-mprospătase, toate visele ei reveneau splendide și doritoare de viață… Ea nu se mai sătura privindu-l… și uitase starea în care era.

CEZARA (încheierea manuscrisă)

[IX.]

Ei se simțeau inocenți ca-n ziua cea dintâi. Era mai multă copilărie decât vină în dezmierdările lor și jăraticul din cămin, aruncând din când în când câte-o limbă albăstruie, lumina basorelieful lui Adam și-a Evei. Și ei înșii, îmbrățișați astfel, li se părea a repeta acea istorie antică, zilele întâie ale traiului din paradis… li se părea că îmbla, asemenea primilor oameni, neconștienți de plăcerile amorului, ca doi îngeri, prin umbra acelei dumbrave de portocale, că soarele luminează zăpada vergină a corpurilor lor, că, cu sufletul liber, cu inima vergină, nengreuiată de lumești dorințe, ei colindă grădina Edenului; singura lor plăcere: privirea frumuseții lumei și frumuseței lor. Și, dacă n-ar fi fost nimic să escite dorințe lacome în inimele lor, poate c-ar fi stat vecinic, poate că, prin o repetare a promisiilor vechei legende, ar fi trăit vecinic. Dară ochii ei căzură pe Venus și Adonis, pe Orion și Aurora, limbele albastre ale flacărei căminului începură să-și tremure răsfrângerile lor pe pereții sculp[t]ați, Venus părea a râde cu șiretie de inocența amicului ei, Aurora dezvelea pieptul lui Orion, inima Cezarei începu să tremure, ea-ncepu să plângă, și plângând, st[r]ângea sub sărutările ei gura tânărului amic care, înlănțuit cu brațele-i, își pierduse mintea. Ea recăzu ca moartă pe patul ei de flori înfoiete, numai din când în când o rază mai învia, asemenea unui fulger repede, casa-ntreagă cu râzândele ei chipuri și cu scenele-i de amor de asupra lor, cari, vinovați și ascunși sub o mantie neagră, pierduse memorie, strălucire, inocență, în acea elementară și întunecoasă plăcere care, asemenea nașterei și morții, sunt întunecoase și tâmpite momente de uitare, de neconștiință, de o viață vegetativă și fără înțeles.

[X.]

În sara aceasta se-nnourase și Cezara, închisă în chilia ei, plecându-și capul între oalele cu flori cum ședea lângă fereastă, își răzima fruntea de geamuri și trăncănea cu degetele în ele. Ea zâmbea cu șireție. Niciodată Ieronim nu fusese cu sufletul mai deschis, niciodată n-o iubise atâta, decât acuma când știa sigur ce păstrează ea sub inimă-i… Și de ce zâmbea oare? Găsise ea lațul cu care putea să-l prindă pe amantul ei pentru totdeauna? Nu. Dar o cugetare semifilozofică îi trecu prin minte. „Omul tot animal este… zise ea – și-și iubește puii mai mult decât orice. Puii? Ah! Când voi avea și eu un pui, am să-l mănânc de drag ce mi-a fi. Ce ciudați suntem noi oamenii – barbați și femei – în câte închipuiri îmbrăcăm lucrul cel mai simplu din lume – puii noștri.“ Ea se aruncă pe pat. I se părea că are un copil la sân și-l mângâia, apoi îmbrobodi o perniță ș-o pălmui, o puiculi, ca și când ar fi copilul ei…

Vremea se-ntunecase și ploaia începuse a plezni repede, dar monoton în geamuri. Din când [în când] câte un fulger strălumina pe un moment chilia, astfel încât, sub această repede strălucire, toată casa și obiectele păreau a tresări, a avea viață, ceea ce constituie fantasticitatea luminei de fulger.

Ea s-apropie de fereastă. Era o vreme cumplită afară. Nouri se grămădeau negri pe cer, rupți de fulger, marea făcea o larmă adâncă, asemenea mugirei depărtate a unor tauri, dar deodată ea văzu un foc aprins.

„D-zeule, gândi ea spăimântată, Ieronim a aprins focul și în această noapte… Poate că pe un moment numai.“

Focul ardea din ce în ce mai mare și cu constanță.

„Să i se fi-ntâmplat ceva, gândi ea, și asta să fie un semnal pentru mine?“… Ea tremura ca varga și din buze i se retrăsese sângele, de rămăsese ca porumba.

Ea zbură repede în grădină, ajunse la țărm,… insula nu se vedea, dar focul ardea mereu ca un punct de jăratic pe mare… Parecă auzea o voce, dar așa ca și când i-ar fi țiuit urechea. Frică și desperare îi cuprinse inima.

„Ah! gândi ea, cine știe dacă a fi dat! Trebuie să înot oricum ar fi vremea, trebuie să-l văd.“

Ea se dezbrăcă și s-aruncă în mare ca s-ajungă punctul luminos… Ea-nota mereu, mereu, dar părea a sta pe loc, cel puțin jăratecul se ținea în aceeași depărtare.

Talazurile o purtau ca pe o frunză și o zvârleau dintr-un roi de spume într-altul… Ea-nota cu toată puterea, un întunerec ca smoala acoperea cerul, numai din când în când se smulgea câte o scânteie de fulger din nouri… Ea-nota… era deja aproape de jăratic… când…. când văzu că jăratecul plutea pe apă.

Ea strigă… atunci cunoscu că e un foc pe-o luntre în mijlocul mării. În momentul în care strigă, jăratecul se stinse. Atunci pierdu toată speranța… Ea se mai ținea pe suprafață ca la lumina de fulger să vadă direcția-n care era insula. Insulă și țărm departe, și ea lăsată pradă mării nemărginite. Un fulger cumplit încruși noaptea-ntreagă – atunci ea zări ca zece pași departe o luntre neagră [și-n] ea, stând drept în picioare, cu fața adâncă, aspră, neîmpăcată – Castelmare. Atunci înțelese totul.

Ea străvăzu într-un moment toată starea ei cumplită și leșină – pentru a nu se mai trezi niciodată.

În vremea aceea Ieronim zărise numai din întâmplare focul plutitor și ca un fulger îi trecu prin minte ce-ar putea să se întâmple. El aprinse un foc stabil pe țărm, sări într-o luntre și se luă după para fugitoare, neuitându-și spada. El vâslea cu desperare și, când ajunse la luntrea în care licărea încă jăratic, văzu pe Castelmare, ș-apropie luntrea-i de-a lui, ținti în el – un fulger și auzi răsunând luntrea inamică de căderea unui corp greu.

El aprinse o făclie și îmbla încet cu luntrea, când deodată văzu plutind pe apă ceva neobicinuit de alb… părea că niște brațe se ridică din apă spre a cădea iar – s-apropie … era Cezara… El o scoase din apă, o înfășură în mantaua lui începu să-i frece mânile, pleoapele – nimic, niciun semn de viață…

„D-zeul meu, nu cumva e moartă“, gândi – și tot sângele i se strânse în inimă…

– Cezara, șopti el, scumpa mea Cezara… Ea era cu gura-ntredeschisă, buzele-i vinete și supte, dinții-i străluceau, pleoapele erau deschise și ochii erau ca sticla brumată… El [o] duse repede la țărm, în peșteră, aprinse foc, o înveli, îi frecă corpul – nimic, ea era și rămase moartă.

El nu putea s-o creadă… Ea – ea moartă – ea să nu mai fie pentru el – ochiul, gura, mânuța ei să nu mai fie pentru el pe pământ… ea să nu-i mai înlănțuiască gâtul, să nu-i mai mângâie urechea cu șoptirile ei nențelese… el nu putea s-o creadă, precum nu poate crede nimenea-n lume la moartea unei ființi iubite.

– Cezara, zise el lin, nu-i așa că tu mă-[n]șeli, că tu glumești, că tu nu ai murit, cum poți tu muri?

Niciun răspuns.

Deodată ochii lui se oțărâră… Dinții începur[ă]-a-i clănțăni ca de friguri… el se temea – se temea de el însuși – de pereți, își întinse mâna spre cadavru… părea c-aude vuiet de glasuri multe, părea că o mână-i apasă pieptul, el răsufla, dar răsufla parcă aer fierbinte care-i ardea plămânii, se ridică lung în picioare, își ridică umerii cu spaimă – părul i se sburli în cap și nările i se îmflase – tablouri de foc îi ardeau mintea, vedea fulgere, tot fulgere – parcă tot creierul îi era ars – el începu să râdă un hohot și căzu la pământ.

A doua zi el era întins pe un pat moale, într-o casă cu ferestele toate mrejuite de iederă și flori, prin care razele soarelui pătrundeau, tăind câte o dungă în mirositorul întuneric, făcea să joace în imperiul razei sale o lume-ntreagă de colburi diamantini… într-un colț ședea pe-un scăuieș Cezara și râdea…

– D-zeul meu – ce vis cumplit am avut, zise el…

Ea râdea, dar nu spunea nimica. Era chilioara lui parcă din monăstirea de călugări, înfrumsețată însă atât de mult și îndulcită de prezența iubitei sale… El se coborî din patu-i, îngenuche lângă iubita lui, îi cuprinse cu o mână grumazul, cu alta mijlocul, ea râdea mereu, dar tăcea ca piticul…

– O, cunoscu-ți gura ta, șirato! zise el surâzând, ce-mi taci, copilo… ah! floarea vieții mele, îngere! Glasul lui tremura de emoțiune, el plângea de amor… Ea-i cădea mereu cu capul pe sân – părea că adormise în brațele lui.

„Ce frumoasă este“, gândi el înfiorat. Abia acum băgă de samă că ea era goală. El alergă la patul lui ș-o culcă… Ea se cufunda parecă-n perini… perini de pânzării albastre. El se alătură de ea… dar ea

parecă fugea în perinile prea moi, el o cuprinse tare, o lipi de corpul lui… își închise ochii și-i sfărâma parcă buzele în sărutări. Se-nădușea sărutând-o… simțirile-i piereau, parcă nu mai gândi nimic… adormi adânc, adânc…

Marea purta în patul ei moale și albastru două cadavre unite, strâns îmbrățișate, iară vântul, trecând pintre crengile unui arbor vechi, mișca între cre[n]gile-i aplecate oasele albite de curgerea apelor a unui om cu barbă lungă, a cărui profeție se-mplinise.

O NOAPTE CU FANNY ȘI GAMIANI [3]

Alfred de Musset

Traducere din limba franceză
Ștefania Velicu

Era aproape miezul nopții, iar saloanele contesei Gamiani erau încă inundate de lumina candelabrelor. Cadriluri și alte dansuri înfocate se avântau înăuntru, pe sunetele îmbătătoare ale orchestrei. Podoabele scânteiau, toaletele străluceau.

Gazda balului părea să se bucure, plină de grație și curtenitoare, de succesul unei petreceri îndelung pregătite și în care fuseseră cheltuite sume serioase. Zâmbea la toate cuvintele măgulitoare care-i erau adresate, la toate politețurile primite din plin, așa cum o cerea datoria de oaspete…

Din rolul meu obișnuit de observator, făcusem deja câteva remarci care mă scuteau să-i mai servesc contesei presupusele politețuri. Ca femeie de lume, o judecasem imediat, acum trebuia să-i disec și ființa morală, să-mi trec tăișul bisturiului și prin partea inimii. Și totuși, ceva ciudat parcă mă oprea să merg mai departe și să văd ce se ascunde acolo. Simțeam o greutate uriașă care mă împiedica să pătrund dedesubturile existenței acestei femei, al cărei comportament nu lăsa nimic transparent.

Încă destul de tânără, extrem de bogată, frumoasă, după gustul celor mai mulți bărbați, contesa, care nu avea rude și nici prieteni declarați, se individualizase oarecum în lume. Ducea o existență mai mult decât costisitoare, care, după cum părea, ar fi putut fi suficientă pentru mai mult decât o persoană.

Erau mulți care vorbeau de rău despre ea, dar, cum nu existau dovezi, toate rămâneau doar la stadiul

de bârfe, iar contesa trecea drept o ființă de neînțeles.

Unii o numeau femeie fără inimă și fără moralitate, alții credeau că ascunde o rană și că nu face decât să se ferească de alte dezamăgiri.

Eu voiam doar să înlătur îndoiala, așa că mi-am pus la contribuție întreaga mea logică. Totul în zadar. N-am ajuns la nicio concluzie mulțumitoare.

Era cât pe ce să renunț la acest subiect, când undeva, în spatele meu, un bătrân libertin, cu voce ridicată, a aruncat o exclamție:

– Da de unde! E lesbiană!

Cuvântul a căzut ca fulgerul, totul devenea limpede brusc, nu mai era loc de nicio contradicție.

Lesbiană! O, Doamne! Cuvântul răsună straniu în urechi. Apoi, trezește tot felul de imagini tulburi, cu voluptăți teribile, imagini lascive până la exces. În el se ascund desfrânarea în persoană, lubricitatea aprinsă, juisarea ce rămâne mereu neîmplinită.

Degeaba încercam să alung aceste gânduri, pentru că a fost de-ajuns o clipă pentru ca imaginația mea s-o ia razna. Deja o vedeam goală, în brațele altei femei, cu părul răvășit, tremurând și fremătând, doborâtă toată de o plăcere avortată.

Am simțit cum sângele a început să-mi fiarbă, simțurile mi-au luat-o razna și m-am prăbușit ametit pe o sofa. Când mi-am revenit, am socotit la rece cam ce puteam să fac să o iau pe contesă prin surprindere. Era musai.

M-am hotărât s-o pândesc peste noapte și să mă ascund în camera ei. În fața patului se afla ușa de

sticlă a unei toalete. Mi s-a părut o poziție avantajoasă și ascuns în spatele unor rochii atârnate acolo, am așteptat răbdător.

Nici nu m-am ascuns bine, când a apărut contesa și a chemat-o pe cameristă, o fată cu ten închis la culoare și forme bine conturate.

– Julie, i-a spus, în seara asta n-am nevoie de tine, poți merge să te culci. Și dacă o să auzi cumva vreun zgomot de la mine din cameră să nu vii, vreau să fiu singură…

Cuvintele ei aproape că promiteau o dramă, așa că m-am felicitat pentru curaj și pentru idee.

Încet, încet, vocile din salon s-au potolit, iar contesa a rămas singură cu o prietenă de-a ei, domnișoara Fanny B.

Fanny

Of, ce situație neplăcută! Plouă cu găleata şi nu se poate găsi nicio trăsură.

Gamiani

Îmi pare foarte rău, sunt dezolată. Și, din păcate, trăsura mea e la reparat.

Fanny

Mama o să fie îngrijorată.

Gamiani

Nu-ți face griji, draga mea, mama dumitale a fost anunțată că o să-ți petreci noaptea aici. Te găzduiesc cu mare plăcere.

Fanny

Sunteți prea drăguță. Nu vreau să vă deranjez.

Gamiani

Zi mai degrabă că-mi faci o mare plăcere. Iată o aventură care mă înveselește… Nu vreau să mergi să dormi singură în altă cameră, așa că ne vom culca împreună.

Fanny

Dar de ce? O să vă tulbur somnul.

Gamiani

Te formalizezi prea mult. Hai să ne purtăm ca două fete tinere de pension, ca două prietene…

Această efuziune a fost întărită de un sărut cald.

Gamiani

Te ajut eu să te dezbraci. Camerista mea s-a culcat, dar, oricum, nu avem nevoie de ea neapărat. Uite, ce frumos e alcătuită! Ferice de tine! Ai o talie minunată.

Fanny

Vi se pare frumoasă?

Gamiani

Încântătoare!

Fanny

Mă flatați…

Gamiani

Uite ce albeață minunată! Poți să faci geloasă pe oricine…

Fanny

Nu vă depășesc pe dumneavoastră. Sunteți mult mai albă decât mine, pe cuvânt.

Gamiani

Gata, nu mai sta pe gânduri, dezbracă-te de tot! Uite cum am făcut și eu. De ce te rușinezi, doar nu ești în fața unui bărbat! Perfect, acum uită-te în oglindă. N-am niciun dubiu că Paris ți-ar oferi mărul. Ce strengăriță! Ia uite cum zâmbește când își dă seama ce frumoasă e! Meriți cu asupra de măsură un sărut pe frunte, de fapt și unul pe obraji, și pe buze, peste tot, peste tot… Ești frumoasă!

Gura ei se plimba aprinsă și pofticioasă pe trupul fetei. Înmărmurită, Fanny se lăsa în voia ei tremurând și fără să înțeleagă nimic. Erau de-a dreptul delicioase împreună, ofereau un spectacol plin de voluptate, de grație, de lascivitate, de pudoare…

Ce frumusețe se oferea privirii mele și îmi înflăcăra simțurile!

Fanny

Doamnă, ce faceți? Lăsați-mă, vă rog…

Gamiani

Nu, Fanny, draga mea fetiță, bucuria mea, ești atât de frumoasă! Te iubesc, Fanny! Ard de dragoste, sunt nebună!…

Degeaba se zbătea fata, căci sărutările îi înăbușeau strigătele. Înlănțuită, așa cum era, luată în posesie, nu avea niciun rost să se opună. Contesa a luat-o apoi în brațe cu putere și a dus-o spre pat, a aruncat-o și a năvălit asupra ei ca asupra unei prăzi.

Fanny

Doamnă, ce se întâmplă cu dumneavoastră? Vă rog, dați-mi drumul, că altfel țip. Mi-e frică…

Acestor țipete le răspundeau sărutări și mai înflăcărate, mai pătimașe. Contesa o strângea și mai tare, cele două trupuri deveniseră unul.

Gamiani

Vreau să fii a mea, Fanny, să mi te dăruiești pe deplin. Vino, dragostea mea, asta înseamnă plăcere… Ce tremuri, copilă, dragă… Dar, uite, încet-încet cedezi…

Fanny

Mă omorâți… vă rog! O, Doamne! Îmi faceți rău… Mor… Leşin…

Gamiani

Așa, micuța mea, strânge-mă-n brațe! Mai tare! Ce frumoasă e când simte plăcerea! E lascivă!… Uite, juisezi, îți place… Oh, Doamne!

Și atunci începu un spectacol bizar. Cu ochii aruncând flăcări și părul răvășit, contesa s-a năpustit peste victima ei, aţâţată și ea de propriile simțuri. Se strângeau în brațe una pe alta, își răspundeau, cu asalturi în rafale, și-și înăbușeau țipetele și celelalte sunete cu sărutări înflăcărate.

Patul scârțâia sub zbaterile contesei. Obosită și răpusă, Fanny a lăsat la un moment dat brațele să-i cadă și a rămas așa întinsă, palidă și nemișcată ca o moartă frumoasă.

Contesa era înnebunită. Plăcerea o scotea din minți, dar nu se potolea niciodată. Aprinsă cum era, s-a dus în mijlocul camerei, pe covor, și a început să se excite în tot felul de poziții care mai de care mai lascive, până la demență, provocându-și cu degetele plăceri nesfârșite.

La imaginea asta n-am mai rezistat. O clipă, am vrut să mă arăt contesei, plin de dezgust și indignare și s-o strivesc sub greutatea disprețului meu. Dar simțurile au fost mai puternice decât rațiunea. Carnea a triumfat! Eram excitat la culme, eram ca un nebun.

M-am aruncat peste frumoasa Fanny gol, ațâțat la culme, arzând… Fata de-abia a avut timp să-și dea seama de noul atac, că eu deja îi simțeam corpul suplu cum se zbătea sub mine, răspunzându-mi la fiecare lovitură. Limbile ni s-au întâlmit și s-au împreunat, ascuțite și arzând, sufletele ni se topeau unul într-altul!

Fanny

O, Doamne! Ce-mi faceți? Mor…

– Fanny, stai, așteaptă, am strigat-o! Ține-te!…

La aceste cuvinte fata a înțepenit, a suspinat adânc, apoi a căzut, răpusă și m-a inundat cu favorurile ei…

Și eu am crezut că mor de plăcere… Ce desfătare minunată! Prăbușit în brațele ei, nu simțisem nimic din atacurile teribile ale contesei.

Revenindu-și după țipetele noastre, cuprinsă de furie și de invidie, se aruncase peste mine ca să mă smulgă de lângă Fanny. Mă strângea cu brațele, mă zgâria, îi simțeam dinții în carnea mea. Acest dublu contact, cu trupurile celor două femei transpirate de plăcere și de dezmăț, îmi trezea din nou dorința. Am rămas ferm și victorios peste Fanny. Apoi, fără să-mi pierd poziția, în amestecul ăla ciudat de trei trupuri care se împleteau și se amestecau, am reușit să prind coapsele contesei și să le desfac deasupra capului meu.

– Hai, Gamiani, dă-mi-o! Sprijină-te în mâini și apleacă-te în față, hai!

Contesa s-a supus și am reușit să ajung cu limba acolo, pe partea aceea din trupul ei care ardea…

Fanny, aproape leșinată, mângâia drăgăstos gâtul care se mișca palpitând deasupra ei. Contesa a fost învinsă într-o clipă.

Gamiani

E prea mult, vă rog! Ce foc aprindeți în mine! O, Doamne, ce joc! Fie-vă milă! Nu mai pot… Mor… Mă sufoc…

Și cu aceste cuvinte trupul contesei se prăbușește greu, ca o masă fără suflare. Fanny, și mai exaltată, și-a pus brațele în jurul gâtului meu, m-a strâns cu putere și mi-a cuprins mijlocul între coapsele ei.

Fanny

Prietene drag! Hai, dă-mi-o toată! Hai! Oh, mai încet! Așa, acum e bine! Ah! Ah! Mai repede acum! Hai, hai, odată! O simt în mine! Plutesc! Ce bine…

Și am rămas întinși unul peste altul, înțepeniți, cu gurile întredeschise, amestecate, abia trimițându-și răsuflarea aproape stinsă.

Încet, încet, ne-am revenit. Ne-am ridicat cu toții și o clipă ne-am uitat unii la alții cu o expresie tâmpă.

Rușinată de purtările ei, contesa s-a acoperit repede. Fanny s-a ascuns sub cearșaf și, precum un copil care a făcut o greșeală ireparabilă, a început să plângă. Contesa n-a stat pe gânduri și m-a luat la rost.

Gamiani

E o surpriză total neplăcută, domnule! Ceea ce ați făcut e o capcană oribilă, o laşitate, o infamie. Mă faceți să roșesc…

Am dat să mă apăr.

Gamiani

Să știți, domnule, că o femeie nu-l iartă niciodată pe cel care i-a descoperit slăbiciunea.

Am ripostat cum am putut. I-am vorbit despre pasiunea teribilă pe care răceala ei o aruncase în disperare și care m-a împins să recurg la un vicleșug.

– Și cum puteți crede, i-am mai spus eu, că aș putea folosi vreodată un secret pe care-l datorez întâmplării, și nu curajului? Ar fi prea josnic din partea mea. N-o să uit niciodată aceste plăceri nebune, dar amintirea o s-o păstrez doar pentru mine. Dacă am fost vinovat, e numai pentru că delirul îmi stăpânea inima sau, mai bine, păstrați în minte numai plăcerile pe care le-am gustat toți trei și pe care încă le putem gusta.

Apoi i-am vorbit lui Fanny, în timp ce contesa își ascundea chipul și se prefăcea revoltată la culme:

– Nu mai plângeți, domnișoară! Ce legătură au lacrimile cu plăcerea? Gândiți-vă o clipă la dulcele extaz pe care l-am simțit mai devreme, păstrați-l în minte ca pe un vis fericit, care vă aparține pe de-a-ntregul doar dumneavoastră. Nimeni altcineva nu are acces la el. Vă jur că niciodată nu voi păta gândul plăcerii pe care am gustat-o împreună, povestind altcuiva.

Furia s-a potolit, lacrimile au secat încet și ne-am trezit iar toți îmbrățișați, împărțindu-ne atingeri, mângâieri, sărutări…

– Frumoasele mele prietene, să nu ne tulbure nicio spaimă! Haideți să ne dăruim fără reținere, ca și cum asta ar fi ultima noastră noapte. Ultima pentru plăcere și pentru voluptate!

Gamiani a strigat atunci:

– Zarurile au fost aruncate, atunci pentru plăcere să fie! Hai, Fanny, sărută-mă, vino, vreau să te mușc, nebunatico, să te sug, până la măduvă. Hai, la treabă! Uite ce animal superb ai! Ce podoabă!

– Dacă îți place, Gamiani, ia-o! Disprețuiai plăcerea asta, dar când o s-o guști până la capăt, o s-o binecuvântezi. Stai așa întinsă! Împinge un piculeț în față partea pe care vreau s-o atac! Așa! Uite ce frumusețe! Ce poziție superbă! Fanny, hai, încalec-o pe contesă și îndreaptă tu însăți arma asta teribilă. Așa, țintește despicătura! Drept la țintă! E prea tare! Oh, Gamiani! Strici toată plăcerea!

Contesa se zbuciuma terbil, de parcă era posedată, mai preocupată de sărutările lui Fanny, decât de ce-i ofeream eu. Atunci, am profitat de o mișcare ca s-o răstorn pe Fanny peste contesă și am atacat-

o cu forță. Într-o clipă, toți trei eram unul, copleșiți de plăcere…

Gamiani

Ce capriciu, Alcide! Ai trecut de partea dușmanului… Dar te iert, ai înțeles că risipeai plăcerea pe o insensibilă. Ce să fac? Sunt în situația tristă de a mă fi despărțit de natură… Nu mai simt și nu mă mai excită decât extravaganța. Mă interesează doar imposibilul. Și e groaznic să te consumi așa și să sfârșești dezamăgită. Să nu fii niciodată satisfăcută. Pe mine imaginația mă omoară. De-asta și sunt așa nefericită.

Era în aceste cuvinte atâta deznădejde, încât m-am simțit copleșit de milă. Suferința femeii îmi făcea rău.

– Poate e doar ceva trecător. Poate te hrănești prea mult cu lecturi funeste…

Gamiani

Nu! Nu! Nu e asta…

Vă povestesc. O să mă plângeți și poate o să mă iertați.

Am fost crescută undeva în Italia. M-a crescut o mătușă care rămăsese văduvă de tânără. La cincisprezece ani nu știam altceva pe lume decât terorile religiei. Îmi petreceam viața implorându-l pe Dumnezeu să mă apere de chinurile iadului. Mătușa îmi inspira aceste spaime teribile, fără să le înmoaie vreodată printr-un cuvânt blând. Nu găseam alinare decât în somn. Zilele îmi erau triste, precum nopțile unui condamnat.

Uneori, mătușa mă chema dimineața la ea în pat. Atunci privirea îi era blândă și cuvintele calde. Mă

strângea la piept, mă mângâia pe coapse, mă îmbrățișa spasmodic. O vedeam cum se răsucea, cum își lăsa capul pe spate și râdea ca o nebună.

Mă uitam la ea fără să înțeleg nimic, fără să mă mișc, și credeam că e un atac de epilepsie.

La un moment dat, după o discuție lungă cu un călugăr franciscan, am fost chemată, iar el mi-a ținut acest discurs:

– Fiica mea, de-acuma crești! Demonul ispitei poate deja să-ți dea târcoale, iar curând îi vei simți atacurile. Dacă nu ești pură, săgețile lui s-ar putea să te atingă. Dar nu vor putea ajunge la tine niciodată, câtă vreme vei fi departe de orice e necurat. Prin suferințele Lui, Domnul Nostru a răscumpărat lumea. Și tu îți vei răscumpăra păcatele tot prin dureri. Pregătește-te să înduri martiriul izbăvirii tale! Și roagă-l pe Dumnezeu să-ți dea curajul și puterea de care vei avea nevoie. Diseară va fi marea încercare… Du-te în pace, fiica mea!

Mătușa îmi vorbise deja de câteva zile de durerile și torturile pe care va trebui să le îndur ca să-mi răscumpăr păcatele. M-am retras îngrozită de cuvintele călugărului. Când am rămas singură, am vrut să mă rog, dar nu puteam să văd altceva în fața ochilor decât supliciul care mă aștepta.

La miezul nopții, mătușa a venit după mine. Mi-a cerut să mă dezbrac, m-a spălat din cap până-n picioare și mi-a dat o rochie neagră și mare, strânsă în jurul gâtului și despicată la spate. S-a îmbrăcat și ea la fel și am plecat împreună cu trăsura.

Peste o oră, eram într-o sală mare, tapisată în negru, și slab luminată, cu o singură lampă atârnată de tavan.

În mijloc, era un scaun de rugăciune şi în jurul lui multe perne.

– Îngenunchează, nepoată, mi-a zis, şi roagă-te să te ajute Dumnezeu să suporţi cu curaj chinul trimis de Sus.

Cum m-am aşezat acolo, s-a deschis o uşă secretă şi a intrat un călugăr îmbrăcat ca şi noi, care s-a apropiat de mine, a mormăit ceva, apoi mi-a desfăcut rochia şi mi-a lăsat la vedere partea din spate a corpului.

Călugărul s-a înfiorat uşor, înfierbântat, desigur, la vederea cărnii mele. Mâna lui s-a plimbat peste tot, s-a oprit pe fese şi pe urmă s-a dus ceva mai jos:

– Pe aici păcătuieşte femeia, deci pe aici trebuie să şi sufere, a spus el cu o voce teribilă.

Şi imediat ce a spus aceste vorbe, am şi simţit lovituri de vergi, de funii înnodate şi asezonate cu vârfuri metalice. M-am încleştat de scaun, încercând să-mi înăbuş ţipetele, dar n-am putut, căci durerea era prea teribilă. Am luat-o la fugă prin sală, urlând:

– Iertaţi-mă, vă rog, iertaţi-mă, nu pot să îndur, mai bine omorâţi-mă! Aveţi milă, vă implor!…

– Eşti o laşă ticăloasă! a strigat mătuşa. Uite, îţi dau eu exemplu!

Şi cu aceste cuvinte ea s-a expus plină de curaj şi dezbrăcată complet, şi-a desfăcut coapsele şi le-a ridicat singură.

A început să plouă cu lovituri. Călugărului nu-i păsa. Într-o clipă, coapsele ei sângerau. Iar ea rămânea neclintită şi doar striga din când în când:

– Mai tare! Ah, și mai tare…

Când am văzut imaginea asta, m-am simțit vinovată și am strigat că sunt dispusă să îndur orice.

Mătușa s-a ridicat imediat și m-a acoperit de sărutări, în timp ce călugărul îmi lega mâinile și îmi acoperea ochii cu o fâșie de pânză.

Ce să vă mai povestesc? Tortura a reînceput, cumplită. În curând, amorțită de durere, zăceam nemișcată fără să mai simt nimic. Prin zgomotul loviturilor, auzeam vag țipete și hohote, palme care plesneau carnea, râsete isterice şi nervoase, râsete sacadate care anunțau victoria simțurilor. Din când în când, distingeam vocea mătușii mele, horcăind de plăcere, care domina acel ciudat concert orgiastic, acea saturnalie însângerată.

Mai târziu aveam să înțeleg că privelișteа chinurilor mele servea la aţâțarea dorințelor ei, fiecare dintre suspinele mele înăbuşite era pentru ea un nou val de voluptate.

Probabil plictisit, călăul meu se oprise. Fără să mă pot mișca, îngrozită și resemnată la gândul că voi muri, pe măsură ce-mi reveneam, simțeam un fel de mâncărime ciudată, de parcă întregul trup mi-ar fi fost cuprins de flăcări. Mă agitam, mă mișcam, încercând parcă să-mi satisfac o poftă nesfârşită. Brusc, am simțit două braţe care m-au cuprins. Și am simțit ceva necunoscut, fierbinte și tare, lovindu-se de coapsele mele. Apoi a alunecat ceva mai jos și m-a pătruns pe negândite. În acel moment, am avut senzația că sunt ruptă în două. Am scos un țipăt teribil, acoperit imediat de hohote de râs. Două sau trei împunsături cumplite au desăvârşit penetrarea. Coapsele mele suferinde se lipeau de cele ale bărbatului care mă pătrundea. Carnea noastră părea să devină un

singur trup. Îmi simţeam nervii întinşi la maximum şi venele umflate. Penetrarea pe care o suportam era făcută cu multă agilitate şi a reuşit să mă înfierbânte atât de tare, că parcă eram pătrunsă cu fierul roşu.

Curând, m-am prăbuşit în extaz. Am simţit o licoare fierbinte şi vâscoasă în adâncul meu, care m-a gâdilat parcă până la măduva oaselor. Era prea mult şi era prea bine!... Mă scurgeam ca o lavă încinsă. Simţeam cum curge în mine un fluid care mă devorează şi a cărui ejaculare o provocam eu, în spasme teribile, apoi am căzut sfârşită într-un abis de voluptate cum nu mai simţisem niciodată.

Fanny

Ce imagine, Gamiani! Nu ne băgaţi diavolul în oase!

Gamiani

Şi asta nu-i tot. Voluptatea s-a preschimbat imediat într-o durere îngrozitoare. Am fost brutalizată oribil. Vreo douăzeci de călugări s-au năpustit peste mine ca nişte canibali. Capul mi-a alunecat într-o parte, în timp ce corpul zăcea strivit, pe perne, ca un cadavru. M-au dus în pat ca pe o moartă.

Fanny

O, Doamne! Ce cruzime!

Gamiani

Infamă cruzime şi chiar mai rău de-atât! Când mi-am revenit, am înţeles perversităţile oribile ale mătuşii mele şi ale tovarăşilor ei de dezmăţ, pe care nu-i mai putea înfierbânta decât priveliştea

unor torturi cumplite. Le-am jurat atunci o ură de moarte și ura asta, în răzbunarea mea deznădăjduită, am aruncat-o asupra tuturor bărbaților. Ideea de a le suporta mângâierile și atingerile m-a scârbit întotdeauna. N-am vrut să mai servesc niciodată drept jucăria poftelor lor. Numai că temperamentul meu e înfocat și trebuia să-l satisfac într-un fel. Am fost vindecată de onanism numai datorită lecțiilor fetelor de la mănăstirea Mântuirii. Tehnicile lor mi-au fost fatale.

Hohotele de plâns au înăbușit vocea contesei când a ajuns la acest moment. Mângâierile n-aveau nicio putere asupra ei. Așa că m-am adresat lui Fanny.

Alcide

E rândul dumitale să ne spui cum ai simțit primele plăceri ale simțurilor. Acum, când ai fost într-o singură noapte inițiată în atâtea mistere…

Fanny

N-aș îndrăzni să vă povestesc…

Alcide

Această pudoare nu e deloc potrivită cu momentul…

Fanny

Nu e vorba de asta, însă după povestea contesei orice aș spune eu, ar părea atât de insignifiant…

Alcide

Nu te gândi la asta! De ce stai pe gânduri? Doar mai adineauri ne-au unit plăcerile și simțurile. De

ce să mai roșim? Nu le-am făcut pe toate? Acum putem să ni le și spunem pe toate…

Gamiani

Haide, frumoaso, vrei o sărutare ca să te hotărăști? Și Alcide, uite ce îndrăgostit e! Te amenință…

Fanny

Lăsați-mă, vă rog, nu mai pot, sunt sleită! Gamiani, ce resurse ai! Alcide, dă-te jos! Oh…

Alcide

Nicio cruțare, ori năvălesc înarmat, ori ne spui povestea fecioriei dumitale.

Fanny

Mă obligați…

Gamiani și Alcide

Da, da!…

Fanny

Când am împlinit cincisprezece ani, eram complet inocentă, jur. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la deosebirile dintre sexe. Trăiam lipsită de griji și, cu siguranță, fericită. Până când, într-o zi în care lâncezeam, pe când eram singură acasă, am simțit un fel de dorință de a mă dilata, de a mă desfăta…

M-am dezbrăcat și m-am întins pe pat aproape goală. Mi-e rușine… Așa lungită cum eram, mi-am desfăcut coapsele și am început să mă zbat în toate felurile. Fără să-mi dau seama, îmi imaginam cele mai indecente poziții. Stofa de pe pat era

mătăsoasă, iar atingerea ei răcoroasă îmi provoca o senzație plăcută, un fel de tremur voluptuos care îmi lua în stăpânire corpul. Respiram atât de liber, în acea atmosferă caldă care mă învăluia! O voluptate încântătoare și dulce! Simțeam un extaz minunat. Am avut sentimentul că în mine ieșea la suprafață o viață nouă, mă simțeam mai mare și mai puternică, parcă aspiram un suflu divin, parcă eram un boboc care se desfăcea în soare.

Alcide

Ce poetică ești, Fanny!

Fanny

Nu fac decât să vă descriu întocmai senzațiile mele. Ochii mei alunecau cu plăcere peste tot corpul, îmi treceam mâinile peste tot, pe gât, pe sâni, apoi mai jos, până când s-au oprit și eu m-am cufundat fără să vreau într-o reverie adâncă. Îmi veneau întruna în minte cuvintele „amor" și „amant", iar sensul lor mi-era inexplicabil. În cele din urmă m-am simțit foarte singură. Uitasem de părinți, de prieteni și simțeam doar un mare gol.

M-am ridicat și m-am uitat în jur cu tristețe.

Am rămas pe gânduri o vreme, cu capul plecat melancolic și cu brațele atârnând. Pe urmă, m-am privit din nou și am început să mă ating. În acest timp mă întrebam dacă toate astea au un scop, un sens, un sfârșit… Înțelegeam cumva instinctiv că-mi lipsea ceva ce nu puteam defini, dar știam că era ceva ce-mi doream cu toată ființa, ceva după care tânjeam.

Probabil că aveam o expresie rătăcită, pentru că uneori râdeam frenetic, iar brațele se deschideau de parcă aș fi vrut să-l cuprind pe acela care era

obiectul dorinței mele. Ajunsesem chiar să mă îmbrățișez singură. Mă mângâiam singură, aveam nevoie de ceva real, de un trup pe care să-l strâng în brațe. În imaginația mea, puneam singură stăpânire pe mine, crezând că mă lipesc de altcineva.

Prin fereastră, zăream departe copacii și iarba și mă simțeam ispitită să mă duc să mă întind pe pământ sau să mă pierd printre frunze. Mă uitam la cer și aș fi vrut să zbor, să mă topesc în acel albastru, să mă amestec cu norii, cu văzduhul, cu îngerii.

Parcă o luam razna. Sângele mi se înfierbântase și urcase la cap.

Transfigurată, m-am aruncat pe perne. Pe una dintre ele o strângeam cu putere, iar pe alta o țineam între coapse. O sărutam pătimaș, o mângâiam pasional, chiar îi zâmbeam, într-atât eram de îmbătată de propriile simțuri. Dintr-odată însă m-am oprit, am tresărit, mi s-a părut că mă topesc și mă scufund. Am strigat și m-am ridicat speriată.

Cum nu puteam să înțeleg ce se întâmpla cu mine, am crezut că m-am rănit și mi s-a făcut frică. M-am aruncat apoi în genunchi și l-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte dacă greșisem cu ceva.

Alciade

Minunată inocență! Și n-ai povestit nimănui despre ceea ce te speriase așa de tare?

Fanny

Niciodată! N-aș fi avut curaj. Acum o oră, înainte să-mi dezvăluiți cheia șaradei, eram încă inocentă.

Alcide

Fanny, mărturisirea asta mă poartă spre culmile extazului. Te rog să primești încă o dată dovada iubirii mele. Excită-mă, Gamiani, ca să pot să inund din nou floarea asta proaspătă cu roua celestă.

Gamiani

Ce ardoare, Fanny, leșini deja… Uite, juisează…

Fanny

Alcide, te rog, nu mai pot, mă sfârșesc!…

Și voluptatea cea dulce ne-a cufundat în beție pe amândoi și ne-a purtat spre al nouălea cer.

NOTE

1 - Textul face parte din *Decameronul*, vol. 2, BPT, 1966.

2 - Textul face parte din romanul *Justine*, de Donatien Alfonse François, Marchiz de Sade.

3 - Textul face parte din romanul *Gamiani sau două nopți de desfrâu*, de Alfred de Musset.

Table of Contents

Soare	5
Peronella, ibovnicul și butoiul	37
Sophie și mănăstirea reformată	44
Ionică cel prost	80
Idilă	96
Cezara	104
O noapte cu Fanny și Gamiani	149
Note	170